

ausgang 1888, und gleichzeitig das erste Heft des neuen

fünftadewarstien Zwanzigtes 1890

I A 96

I A 97

SOPHOCLIS
TRAGOEDIAE.

RECENSUIT ET EXPLANAVIT

EDUARDUS WUNDERUS.

VOL. I. SECT. II.

CONTINENS

OEDIPUM REGEM.

EDITIO QUINTA,

QUAM CURAVIT

N. WECKLEIN.

LIPSIAE

IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.

MDCCLXXX.

1880.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

PHYSICS DEPARTMENT

LIPSIAM, TYPIS B. G. TEUBNERI.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ΠΕΡΕΥΣ.

ΚΡΕΩΝ.

ΧΟΡΟΣ ἐκ γερόντων Ἑθβαίων.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΘΕΡΑΠΩΝ Λαίον.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

Egit utrumque Oedipum Polus, histrio nobilissimus, indicante Arriano apud Stobaeum S. XCVII 28. De Polo vide A. Gell. VII 5 et quae Moses du Soul ad Luciani, qui saepe eius mentionem facit, Iov. tragoed. 3 T. II p. 645 attulit. HERM.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ
ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΟΙΔΙΠΟΔΟΣ ΤΥΡΑΝΝΟΥ.

Λαίων Κόρινθον Οιδίπους, πατὸς νόθος
πρὸς τῶν ἀπάντων λοιδορούμενος ξένος,
ἦλθεν πυνθέσθαι Πυθικῶν θεσπισμάτων,
ζητῶν ἑαυτὸν καὶ γένους φητοσπόρον.
εὐρῶν δὲ τλήμων ἐν στεναῖς ἀμαξιτοῖς
ἄκων ἐπεφνε Λαίον γεννήτορα.
Σφιγγὸς δὲ δεινῆς θανάσιμον λύσας μέλος
ἤσχυνε μητρὸς ἀγνοουμένης λέχος.
λοιμὸς δὲ Θήβας εἶλε καὶ νόσος μακρὰ
Κρέων δὲ πεμφθεὶς Δελφικὴν πρὸς ἐστίαν,
ὅπως πύθοιτο τοῦ κακοῦ πανστήριον,
ἤκουσε φωνῆς μαντικῆς θεοῦ πάρα
τὸν Λαίον ἐδικηθῆναι φόνον.
ὄθεν μεθ' ἑαυτὸν Οιδίπους τάλας
πόρπεισι δισσὰς ἐξανάλωσεν κόρας,
αὐτὴ δὲ μήτηρ ἀγρόνας διώλετο.

Hoc argumentum metricum scriptoris esse multo quam Aristophanes Byzantius recentioris Dindorfius iudicat. At vide Ad. Kiessling. Anal. Catull. Gryphisw. 1877 p. 87 sq.

V. 2. In verbis πρὸς τῶν ἀπάντων nescio an vitium insit. Magis accommodatum fuerit πρὸς τοὺς πολιτῶν vel πρὸς συμποτῶν του. Cfr. tragoediae v. 779.

ΔΙΑ ΤΙ ΤΥΡΑΝΝΟΣ ΕΠΗΓΕΓΡΑΨΤΑΙ.

Ο ΤΥΡΑΝΝΟΣ ΟΙΔΙΠΟΥΣ ἐπὶ διακρίσει θατέρον ἐπιγέγραπται. χαριέντως δὲ ΤΥΡΑΝΝΟΝ ἀπλῶς τινες αὐτὸν ἐπέγραφον, ὡς ἐξέχοντα πάσης τῆς Σοφοκλέους ποιήσεως, καίπερ ἠττηθέντα ὑπὸ Φιλοκλέους, ὃς φησι Δικαίαρχος.¹⁾ εἰδὶ δὲ καὶ οἱ ΠΡΟ-

ΤΕΡΟΝ αὐτόν, οὐ ΤΥΡΑΝΝΟΝ ἐπιγράφοντες δια τοὺς χρόνους τῶν διδασκαλιῶν καὶ διὰ πράγματα· ἀλήτην γὰρ καὶ πηρὸν Οἰδίποδα τὸν ἐπὶ Κολωνῶ εἰς τὰς Ἀθήνας ἀφικνεῖσθαι.²⁾ ἴδιον δέ τι πεπόν- θασιν οἱ μετ' Ὀμηρον ποιηταὶ τοὺς πρὸ τῶν Τρωϊ- κῶν βασιλεῖς ΤΥΡΑΝΝΟΥΣ προσαγορεύοντες, ὅψι ποτε τοῦδε τοῦ ὀνόματος εἰς τοὺς Ἕλληνας διαδο- θέντος, κατὰ τοὺς Ἀρχιλόγον χρόνους, καθάπερ Ἰατίας ὁ σοφιστὴς φησιν. Ὀμηρος γοῦν τὸν πάν- των παρανομώτατον Ἔχετον βασιλέα φησὶ καὶ οἱ τύραννον (σ 84).

Εἰς Ἔχετον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα.

προσαγορευθῆναι δέ φασὶ τὸν τύραννον ἀπὸ τῶν Τυρρηνῶν· χαλεποὺς γὰρ τινες περὶ ληστειαν τού- τους γενέσθαι. ὅτι δὲ νεώτερον τὸ τοῦ τυράννου ὄνομα, δῆλον. οὔτε γὰρ Ὀμηρος οὔτε Ἡσίοδος οὔτε ἄλλος οἶδεις τῶν παλαιῶν τύραννον ἐν τοῖς ποιήμασιν ὀνομάζει. ὁ δὲ Ἀριστοτέλης ἐν Κυριαίων πολιτεία τοὺς τυράννους φησὶ τὸ πρότερον αἰσυ- μνήτας³⁾ προσαγορεύεσθαι. εὐφημότερον γὰρ ἐκείνο τοῦνομα.

1) „Dicaearchus Siculus fuit, Aristotelis auditor, philosophus, orator, geometres, qui plura scripsit, de quibus Suidas et Menag. ad Diog. Laert. III 4.“ Ita I. M. Heusingerus ad Cic. Off. II 5, 4, quo loco Dicaearchus audit Peripateticus magnus et copiosus. Cfr. argumentum Aiacis. BOTHIUS.

2) Quosdam fuisse dicit, qui Oedipum priorem, non Regem, drama hoc inscripserint, habita ratione tam temporis quo fuit editum, quam rerum in eo exhibitarum. Quippe diu ante alterum Oedipum, quem Sophocles extrema in senectute fecit, in scenam inducta fuit haec fabula; et Colonus adiit Oedipus longo tempore postquam se ipse occaecaverat. BR.

3) Disputat Aristoteles de αἰσυμνήταις Polit. III 11.

Α Λ Λ Ω Σ.

Ὁ Τύραννος Οἰδίπους πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἐν τῷ Κολωνῶ ἐπιγράφεται. τὸ κεφάλαιον δὲ τοῦ δράματος γινώσκεις τῶν ἰδίων κακῶν Οἰδίποδος πῆ- ρωσίς τε τῶν ὀφθαλμῶν καὶ δι' ἀγρόνης θάνατος Ἰοκάστης.

ΧΡΗΣΜΟΣ ΔΟΘΕΙΣ ΛΑΙΩ.

Λαίε Λαβδακίδη, παίδων γένος ὄλβιον αἰτεῖς.
δῶσω τοι φίλον νιόν· ἀτὰρ πεπωμένον ἐστὶν
παιδὸς ἐοῦ χεῖρεσσι λιπεῖν φάος. ὅς γὰρ ἐνευσε
Ζεὺς Κρονίδης Πέλοπος στυγεραῖς ἀραιαῖσι πιθήσας,
οὐ φίλον ἤρπασας νιόν· ὃ δ' ἠῦξάτο σοι τάδε πάντα.

V. 2 sq. In argumento Euripidis Phoenissarum haec leguntur: τέξεις μὲν φίλον νιόν, ἀτὰρ τάδε σοι μόρος ἐστὶν παιδὸς ἐοῦ χεῖρεσσι λιπεῖν βίον. Cetera eadem sunt.

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΗΣ ΣΦΙΓΓΟΣ.

Ἔστι δίπουν ἐπὶ γῆς καὶ τετράπον, οὐ μία φωνή,
καὶ τρίπον· ἀλλάσσει δὲ φωνὴν μόνον, ὅσ' ἐπὶ γαῖαν
ἐρπετὰ κινεῖται ἀνά τ' αἰθέρα καὶ κατὰ πόντον.
ἄλλ' ὁπότεν πλείστοισιν ἐρειθόμενον ποδὶ βαίνη,
ἐνθα τάχος γνίσισιν ἀφανρότατον πέλει αὐτοῦ.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ.

Κλύθι καὶ οὐκ ἐθέλουσα, κακόπτερε Μοῦσα θανόντων,
φωνῆς ἡμετέρης σὸν τέλος ἀμπλακίης.
ἄνθρωπον κατέλεξας, ὅς, ἥνικα γαῖαν ἐφέρπει,
πρῶτον ἐν τετράπους νήπιος ἐκ λαγόνων·
γρηαλέος δὲ πέλων τρίτατον πόδα βάκτρον ἐρείδει,
αὐχένα φορτίζων, γήρῃ καμπτόμενος.

De hac solutione aenigmatis ipsoque aenigmate commentan- tem vid. Jacobs. Animadv. ad Anthol. Gr. Vol. III P. II p. 350 sqq. ERF.

De fabulae Oedipodeae varietate et vicissitudine exposuerunt cum alii tum Henr. Blümnerus „de Sophoclis Oedipo Rege“. Lipsiae 1788, Schützius Exc. ad Aesch. Sept. c. Theb. Halae 1809 p. 372—375, Welckerus Aesch. Trilog. p. 354 sqq., Car. Frid. Hermannus „de discrimine artis ac temporis, quo Sophocles atque Euripides Oedipi Regis fabulam tractasse videntur“, in Quaest. Oedip. Marb. 1837, Frid. Guil. Schneidewinus „die Sage vom Oedipus“ in actis societatis literarum Gottingensis a. 1852 p. 159—206, novissime H. Geist „de fabula Oedipodea“ in progr. schol. Büdigensi a. 1879.

Antiquissima fabulae forma ex Homero repetenda est. Oedipi nomen duobus locis occurrit his:

Od. XI 271 *μητέρα τ' Οιδιπόδαο ἴδον, καλήν Ἐπικάστην,
ἣ μέγα ἔργον ἔρεξεν ἀνδρείησι νόοιο,
γῆμαμένη ᾧ νύ· ὃ δ' ὄν πατέρ' ἔξεναρξας
γῆμεν· ἄφαρ δ' ἀνάπυστα θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισιν.
ἀλλ' ὃ μὲν ἐν Θήβῃ πολυηράτω ἄλγεα πάσχω
Καδμείων ἤνασσε θεῶν βλοῆς διὰ βουλᾶς·
ἣ δ' ἔβη εἰς Αἴδαο πυλάτοιο κρατεροῖο,
ἀψαμένη βρόχον αἰπὺν ἀφ' ὕψηλοῖο μελάθρου,
ᾧ ἄχει σχομένη· τῷ δ' ἄλγεα κάλλιπ' ὑπίσσω
πολλὰ μάλ', ὅσσα τε μητρὸς ἐρινύες ἐκτελεύουσιν.*

II. XXIII 678 *Μημιστέος υἱὸς Ταλαϊονίδαο ἄνακτος,
ὅς ποτε Θήβασδ' ἦλθε δεδοπότες Οιδιπόδαο
ἐς τάφον· ἐνθα δὲ πάντας ἐνίκα Καδμείωνας.*

Praeterea expeditionis adversus Thebas susceptae, Polynicis, Eteoclis, Tydei mentio fit II. IV 376 sqq., VI 222 sq., V 801 sqq., X 285 sqq., Capanei IV 403, Adrasti II 572, Eriphylae et Amphiarai Od. XI 326 sqq., XV 244 sqq., expeditionis epigonorum II. IV 404 sqq.

Secundum Homerum igitur Epicasta mater Oedipi nubit in scia filio qui patrem interfecit. Mox autem incesto deorum opera detecto Epicasta laqueo perit, Oedipus vivit et regnat matris furis exagitatus, mortuo denique ludi funebres fiunt.

Ex his lineamentis parum definitis cognoscitur, fabulam Oedipodeam iam Homeri aetate satis notam et vulgatam fuisse; alioqui enim quae paucis poeta delineat, difficilia intellectu fuissent. Nobis non constat, quid eis quae aperte Homerus dicit adicienda sint, nisi quod quae de matrimonio proferuntur, infantem Oedipum ad necem expositum requirunt. Id autem perspicitur, ab Homero

ignorari liberos ex matre Oedipo prognatos, ignorari exilium Oedipi, ignorari etiam oculos ablatos. Nam quod illa verba *ἄλγεα πάσχω, ἄλγεα κάλλιπε* ad effossos oculos a viris doctis relata sunt, monendum est filios quos etiam Ilias Oedipo tribuit, ex alia uxore natos esse oportere, caeco homini autem parum convenire matrimonium. Quid vero illud *δεδοπότες* significet, quod de armatorum in acie cadentium strepitu usurpari Aristarchus monuit, non liquet.

Thebaidis cyclicae duo supersunt fragmenta, quibus Oedipus iniuriis vexatus filios exsecratur. Unum servavit Athenaeus XI p. 465, qui haec habet: *ὁ δὲ Οιδίπους δι' ἐκπώματα τοῖς υἱοῖς κατηράσατο, ὡς ὁ τὴν κυκλικὴν Θηβαΐδα πεποιημῶς φησιν, ὅτι αὐτῷ παρέθηκεν ἔκπωμα ὃ ἀπηγορεύκει λέγων οὕτως:*

*αὐτὰρ ὃ διογενὴς ἦρας ξανθὸς Πολυνείκης
πρῶτα μὲν Οιδίποδι καλήν παρέθηκε τράπεζαν
ἀργυρέην, Κάδμοιο θεόφρονος· αὐτὰρ ἔπειτα
χρῦσειον ἐμπλησεν καλὸν δέπας ἠδέος οἴνου.
αὐτὰρ ὃ γ' ὡς φράσθη παρακείμενα πατρὸς εἰοῖο
τιμῆεντα γέρα, μέγα οἱ κακὸν ἔμπεσε θυμῷ·
αἴψα δὲ παισὶ εἰοῖσι μετ' ἀμφοτέροισιν ἑπαράς
ἀσφαλέας ἤρατο, θεῶν δ' οὐ λάνθαν' Ἐρινύν,
ὡς οὐχ οἱ πατρώα ἐνὶ φιλότῃ διασαιντο,
ἀμφοτέροισι δ' αἰεὶ εἶεν πόλεμοι τε μάχαι τε.*

Alterum fragmentum exstat apud schol. Soph. O. C. 1375: *οἱ περὶ Ἐτεοκλέα καὶ Πολυνείκην δι' ἔθους ἔχοντες τῷ πατρὶ Οιδίποδι πέμπειν ἐξ ἑκάστου ἱερῆου μοῖραν τὸν ὄμον, ἐκλαθόμενοι ποτε εἶτε κατὰ φαστῶνῃν εἶτε ἐξ ὄνουον, ἰσχίον αὐτῷ ἐπεμψαν· ὃ δὲ . . ἀράς ἔθετο κατ' αὐτῶν δόξας κατολιγορεῖσθαι· ταῦτα ὃ τὴν κυκλικὴν Θηβαΐδα ποιήσας ἱστορεῖ οὕτως:*

*ἰσχίον ὡς ἐνόησε, χαμαὶ βάλεν εἰπέ τε μῦθον·
ᾧ μοι ἐγώ, παῖδες μὲν ὄνειδείοντες ἐπεμψαν·
εὐκτο Αἰ βασιλῆι καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι,
χερσὶν ὑπ' ἀλλήλων καταβήμεναι Ἄιδος εἶσω.*

Tertiam exsecrationem ad Thebaidem refert Welckerus (ep. Cycl. II p. 335) illam quam habet Euripides Phoen. 63 sqq., 872 sqq. narrans Oedipum a filiis turpitudinis celandae causa inclusum his dira imprecatum esse, ut ferro rem familiarem dividerent (*θηκτῷ σιδήρῳ δῶμα διαλαχεῖν τόδε*). At haec exsecratio iam illis verbis continetur ὡς οὐχ οἱ πατρώα ἐνὶ φιλότῃ διασαιντο κτλ. Cfr. Aesch. Sept. 788. Verum recte oculos excaecatos Welckerus (Schulzeit. 1832 II p. 127) Thebaidis Oedipo tribuisse videtur. Nam cum illis iniuriis filiorum vis et ratio desit nisi caeco patri inferri dicuntur iniuriaeque non oculis, sed animo a patre cognoscantur (*φράσθη, ἐνόησε*), tum argumento sunt versus quidam

ignoti auctoris quos idem scholium O. Col. addit, quibus illa execratio Thebaidis per ridiculum detorquetur.

Hesiodus bellum de patrimonio Oedipi contra Thebas gestum commemorat paucis Op. et Di. 160 sqq.; idem Sphingem Chimaerae et Orthri filiam Thebanis exitium fuisse dicit Theog. 360 sq. Praeterea schol. II. XXIII 679 haec memoriae prodidit: καὶ Ἡσίοδος δὲ φησὶν ἐν Θήβαις αὐτοῦ (scil. Οἰδίποδος) ἀποθανόντος Ἀργείαν τὴν Ἀδράστον σὺν ἄλλοις ἐλθεῖν ἐπὶ τὴν κηδεῖαν αὐτοῦ.

Secundum Oedipodeam cuius auctor Cinaethon fuisse perhibetur, ex Euryganea, Hyperphantis filia, Oedipo quattuor liberos procreatos esse narrat Pausanias IX 5, 5 illius loci Odysseae illustrandi causa: παῖδας ἐν τῆς Ἐπικαστῆς οὐ δοκῶ τῷ Οἰδίποδι γενέσθαι μάρτυρι Ὀμήρῳ χρώμενος. πῶς γὰρ ἀνάπυστα ἐποίησαν ἄφαρ, εἰ δὴ τέσσαρες ἐκ τῆς Ἐπικαστῆς ἐγένοντο παῖδες τῷ Οἰδίποδι· ἐξ Εὐρυγανείας δὲ τῆς Ὑπερφαντος ἐγενόμεσαν· δηλοῖ δὲ καὶ ὁ τὰ ἐπη ποιήσας ἢ Οἰδιποδίαν ὀνομάζουσι· καὶ Ὀνασίας Πλαταιᾶσιν ἔγραψε κατηφῆ τὴν Εὐρυγανείαν ἐπὶ τῇ μάχῃ τῶν παίδων. Ceteris rebus ut oraculo Laio dato, educatione Oedipi, causa et occasione parricidii, aenigmate Sphingis fabulam ab auctore Oedipodeae exornatam esse magis credi quam argumentis comprobari potest. Eam quidem oraculo formam quam supra p. 5 legimus, ab illo carmine alienam esse inde apparet, quod raptus Chrysiippi Pelopis filii Laio causa divinae irae fuisse dicitur; nam puerorum amores et ab heroicae aetatis moribus et ab antiquis carminibus epicis abhorretere monuerunt viri docti. Alius formae initium commemorat schol. Pind. Ol. II 70 ἐν τοῖς Παιᾶσιν εἴρηται περὶ τοῦ χρησμοῦ τοῦ ἐκπεσόντος Λαῖω, καθὰ καὶ Μνασείας ἐν τῷ περὶ χρησμῶν γράφει·

Λαίε Λαβδακίδη, ἀνδρῶν περιώνυμε πάντων.

Ceterum in antiqua fabulae forma Polybum regem Sicyonis fuisse (Paus. II 6, 5, schol. Od. XI 271, schol. Phoen. 26) et a Sophocle coepisse regem Corinthi fingi probavit Schneidewinus (cfr. l. l. p. 168 et 192 sq.). De Sphinge Oedipodeae cfr. schol. Phoen. 1760.

Etiam is qui Cypria scripsit Oedipum commemoravit in digressionem (cfr. Welcker. ep. Cycl. II p. 98).

Poetarum lyricorum imprimis eos hanc fabulam attigisse consentaneum est, ad quorum memoriam domesticam illa pertinebat, Boeotos et Sicyonios. Atque de Corinna Pindari aemula, Pindaro, Praxilla Sicyonia testimonia eius rei exstant. Corinnam apud schol. Eur. Phoen. 26 legimus narravisse, per Oedipum non solum Sphingem, sed etiam vulpem Teumesiam perisse. Pindarus commemorat αἶνυγμα παρθένου ἐξ ἀργιᾶν γνάθειαν fragm. 156 ed. Bgk., oraculum Laio datum (schol. Ol. II 70), laudat τὰν Οἰδιπόδα σοφίαν Pyth. IV 263, mala gentis Labdacidarum persequitur Ol. II 38 his verbis:

ἐξ οὐπερ ἔκτεινε Λαῖον μόριμος υἱὸς
συναντόμενος, ἐν δὲ Πυθῶνι χρησθὲν
παλαίφατον τέλεσσαν·
ἰδοῖσα δ' ὄξει Ἐρινὸς
ἔπεφνέ οἱ σὺν ἀλλολοφονίᾳ γένος ἀρήμιον.

Praxilla raptum Chrysiippi alicui poemati intulit, de qua re Athenaeus XIII p. 603 A haec habet: ἄλλοι φασὶ τῶν τοιούτων ἐρωτῶν κατάρξασθαι Λαῖον ξενωθέντα παρὰ Πέλοπι καὶ ἐρασθέντα τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Χρυσίππου, ὃν καὶ ἀρπάσαντα καὶ ἀναθέμενον εἰς ἄρμα εἰς Θήβας φηγεῖν. Πράξιλλα δὲ ἡ Σικωνία ὑπὸ Λαῖου φησὶν ἀρπασθῆναι τὸν Χρυσίππου. In his ὑπ' Οἰδίποδος pro ὑπὸ Λαῖου scribendum esse Valckenarius coniecit probabiliter; nam facile perspicitur, ad Praxillam illam fabulam pertinere, de qua scholiasta Phoen. 66 haec memoria prodidit: τινὲς δὲ φασὶν ὅτι Λαῖος ἀνηρέθη ὑπὸ Οἰδίποδος ὅτι ἀμφοτέροι ἦσαν Χρυσίππου.

Praeter hos lyricos poetas Mimnermum in aliquo carmine illam fabulam attigisse ex eis quae Salustius in argumento Soph. Ant. narrat: Μίμνερος δὲ φησὶ τὴν μὲν Ἰσημῆν προσομιλοῦσαν τῷ Θεοκλυμένῳ ὑπὸ Τυδέως κατὰ Ἀθηνᾶς ἐγκέλευσιν τελευτήσαι, quibuscum conferenda sunt quae infra ex Pherecydis historia adferentur.

Memorabilia videntur quae schol. Phoen. 1760 ex Pisandro refert qui quis fuerit nescimus: ἱστορεῖ Πείσανδρος ὅτι κατὰ χρόλον τῆς Ἡρας ἐπέμφθη ἡ Σφίγξ τοῖς Θηβαίοις ἀπὸ τῶν ἐσχάτων μερῶν τῆς Αἰθιοπίας, ὅτι τὸν Λαῖον ἀσεβήσαντα εἰς τὸν παράνομον ἔρωτα τοῦ Χρυσίππου, ὃν ἤρπασεν ἀπὸ τῆς Πίσσης, οὐκ ἐτιμωρήσαντο. ἦν δὲ ἡ Σφίγξ ὥσπερ γράφεται τὴν οὐρὰν ἔχουσα δρακαίνης, ἀναρπάζουσα δὲ μικροὺς καὶ μεγάλους κατήσθειεν, ἐν οἷς καὶ Αἴμονα τὸν Κρέοντος παῖδα καὶ Ἰππιον τὸν Εὐρυνόμου τοῦ τοῖς Κενταύροις μαχεσαμένου. ἦσαν δὲ Εὐρύνομος καὶ Ἡιονεύς υἱοὶ Μάγνητος τοῦ Αἰολίδου καὶ Φυλοδίνης. ὁ μὲν οὖν Ἰππιος καὶ ξένος ὢν ὑπὸ τῆς Σφίγγος ἀνηρέθη, ὁ δὲ Ἡιονεύς ὑπὸ τοῦ Οἰνομάου, ὃν τρόπον καὶ οἱ ἄλλοι μνηστήρες. πρῶτος δὲ ὁ Λαῖος τὸν ἀθέμιτον ἔρωτα τοῦτον ἔσχευ. ὁ δὲ Χρυσίππος ὑπὸ αἰσχύνῃς ἑαυτὸν διεχειρίσατο τῷ ξέφει. τότε μὲν οὖν ὁ Τειρεσίας ὡς μάντις εἶδὼς ὅτι θεοστῆγῆς ἦν ὁ Λαῖος ἀπέτρεπεν αὐτὸν τῆς ἐπὶ τὸν Ἀπόλλωνα ἰδοῦ, τῇ δὲ Ἡρα μᾶλλον τῇ γαμοστόλῳ θεᾷ θύειν ἱερά. ὁ δὲ αὐτὸν ἐξεφαύλιζεν· ἀπελθὼν τοῖνυν ἐφρονεῖσθαι ἐν τῇ σμίστῃ ὁδῷ αὐτὸς καὶ ὁ ἡμίλογος αὐτοῦ, ἐπειδὴ ἔτυψε τῇ μάστιγι τὸν Οἰδίποδα. κτείνας δὲ αὐτοὺς ἔθαψε παραντίκα σὺν τοῖς ἱματίοις, ἀποσπᾶσας τὸν ζωστήρα καὶ τὸ ξίφος τοῦ Λαῖου καὶ φορᾶν, τὸ δὲ ἄρμα ὑποστρέψας ἔδωκε τῷ Πολύβῳ, εἶτα ἔγρημε τὴν μητέρα λύσας τὸ αἶνυγμα. μετὰ δὲ ταῦτα θυσίας τινὰς ἐπιτελέσας ἐν τῷ Κιθαιρῶνι κατήρ-

χετο ἔχων καὶ τὴν Ἰοκάστην ἐν τοῖς ὀρήμασι. καὶ γενομένων αὐτῶν περὶ τὸν τόπον ἐκείνον τῆς σχιστῆς ὁδοῦ ὑπομησθεὶς ἐδείκνυε τῇ Ἰοκάστη τὸν τόπον καὶ τὸ πρᾶγμα διηγήσατο καὶ τὸν ζωστήρα ἔδειξεν. ἢ δὲ δεινῶς φέρουσα ὕμῳ ἐσιώπα. ἠγνοεὶ γὰρ οὖν ὄντα. καὶ μετὰ ταῦτα ἠλθέ τις γέρον ἐπιποβουκόλος ἀπὸ Σικυῶνος, ὃς εἶπεν αὐτῷ τὸ πᾶν, ὅπως τε αὐτὸν εὔρε καὶ ἀνέλλετο καὶ τῇ Μερόπῃ ἔδωκε· καὶ ἅμα τὰ σπάργαλα αὐτῷ ἐδείκνυε καὶ τὰ κέντρα ἀπῆται τε αὐτὸν τὰ ζῶαργια. καὶ οὕτως ἐγνώσθη τὸ ὄλον· φασὶ δὲ ὅτι μετὰ τὸν θάνατον τῆς Ἰοκάστης καὶ τὴν αὐτοῦ τύφλωσιν (!) ἔφημεν Εὐρουγάνην παρθένον ἐξ ἧς αὐτῷ γεγονάσιν οἱ τέσσαρες παῖδες. ταῦτά φησι Πείσανδρος.

Ab epica quam cognovimus forma fabulae non longe absunt quae ex Pherecydis historia apud schol. Phoen. 53 commemorantur: Φερεκύδης τὰ κατὰ τοὺς Οἰδίποδος παῖδας καὶ τὰς γημαιμένας οὕτως ἴστορεῖ· Οἰδίποδι, φησί, Κρέων δίδωσι τὴν βασιλείαν καὶ τὴν γυναῖκα Λαίου, μητέρα δ' αὐτοῦ Ἰοκάστην, ἐξ ἧς γίνονται αὐτῷ Φοῦστωρ καὶ Λαόνυκτος οἱ θυήσκουσι ἐπὶ Μινυῶν καὶ Ἐργίνου· ἐπει δὲ ἐναντὸς παρήλθε (i. e. ex suspendio Iocastae), γαμεῖ ὁ Οἰδίποδος Εὐρουγάνειαν τὴν Περιφάντος, ἐξ ἧς γίνονται αὐτῷ Ἀντιγόνη καὶ Ἰσμήνη, ἣν ἀναίρει Τυδεὺς ἐπὶ κρήνης, καὶ ἀπ' αὐτῆς ἡ κρήνη Ἰσμήνη καλεῖται. υἱοὶ δὲ αὐτῷ ἐξ αὐτῆς Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης. ἐπει δὲ Εὐρουγάνεια ἐτελευτήσε, γαμεῖ ὁ Οἰδίποδος Ἀστυμέδουσαν τὴν Σθενέλου. τινὲς δὲ Εὐρουγάνειαν ἀδελφὴν λέγουσιν εἶναι Ἰοκάστης, τῆς μητρὸς Οἰδίποδος.

Primus in tragoediae formam rededit fabulam Oedipodeam Aeschylus in tetralogia quam docuit primo anno Ol. 78, cuius fabulae fuerunt Λάιος Οἰδίπους Ἐπτά ἐπὶ Θήβαις Σφίγξ (σατυρικῆ). Cfr. Argum. Aesch. Sept. Seriem malorum per tria deinceps aeva continuatam repetivisse Aeschylum ex noxa Laii quia oraculum ab Apolline Delphico ter repetitum, quo progeniem gignere vetitus esset, intemperantia neglexisset, discimus ex his versibus Sept. adv. Th. 740 sqq.

πόνοι δόμων νέοι παλαιοῖσι συμμιγείς κακοῖς·

παλαιγενῆ γὰρ λέγω

παρβασίαν ἀνύποιον·

αἰῶνα δ' ἐς τρίτον μένει,

Ἀπόλλωνος εὐτε Λάιος

βία τοῖς εἰπόντος ἐν

μεσομαύλοις Πυθικοῖς

χρηστηρίοις θνάσκοντα γέννας ἄτερ σφίξιν πόλιν,

κρατηθεῖς ἐκ φιλῶν ἀβουλιᾶν

ἐγείνατο μὲν μόρον αὐτῷ

πατροκτόνον Οἰδίποδαν, ὅστε ματρὸς ἀγνὴν

σπείρας ἄρουραν ἴν' ἐτράφη,

οἷζαν αἱματέσσαν,
ἔτλα' παράνοια συνᾶγε
νυμφίους φρανοίλης.

Inde Apollinis ira Laii stirpem exagitat et persequitur progeniem usque ad internecionem. Cfr. Sept. 809

τὰς δ' ἐβδόμας ὁ σεμνὸς ἐβδομαγέτης
ἀναξ' Ἀπόλλων εἶλετ' Οἰδίπον γένει
κραιῖνων παλαιᾶς Λαίου δυσβουλίας.*

Alterius fabulae argumentum fuisse gravissimam fortunae conversionem cognitione incestarum nuptiarum effectam, documento sunt versus qui mox sequuntur (771):

τίν' ἀνδρῶν γὰρ τοσόνδ' ἐθαύμασαν
ὄθνεῖοι ξυνέστιοι
πόλεος ὁ πολύβατος τ' ἀγῶν βροτῶν,
ὅσον τότ' Οἰδίπουν τιον,
τὰν ἀρπαξάνδραν
κῆρ' ἀφελόντα χάρας;
ἐπει δ' ἀρτίφρων
ἐγένετο μέλεος ἀθλίαν
γάμων, ἐπ' ἄλγει δυσφορῶν
μαινομένα κραδίᾳ
δίδυμα κάκ' ἐτέλεσεν·
πατροσφόνω χερὶ τῶν
κραισσοτέκνων ὁμμάτων ἐπλάγχθη,
τέκνοισιν δ' ἀράς
ἐφήκεν ἐπικότους τροφᾶς.

Unum huius fabulae fragmentum conservavit schol. qui ad Soph. Oed. R. 733 haec adnotavit: περὶ Λαυλίδα φησὶ τὴν σχιστὴν ὁδόν· ὁ δὲ Αἰσχύλος περὶ Ποτνίας οὕτως

ἐπῆμεν τῆς ὁδοῦ τροχῆλατον
σχιστῆς κελεύθου τριόδου, ἔνθα συμβολᾶς
τριῶν κελεύθων Ποτνιαδῶν ἠμείβομεν.

Ex his cognoscitur, Aeschylum antiquam, ut apparet, fabulae formam secutum locum, quo Oedipus patrem occidisset, ad Potnias civitatem prope Thebas inter hanc urbem et Plataeas sitam po-

* Falso interpretatur haec Schneidewinus l. l. p. 179: „Apollo selbst ist es, der das siebente Thor, wo die feindlichen Brüder gegen einander kämpfen, zu erstürmen Hand anlegt.“ Nam εἶλετο non est „cepit“, sed „in se recepit“, non vero ut tutaretur — εἶλετο per ἔσωσεν explicat scholiasta —, sed ut in illa porta vindex esset incontinentiae insipientiaeque.

suisse.* Id Sophocles mutavit ad rationes actionis melius informandas, ut eluceat, inter Aeschyleum et Sophocleum Oedipum eandem fere intercessisse rationem atque inter Choephoros et Electram.

* Cfr. quae Androtion in Atthide narravit apud schol. ad Hom. Od. XI 271 commemorata: *Δάιος παρά Φοῖβον μαντείαν λαβὼν ὅτι τιμώμενος παῖς ἀπ' αὐτοῦ ἀναιρεῖ αὐτόν, Ἐπιμάστην γῆμας γεννᾷ Οἰδίποδα καὶ τοῦτον ἐκτίθειν. Σικωνῶνιοι δ' ἰπποφοροὶ ἀναλαβόντες ἔτρεφον αὐτόν· ἡλικίας δὲ γενομένου ὁ Οἰδίπους ἤλθεν εἰς Θήβας ἐπιζητῶν τοὺς γονέας· ἀποκτείνας δὲ ἀνοσίως τὸν πατέρα λαμβάνει πρὸς γάμον οὐκ εἰδὼς τὴν μητέρα. Quod ex his Schneidewinus l. l. p. 184 collegit, Androtionem discrepare ab Aeschyle in eo quod Laïum antequam Epicastam in matrimonium duxisset, oraculum ab Apolline accepisse narraverit, recte H. Otte „de fab. Oed. apud Soph.“ Berol. 1879 p. 6 nihil aliud in illis verbis invenit nisi haec: „quamquam Apollo Laïo illud oraculum ediderat, tamen ex Epicasta uxore Oedipum sustulit“.*

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ τέκνα, Κάδμου τοῦ πάλαι νεία τροφή,
τίνας ποδ' ἔδρας τάσδε μοι θοάζετε
ἰκτηρίοις κλάδοισιν ἐξεστειμένοι,

V. 1 sqq. Cum vehementissima peste laboraret civitas Thebana, ex pueris selegit qui duce sacerdote Iovis supplices ad aram ante aedes regias positam accederent et ab Oedipo rege opem salutemque peterent. Quos ubi advenisse cognovit Oedipus, ipse ex aede regia procedit, ad quam rem auxilium suum impleretur sciscitaturus. — Ceterum advertite praeclare poetam ita exorsum esse fabulam, ut eximium et paternum Oedipi in populum studium pariter atque pium gratumque populi in regem suum animum ostenderet. Quo factum est, ut auditores non possent non maxima misericordia ac sollicitudine commoveri, cum Oedipum, quem egregiis virtutibus praeditum nossent, in sceleris suspicionem vocari et in summum, adduci discrimen viderent. — Κάδμου τροφή dicuntur pueri ut cives Thebani ab Euripide Phoen. 815 *Καδμογενῆς γέννα*, Atheniensis a Sophocle Ai. 202 *Ἐργηθεῖδαι*, Oed. Col. 1066 *Ἐργηθεῖδαι*, ab Aeschyleo Eum. 1011 *παῖδες Κραναοῦ* vocantur. Eodem referendum est, quod urbs Thebarum hac ipsa in fabula v. 29 *δαμα Καδμειῶν* et civitas Thebana Ant. 1155 *Κάδμου πάροικοι καὶ δόμων Ἀμφιλοῦς* appellatur. Adde Verg. Aen. VIII 134 *Dardanus, Iliacae primus pa-*

ter urbis et auctor, 146 gens eadem, quae te, crudeli Dauniae (i. e. Rutuli) bello insequatur. — Denique notanda locutio rarior est, *τροφή τινος*, progenies alicuius. Conferre licet Soph. Ant. 918 *παιδεῖον τροφῆς*, Philoct. 4 *τραφεῖς τινος*, natus aliquo, et Eurip. Cycl. 189 *μηκάδων ἀγρῶν τροφαί*.

V. 2. *τίνας—θοάζετε*] Ex more Graecorum breviter dictum pro *τίνας εἶσιν αἶδε αἱ ἔδραι, ἃς θοάζετε*, quod est, *διὰ τί τάσδε τὰς ἔδρας κάθησθε*. Cfr. O. C. 1166 *τίς δῆτ' ἂν εἴη τήνδ' ὁ προσθακῶν ἔδραν*; Eurip. Heracl. 55 *ἦπον καθῆσθαι τήνδ' ἔδραν καλὴν δοκεῖς*; Herc. 1214 *σὲ τὸν θάσσαντα δυστήνους ἔδρας αὐδῶ*. Quibus in locis pariter atque in hoc loco et v. 13 *ἔδρα* non locum, sed actionem sedendi sive sessionem significat, ita ut *ἔδραν θοάζειν* eadem ratione atque *ὁδὸν εἰλεῖν*, itionem ire, dictum sit. Illud enim in Aiac. ab Lobeck, iterum edit. censura, quae prodiit Lipsiae apud Reclamum, p. 104 sqq. planum feci, *θοάζειν* non festinandi, sed sedendi significatum hic habere. Cf. Krueg. II § 46, 6, 2. Numerus pluralis *ἔδρας* ad numerum sedentium pertinet.

V. 3. *κλάδοι ἰκτηρίοι* sive *ἰκέσιοι* sunt rami olivae, lana obvolūt, quos manibus gestabant

πόλις δ' ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει,
 ὁμοῦ δὲ παιάνων τε καὶ στεναγμάτων; 5
 ἄγὼ δικαίων μὴ παρ' ἀγγέλων, τέκνα,
 ἄλλων ἀκούειν, αὐτὸς ὦδ' ἐλήλυθα,
 ὃ πᾶσι κλεινὸς Οἰδίπους καλούμενος.
 ἀλλ', ὃ γεραῖέ, φράξ', ἐπεὶ πρόπων ἔφους
 πρὸ τῶνδε φωνεῖν, τίνι τρόπῳ καθέστατε, 10

qui ad aras deorum supplices accedebant, a scriptoribus vulgo uno nomine dicti *ιπτηροί* ut ab Herodoto VII 41. Cfr. Plut. Thes. c. 18; Aesch. Enn. 43, Suppl. 22, 191. Idem illi rami etiam *στέφῃ* et *στέμματα* a poetis dicuntur, ut a Sophocle infra v. 913, ab Euripide Suppl. 36, 359, 470. Simulatque autem qui supplicabant ad aras considerant, ramos illos in aris iuxta se deponebant, ita ut, si promissum erat quod petebant auxilium, ablatis rursus, sin repudiatum, relictis ramis discederent. Cfr. Eur. Heracl. 124, Suppl. 258, 359, Aesch. Suppl. 241, 344, 481, 506, Soph. h. fab. 142. Quia rami etiam depositi ad supplices pertinebant *hand secus* ac si manibus tenerent, et arae et supplices *ἐξεστέφθαι κλάδοις* dici poterant. Cfr. Aesch. Suppl. 333 cum v. 241, 344.

V. 4. sq. Schol.: πόλις δ' ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων· οἱ μὲν μῆδὲν πεπονηότες ἐπὶ ἀποτροπῇ τοῦ κακοῦ θύουσι καὶ παιάνας ἄδουσιν· οἱ δὲ ἐπαινώτερες ἐπὶ τοῖς οἰκείοις κακοῖς ἀποιμώζουσιν. Ita Iocasta, Apollini averruncandi quod imminabat mali causa supplicatura, non solum ramos oli-vae lana ornatos, sed etiam θυμιαμάτων, suffimenta, secum fert, huius fab. v. 913 sqq. Adde El. 632 sqq.

V. 6. ἀγὼ etc.] Pronomen *ἄ* non ad supplicationem ipsam, sed ad causam supplicationis referri, quae continetur verbis *τίνας ποθ'* etc., significantibus *διά τί ποτε* etc., facile quisvis intelleget. Cfr. O. C. 1502 *μή τις Λιδός κερωνός*; quae verba respon-

dent ad *τίς αὖ παρ' ὁμῶν κοινός ἤχεται κτύπος*;

V. 6. sq. παρ' ἀγγέλων—ἄλλων] Ab aliis et quidem nuntiis. Sic Eur. Or. 531 *τί μαρτύρων ἄλλων ἀκούειν δεῖ μ' ἄ γ' εἰσορᾶν πάρα*; Xenoph. Cyrop. I 6, 2 *ὅπως μὴ δι' ἄλλων ἐρηγνέων τὰς τῶν θεῶν συμβουλίαις συνείης, ἀλλ' αὐτὸς γυγνώσκεις*. Vide quae ad Philoct. 38 adnotavi. De hiatu *τέκνα ἄλλων* vide O. C. 1263 sq. *θροεπήρια ἀγῶ*. Trach. 324 sq. *ἐλάσσονα. ἀλλ'* ibid. 934 sq. *ὄνεκα ἄκρον*.

V. 8. Spectare videntur ad hunc versum quae in prologo O. C. v. 3 eandem Oedipum poeta dicentem facit: *τίς τὸν πλανήτην Οἰδίπουν κτε*. Schol. *πιθανῶς δὲ τὸ ὄνομα τοῦ προλογίζοντος ἐδήλωσεν· ἅμα δὲ καὶ εἰς ἐπιθυμίαν φέρει τὸν θεατὴν τῶν περὶ τοῦ Οἰδίποδος*.

V. 9. ὃ γεραῖέ] Qui sacerdos Iovis fuit, ut ex v. 18 apparet. De locutione *πρόπων ἔφους* ad Ant. 499 diximus.

V. 10 sq. τίνι τρόπῳ—στέφοντες] Verbis *τίνι τρόπῳ καθέστατε* non dubium est quin hoc significetur, *τίς τρόπος τῆς ἔδρας* sive *τῆς ἀφίξεως ἐστίν* (coll. v. 99), id est, *ποία ἐστίν ἡ ἔδρα* sive *ἡ ἀφίξις*; De verbi *καθέσταναι* usu cfr. O. C. 23. Itaque repetit Oedipus quod paulo ante iam quaerere instituit. *τίνας ποθ'*—*θοάζετε*, nisi quod id ipsum quod quaerit accuratius explicat, addens *δείσαντες, ἢ στέφοντες*. Duplici enim causa commoti supplices accedere ad aras poterant, aut ut vim adversarii persequentis defenderent, ergo praesentis periculi metu ad-

δείσαντες ἢ στέφοντες, ὡς θέλοντος ἂν ἐμοῦ προσαρκεῖν πᾶν. δυσάλητος γὰρ ἂν εἴην, τοιάνδε μὴ οὐ κατοικτείρων ἔδραν.

ΙΕΡΕΥΣ.

ἀλλ', ὃ κρατύνων Οἰδίπους χάρας ἐμῆς,
 ὄρῃς μὲν ἡμᾶς ἡλίκοι προσήμεθα 15
 βωμοῖσι τοῖς σοῖς, οἳ μὲν οὐδέπω μακρὰν
 πτέσθαι σθένοντες, οἳ δὲ σὺν γῆρα βαρεῖς,

ducti (*δείσαντες*) et tutelam quaerentes, aut ut ipsi ope eius, ad quem confugiebant, adiuti adversarium aggrederentur, ergo malum, quod futurum putabant, oppugnaturi et ad eam rem auxilium petentes (*στέφοντες*). Ita *δείσαναι καθέσταναι* sive *τοῖς βωμοῖς προσήσθαι* dici debebant Danaï filiae, cum apud Aeschylum supplicare Pelasgo narratur, contra *στέφασαι* mulieres Argivae, cum Aethrae, matri The-sei, apud Euripidem supplicant, ut in redimendis corporibus ducum Argivorum, qui ad Thebas ceciderant, adversus Thebanos sese adiuveret. Hoc loco qui ad Oedipi regiam accesserant, cum id orarent, ut reperto pestis saevissimae remedio futurum a se malum, mortem et interitum totius civitatis, defenderet, *στέφοντες* potissimum erant. Hinc Oedipus v. 58 sq. *γῆρατά, inquit, κοῦκ ἄγνωτά μοι προσήλθεδ' ἰμείροντες*.

V. 11 sq. ὡς θέλοντος—πᾶν] Id est, *νομιέας, ὅτι ἐγὼ ἐθέλωμι ἂν πᾶν προσαρκεῖν*. Vide quae de hoc ὡς particulae usu ad Trachin. 391 adnotavi et cf. Krueg. I 69, 63, 3.

V. 12 sq. δυσάλητος—ἔδραν] Particulae *μὴ οὐ* pro simplici *μὴ* positae sunt post *δυσάλητος* i. e. *οὐκ οἶος ἀλγεῖν* eadem ratione explicat, addens negationem infra 221 *οὐ . . . ἔχενον μὴ οὐκ ἔχων*, O. C. 359 *ἦκεις γὰρ οὐ κενή γε, μὴ οὐκ δεῖμ' ἐμοὶ φέρονσά τι*. Cfr. Krueg. I 67, 12, 9.

V. 16. βωμοῖσι τοῖς σοῖς] i. e.

„arae pro foribus tuarum aedium positae“. Intellegenda est ara Apollinis quae v. 919 commemoratur. Huius dei arae cum ante aliorum hominum nobiliorum, tum ante regum aedes poni solebant. Cfr. El. 635, 1376, Eur. Phoen. 274, Aristoph. Vesp. 875, Plaut. Bacch. II 1, 3 *saluto te, vicine Apollo, qui aedibus propinquos nostris adcolis*, Poll. IV 123 *ἐπὶ δὲ τῆς σκηπῆς καὶ ἀγνιεύς ἔκειτο βωμός πρὸ τῶν θυρῶν*. Adde quae ad El. 624 exposuimus. De numero plurali cfr. Krueg. II 44, 3, 2—6, Eur. Iph. T. 1314 *ἡ νεάνις ἡ ἐνθάδε βωμοῖς ἐπίστατο* et infra ad v. 361.

V. 17. Schol.: *πτέσθαι ἀντι τοῦ μεταρῶν. ἡ δὲ μεταρῶν ἀπὸ τῶν νεοτῶν*. Ita saepe pueri sive infantes *νεοσοί* a tragicis dicuntur. Cf. Monk. ad Eurip. Alc. 414. — *σὺν γῆρα βαρεῖς*] Id est *σὺν γῆρα ὄντες καὶ τούτω βαρεῖς, sive γῆρα, ὃ σύννισι* (vide ad Philoct. 266), *βαρεῖς*. Ita infra v. 1112 sq. dictum: *ἐν τε γὰρ μακρῷ γῆρα ξυνάδει τῶδε τάνδρῳ συμμετρος*, id est, *ἐν τε γὰρ μακρῷ γῆρα ἐστὶ καὶ τούτω ξυνάδει* etc. Aiae. 1017 *ἐν γῆρα βαρῶς*, O. C. 1663 *σὺν νόσοις ἀλγεινός*. Philoct. 185 sq. *ἐν τ' ὀδύνας ὁμοῦ λιμῷ τ' οἰκτρῶς*. Similiter poetae Latini, ut Vergilius Aen. VI 359 *madida cum veste gravatum* et Aen. V 37 *horridus in iaculis*. Ceterum οἳ δὲ . . . βαρεῖς, ut scholiasta monet ἐφ' ἑαυτοῦ τῷ πληθυντικῷ ἐχρήσατο, de uno sacerdote concinnitatis causa universe dicitur.

ἱερὸς ἐγὼ μὲν Ζηνὸς οἶδε τ' ἠθέων
 λεκτοί· τὸ δ' ἄλλο φῦλον ἐξεστημιμένον
 ἀγοραῖσι θακεῖ πρὸς τε Παλλάδος διπλοῖς 20
 ναοῖς ἐπ' Ἴσμηνοῦ τε μαντεῖα σποδῶ.
 πόλις γάρ, ὥσπερ καὐτὸς εἰσορᾶς, ἄγει
 ἦδη σαλεύει κἀνακουφίσαι κάρη
 βυθῶν ἔτ' οὐχ οἶα τε φουρίου σάλου,
 φθίνουσα μὲν κάλυξιν ἐγκάρποις χθονός, 25

V. 18. βαρεῖς, ἱερὸς ἐγὼ μὲν pro βαρεῖς ἱερὸς, ἐγὼ μὲν restituit Bentleius. Praeterea de Naucki coniectura ἐγωγε scribendum videtur. — In proximis quod optimus liber a prima manu habere dicitur οἱ δεπ' ἠθέων, id nobis π ex ti ortum indicantibus ad pravam scripturam οἶδε τ' ἠθέων referendum, quam etiam Hesychius exhibet: ἠθέος ἔφηβος, ἀγαμος.

V. 19. Schol.: λεκτοί· τὸ λεκτοί τάχα μὲν εἰς οὐστάσιν τῶν παιδῶν, τάχα δὲ καὶ δημοσίαν ἐκφαίνει τὴν ἐκπομπήν, ὡς ἐπιλεχθεῖσαν καὶ πεμφθεῖσαν παρὰ τοῦ κοινοῦ. Idem adiectivum λεκτόν adsumendum etiam ad sequentia verba est τὸ δ' ἄλλο φῦλον. De participii ἐξεστημιμένου significatu ad v. 3 diximus.

V. 20. ἀγοραῖσι] i. e. in publicis areis. De dativo cfr. Krueg. II 46, 2. Schol.: πρὸς τε Παλλάδος διπλοῖς ναοῖς· δύο ἱερά ἐν ταῖς Θήβαις ἴδονται τῇ Ἀθηνᾶ, τὸ μὲν Ὀγκας, τὸ δὲ Ἴσμηνας. οἱ δὲ οὕτω, τὸ μὲν Ἀλαλκομενίας, τὸ δὲ Καδμείας. τινὲς δὲ τὸν τῆς Ἀλαλκομενίας οὐκ ἐν Θήβαις εἶναι, ἀλλ' ἐν κώμῃ. De Minerva Onca, cui ad urbem, non in urbe ara cum statua posita fuisse narratur, vid. Pausanias IX 12, 2. scholiasta Pindar. Olymp. II 39, Aeschyl. Sept. c. Th. 164. 487, ad quem locum (v. 483) Blomf. gloss. conferatur. Ismeniam non commemorat Pausanias, sed IX 10, 2 Minervae et Mercurii προνάων status ante templum Ismenii Apollinis vidit.

V. 21. Schol.: ἐπ' Ἴσμηνοῦ τε μαντεῖα σποδῶ· καὶ γὰρ ἐστὶ παρὰ τῷ Ἴσμηνῷ Ἀπόλλωνος ἱερόν· διὸ φησὶ μαντεῖα σποδῶ. τοῦτο δὲ ἀντὶ τοῦ βωμῶ, ὅτι διὰ τῶν ἐμπύρων ἐμαντεύοντο οἱ ἱερεῖς, ὡς φησὶ Φιλόχορος. Notum est Apollini Ismenio templum Thebis propter Ismenum fluvium exstructum fuisse. Cf. Herodot. I 52. 92. V 59. VIII 134, Pausanias IX 10, 2 sqq. Ad id templum non dubium est quin delecti illi cives Thebani accessisse significentur, Apollini supplicaturi, cum sedisse dicuntur ἐπ' Ἴσμ. μ. σποδῶ. Neque tamen quisquam animum inducet, ut verbis μαντεῖα σποδῶ templum ipsum significatum arbitretur. Immo recte scholiasta monuit verbis illis aram significari, in qua ex flamma victimarum mactatarum futura praedicta essent. Factum autem id esse narravit Herodotus VIII 134.

V. 22 sqq. πόλις — σαλεύει] Schol. ad Aristoph. Vesp. 29 αἰεὶ οἱ ποιηταὶ τὰς πόλεις πλοῖοις παραβάλλουσι, καὶ Σοφοκλῆς (Al. 1082 sq., Ant. 163. 994). Praeterea conferenda quae ad Ai. 343 sq. de hoc loco dixi.

V. 24. ἔτ' οὐχ οἶα τε] I. e. οὐκέτι οἶα τε.

V. 25. Descriptionem hanc pestis, iterum aliis verbis retractatam v. 168 sqq., poetae, ni fallor, suggestit celebris illa Atheniensium calamitas, Thucydidi II 49 diligenter enarrata, deinde et Lucretio lib. VI. MUSGR.

Ibid. φθίνουσα κάλυξιν ἐγκ. χθονός] Dativus, a φθίνουσα pendens, similime positus videtur

φθίνουσα δ' ἀγέλαις βουνόμοις τόκοισι τε
 ἀρόνοις γυναικῶν· ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς
 σκήψας ἐλαύνει, λοιμὸς ἐχθιστος, πόλιν,
 ὅφ' οὐ κενούται δῶμα Καδμείον, μέλας δ'
 Ἄιδης στεναγμοῖς καὶ γόοις πλουτίζεται. 30
 θεοῖσι μὲν νῦν οὐκ ἰσοῦμενόν σ' ἐγὼ
 οὐδ' οἶδε παῖδες ἐξόμεσθ' ἐφέστιοι,
 ἀνδρῶν δὲ πρῶτον ἐν τε συμφοραῖς βίον

atque in Aiac. 474 κακοῖσιν ὅσ-
 τις μηδὲν ἐξαλλάσσεται. Poetice
 enim civitas perire dicitur in
 folliculis ita, ut perire significetur
 eo, quod folliculi pereant.
 Cfr. Krueg. I 48, 15, 15. Illud
 facile apparet, terrae folliculi frugiferi
 cum perire dicuntur, hoc significari,
 fruges sive grana, antequam emergant
 e folliculis, in iis inclusa iam perire.
 Postremo κάλυξιν χθονός similiter
 dictum atque in Philoct. 707
 ἱερᾶς γὰς σπόρος.

V. 26. ἀγέλαις βουνόμοις] Quamvis, singulas notiones si
 urgemus, sic explicandum videatur:
 ἀγέλαις βοῶν νερομένων, coll. Matth. § 446, 3c, tamen, si similitum adiectivorum
 usum comparamus, veluti adiectivi
 ἀγορόμοις, de quo ad Ant. 780 dixi,
 facile intellegitur βουνόμοις ἀγέλαις
 nihil significari nisi 'armenta boum'.
 Tum τόκοι ἀρονοὶ γυναικῶν sunt 'partus
 sive fetus mulierum nondum editi',
 qui inclusi in ventribus mulierum
 eodem modo perire dicuntur, quo
 κάλυξιν ἐγκάρποι χθονός interire paulo
 ante dicti sunt. Atque verbis τόκοις ἀρο-
 νοῖς etiam magis explicatur id quod
 minus aperte dictum est ἀγέλαις βου-
 νόμοις. Sensus enim est hic: φθίνουσα
 τόκοις ἀρονοῖς ἀγελῶν τε βουνόμων
 καὶ γυναικῶν. Cfr. v. 270 sq. et Herodot.
 VI 139 ἀποκτείνουσι δὲ τοῖσι Πελασγοῖσι τοὺς σφετέρους
 παῖδας τε καὶ γυναῖκας οὐτε γῆ
 καρπὸν ἔφερε οὐτε γυναικίς τε
 καὶ ποιῆναι ὁμοίως ἔτινον καὶ
 πρὸ τοῦ.

V. 27. ἐν δ'] Male hoc expli-
 Soph. Trag. I. 2.

cant πρὸς τοῦτοις δὲ, ἐν αὐτοῖς δὲ.
 Immo imesis est, ut recte monet
 Reiskig. ad O. C. p. XXXVII, pertinetque
 ἐν ad σκήψας, ut sit ἐν σκήψας.
 Vide Krueg. II 68, 48, 4.

Ibidem. Schol.: ὁ πυρφόρος θεός· ὁ
 λοιμὸς ὁ πυρροφόρος, τὸν γὰρ
 πυρετὸν πῦρ καλοῦσι, καὶ τὸ ἐναντίον.
 Ὀμηρος (X 31) καὶ τε φέροι
 πολλὸν πυρετὸν
 δευλοῖσι βροτοῖσιν. Deus qui
 intellegendus sit, declarat poeta ipse
 v. 190. Ceterum Thucydides de peste,
 quae a. 430 a. Chr. n. Athenis saevire
 coepit, agens II 49 τὰ ἐντός οὕτως ἐκά-
 ετο, ὥστε μήτε τῶν πάντων
 λεπτῶν λιαιτῶν καὶ σινδόνων τὰς
 ἐπιβολὰς μηδ' ἄλλο τι ἢ γυ-
 μνοὶ ἀνέχεσθαι ἠδιστα τε ἂν ἐς
 ὕδωρ ψυχρὸν σφᾶς αὐτοὺς ἔ-
 πτειν.

V. 28. ἐλαύνει] 'agitat, vexat'.
 Cfr. Ai. 275 κείνός τε λύπη πᾶς
 ἐλήλαται κακῇ. Trach. 1045. Eur.
 Androm. 31 et Blomf. ad Aeschyl.
 Pers. 777 gloss. Adde Schaefer.
 ad Demosth. Mid. 557, 28.

V. 29. δῶμα Καδμείον] Vide
 ad v. 1. — De exitu huius versus
 vide ad v. 327 ed. meae.

V. 31 sqq. θεοῖσι μὲν νῦν etc.]
 Sponte quisque intelleget, accusativum
 ἰσοῦμενόν σε aptum esse e participio
 κρινόντες. In participio autem, ut saepe,
 propria vis enuntiati inest. — Locutio
 ἐφέστιον ἐξέσθαι ut sollemnis
 significatio supplicationis ex antiqua
 consuetudine ad focum considendi
 repetenda videtur.

V. 33 sq. ἐν τε συμφοραῖς —
 ἐναλλαγαῖς] In συμφοραῖς βίον
 intellege quiddam casu hominibus
 videtur evenire, ταῖς συν-

κρίνοντες ἐν τε δαιμόνων ξυναλλαγῆς
 ὅς τ' ἐξέλωσας ἄστν Καμείων μολῶν 35
 σκληρᾶς ἀοιδῶν δασμόν, ὃν παρείχομεν,
 καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν οὐδὲν ἐξειδῶς πλεόν,
 οὐδ' ἐκδιδαχθεῖς ἀλλὰ προσθήκη θεοῦ
 λέγει νομίζει θ' ἡμῖν ὀρθῶσα βίον
 νῦν τ', ὃ κράτιστον πᾶσιν Οἰδίπου κᾶρα, 40
 ἱκετεύομεν σε πάντες οἶδε πρόστροποι

τοχῆαι, τοῖς συναντήμασιν: in δαιμόνων ξυναλλαγῆς quidquid numen deorum invehit praeter solitum, quidquid fit deorum interventu. Sic infra 960 νόσον ξυναλλαγῆ 'morbi interventu', et O. C. 410 ποίας φανείσης ξυναλλαγῆς; 'cuiusnam interventu?' ut recte explicat scholiasta. BR. Verbis δαιμ. ξυν. Spingem potissimum a dis immissam Thebanis significat.

V. 35 sqq. ὅς τε ex scholiis restitui. Libri ὅς γε, quod qui retinuerunt, Graecorum consuetudinem loquendi parum adverterunt. Ei enim prorsus adversatur νῦν τε, quod sequitur v. 40, nisi v. 35 τὲ particula praecesserit. Coniungit autem poeta particulis τὲ—τὲ ea quorum alterum alteri subtiliore ratione subiungi debebat. Dicit enim haec: 'Te sapientissimum mortaliū iudicamus, cum antea summo malo nos liberaveris, ut etiam nunc a te salutem speremus'. Quemadmodum autem hoc loco τὲ particula, respondens eidem post νῦν sequenti particulae, pronomini relativo adnexa est, ita ut ὅς τε ἐξέλωσας etc. idem significet atque ὅς πρόσθεν τε sive ὅς πάλαι τε ἐξέλωσας, eodem prorsus modo dictum est v. 695 ὅς τε ἔμην γὰρ φίλαν — κατ' ὀρθὸν οὐσίαις, τανῦν τ' εὐπομπῆς etc. et Aeschyl. Pers. 710 sq. ὅς θ', ἕως ἔλευσας ἀγῶας ἡλίου, ζῆλωτος ἄν βίωτον εὐαίωνα Πέρσαις ὡς θεὸς διηγᾶγες, νῦν τὲ σε ζῆλῶ θανόντα. Similiter dixit Herodot. VIII 101 σὺ ἄν ἐμοί, καὶ γὰρ εὐ συνεβούλευσας νῦν τε συμβούλευ-

σον etc. De omisso in priore membro adverbio πρόσθεν sive πάλαι vide ad huius fab. v. 447 ed. meae.

V. 35 sq. ἐξέλωσας — δασμόν] Non multum differt hoc loco significatio verbi ἐκλύειν a verbi simplicis λύειν usu, ita ut idem fere sit atque παύειν. Cf. El. 939 τῆς νῦν παρούσης πημονῆς λύσεις βάρους et Eurip. Phoen. 695 καίτοι ποδῶν σῶν μᾶχρον ἐκλύει παρῶν.

V. 36. Schol.: σκληρᾶς ἀοιδῶν: ὅτι τὸ ἀοιδῶν εὐφημῶν ἐστι, προσέθηκε σκληρᾶς, ὃ ἐστι δυσκόλον, διὰ τὸ αἰνιγμα.

V. 37. ὑφ' ἡμῶν ἐξειδῶς] Cfr. Krueg. I 52, 3, 1. De re cfr. v. 391 sqq.

V. 38. Schol.: οὐδ' ἐκδιδαχθεῖς: οἶον οὐ προακούσας παρ' ἡμῶν τὸν τρόπον τῶν αἰνιγμάτων. — προσθήκη: συμβολῆ, ἐπικουρίᾳ.

V. 40. κράτιστον πᾶσιν] Πᾶσιν non neutrum est, sed masculinum, ut O. C. 1446 ἀνάξιαι γὰρ πᾶσιν ἐστε δυστυχεῖν, cum quo loco apte Matthiae ad Eur. Heracl. 451 comparat Xenoph. Mem. I 1 Σωκράτης ἀξίος ἐστι θανάτου τῆ πόλει. Similiter hic πᾶσι κράτιστος dictum hoc sensu: 'omnibus optimus' i. e. qui ab omnibus optimus haberis. Cf. Ai. 591 et 1254 ed. meae.

V. 41. ἱκετεύομεν — πρόστροποι] Simillime dictum Philoct. 470 ἱκέτης ἱκνούμαι et O. C. 1327 ἱκετεύομεν ξυμπαντες ἑκαυτούμενοι. Nam πρόστροπος supplicem significat ut Philoct. 773 ὄντα σαντοῦ πρόστροπον et O. C. 1309 πρόστροποις λιτάς.

ἀλήην τιν' εὐρεῖν ἡμῖν, εἴτε τον θεῶν
 φήμην ἀκούσας εἴτ' ἀπ' ἀνδρὸς οἰσθᾶ του·
 ὡς τοῖσιν ἐμπείροισι καὶ τὰς ξυμφορὰς
 ζώσας ὀρῶ μάλιστα τῶν βουλευμάτων. 45
 ἰθ', ὃ βροτῶν ἀριστ', ἀνόρθωσον πόλιν,
 ἰθ', εὐλαβῆθηθ'· ὡς σε νῦν μὲν ἦδε γῆ
 σωτήρα κλήζει τῆς πάρος προθυμίας·
 ἀρχῆς δὲ τῆς σῆς μηδαμῶς μεμνώμεθα
 σιάντες τ' ἐς ὀρθὸν καὶ πεσόντες ὕστερον· 50
 ἀλλ' ἀσφαλείᾳ τήνδ' ἀνόρθωσον πόλιν.

Sic προστρέπω supplico O. C. 50. Ai. 831.

V. 42. ἀλήην τιν' εὐρεῖν] Cfr. Eurip. Androm. 28 καὶ κρίν μὲν ἐν κακοῖσι κειμένην ὅμως ἑλπίς μ' αἰεὶ προσῆγε, σωθέντος τέκνου, ἀλήην τιν' εὐρεῖν κάπικουρησιν κακῶν.

V. 43. οἰσθᾶ etiam ad alterum εἴτε pertinet: εἴτε . . ἀκούσας οἰσθᾶ εἴτε ἀπ' ἀνδρὸς τον οἰσθᾶ.

V. 44 sq. Schol.: ὡς τοῖσιν ἐμπείροισιν ἐν τοῖς συνετοῖς τὰς συντηχίας καὶ τὰς ἀποβάσεις τῶν βουλευμάτων ὀρῶ ζώσας καὶ οὐκ ἀπολλυμένας. οὐ σφάλονται, ἀλλὰ τὸ ἀποθησόμενον στοχάζονται καλῶς. De locutione αἰ ξυμφοραὶ τῶν βουλ., significante 'eventus consiliorum', apte Müsgravius adscripsit Thucyd. I 140 ἐνδέχεται τὰς ξυμφορὰς τῶν πραγμάτων οὐχ ἡσσαν ἀμαθῶς χροῆσαι ἢ καὶ τὰς διανοίας του ἀνθρώπου, ad quem locum scholiasta: τὰς ξυμφορὰς τὰς ἀποβάσεις. Eventus autem illi cum dicuntur ζῆν, significantur 'non perire', id est 'vigere' coll. v. 485. Ant. 457, ita ut τοῖς ἐμπείροισι αἰ ξυμφ. τῶν β. ζῶσιν sit: 'consilia hominum prudentium prosperum eventum habent'. Cfr. Herodot VII 157 τῶ δὲ εὐ βουλευθέντι πραγμῆτι τελευτῆ ὡς τὸ ἐπίπαν χρηστῆ ἐθέλει ἐπιγίνεσθαι, VIII 60 οἰκῶτα μὲν νῦν βουλευόμενοι ἀνθρώποισι ὡς τὸ ἐπίπαν ἐθέλει γίνεσθαι. μὴ δὲ οἰκῶτα βουλευόμενοι οὐκ ἐθέλει οὐδὲ

ὁ θεὸς προσχωρεῖν πρὸς τὰς ἀνθρωπίνης γνώμας.

V. 46 sqq. ἰθ', ὃ βροτῶν — ὕστερον] Explicatur sacerdos, cur Oedipus sua ipsius causa (εὐλαβῆθηθι) succurrendum civitati labanti putet, magna cum arte orationem ita composuit, ut quid mali Oedipus ex neglecta salute civitatis sibi paraturus esset, ex conformatione membri prioris ὡς σε . . προθυμίας divinandum potius Oedipo relinquere quam disertis verbis pronuntiare mallet. Nam verbis illis sperandum erat fore ut istiusmodi membrum opponeretur: ὕστερον δὲ ὀλετήρᾳ σε καλέσει ἢ πόλις διὰ τὴν ἀμέλειαν, ἐὰν ἀθήεις ἐπὶ σοῦ ἀρχοντος καταφθαγή. Pro eo autem membro perapte leniore et faustiore oratione utendum ratus haec posuit: ἀρχῆς . . πεσόντες ὕστερον, quorum sensus hic est: 'imperii autem tui cave ne ita meminerimus, nos te regnante ut servatos ita rursus perditos esse'. De usu coniunctivi cfr. Trach. 802. O. C. 174. Eur. Tro. 172. Krueg. I 54, 2, 2.

V. 47. ὡς σε cum Neuo scripti. Vulgo ὡς σε.

V. 48. τῆς πάρος προθυμίας] Genetivus aptus est ex verbis σωτήρα κλήζει, quibus cum notio laudandi vel praedicandi subsit, iure ea cum genetivo iunguntur. Cfr. Krueg. II 47, 21.

V. 51. Schol.: ἀλλ' ἀσφαλείᾳ γνώμη ἀσφαλεῖ καὶ ἐχνοῦ εὐβουλῆ τὸ ἐμπέσον κακὸν τῆ

ὄρνιθι γὰρ καὶ τὴν τότε αἰσίῳ τύχην
 παρέσχεσθε ἡμῖν, καὶ ταυτὴν ἴσος γενοῦ.
 ὡς, εἴπερ ἄρξῃσθε τῆσδε γῆς, ὥσπερ κρατεῖς,
 ξὺν ἀνδράσιν κάλλιον ἢ κενῆς κρατεῖν. 55
 ὡς οὐδὲν ἔστιν οὔτε πύργος οὔτε καῦς
 ἔρημος ἀνδρῶν μὴ ξυνοικούντων ἔσω.

ΟΙΔ. ὦ παῖδες οἰκτροί, γνωτὰ κοῦκ ἄγνωτὰ μοι
 προσήλθεθ' ἰμεῖροντες. εὐ γὰρ οἶδ', ὅτι
 νοσεῖτε πάντες, καὶ νοσοῦντες ὡς ἐγὼ 60

πόλει ἀνόρθωσον. At quis unquam Graecorum eo sensu substantivum ἀσφάλεια usurpavit? Immo non dubium, quin ἀσφάλεια ἂν πόλιν opponatur verbis πεσόντες ὑστερον et significet: 'erige civitatem, ut firma stet'. Est enim ἀσφάλεια dativus consilii, de quo dixi ad Philoct. 1126 sq. ed. meae. Ceterum cfr. Ant. 162 sq. τὰ μὲν δὴ πόλεις ἀσφαλῶς θεοί, πολλὰ δ' ἄλλω σείσαντες, ὥρθωσαν πόλιν.

V. 52 sq. ὄρνιθι γὰρ — γενοῦ] Structura haec est: ὥσπερ γὰρ τὴν τότε τύχην ὄρνιθι αἰσίῳ παρέσχεσθε ἡμῖν, οὕτω καὶ νῦν ἴσος γενοῦ.

V. 55. ξὺν ἀνδράσιν] Non iungendum cum verbo κρατεῖν, sed cum substantivo γῆς, coll. Philoct. 825 cum nota nostra.

V. 56. Multi h. l. imitando expresserunt. Tacit. Hist. I 84 quid? vos pulcherrimam hanc urbem domibus et tectis et congestu lapidum stare creditis? ubi Lipsius comparat Dion. Cass. LVI 6 ἀνθρώποι γὰρ πον πόλις ἔστιν, οὐκ οἰκίαι, οὐδὲ στοαί, οὐδ' ἄγοραι ἀνδρῶν κενά, ad quem Reimar. excitat Thucyd. VII 77 ἀνδρες γὰρ πόλις, καὶ οὐ τεῖχη. Sophoclis locum non recordabatur. Lucian. de Gym. c. 20 πόλιν γὰρ ἡμεῖς οὐ τὰ οἰκοδομήματα ἡγοῦμεθα εἶναι, οἷον τεῖχη — τὸ δὲ πᾶν κύρος ἐν ταῖς πόλεσιν κεντημέθα. Aristides T. I. p. 791 ed. Dind. εἶναι — πιστεύετε ἀληθῆς εἶναι τὸ κάλει τοῦτο, ὡς ἄρα οὐ τεῖχη οὐδὲ φάειρα οὐδὲ στοαί οὐδὲ ὁ τῶν ἀψύχων κό-

μος αἱ πόλεις εἶναι, ἀλλ' ἄνδρες αὐτοῖς εἰδότες θαρρεῖν. Ib. p. 821 τὸν λόγον βεβαιῶσαι, ὅτι οὐκ οἰκίαι καλῶς ἑστεγασμέναι κ. τ. λ. FR. IACOBS. Scholiasta comparat Alcaei fr. 23 ἀνδρες πόλῆος πύργος ἀρείοιο. Adde Eurip. fr. 825 αἱ γὰρ πόλεις εἰσ' ἀνδρες, οὐκ ἑρημία.

V. 57. ἔρημος — ἔσω] Id est εἰ ἔρημος ἔστιν οὕτως, ὥστε μηδὲνα ξυνοικεῖν ἔσω. Simili cum abundantia dictum El. 241 γονέων ἐκτίμωνος ἰσχυροῦ πτερόγας ὀξύντονον γόνων. Ant. 791 σὺ καὶ δικαίων ἀδίκους φρένας παρασπᾶς ἐπὶ λῶβα. Ibid. 881 τὸν δ' ἐμὸν πότμον ἀδάκρυτον οὐδεὶς φίλον στεναγέει. O. C. 1200 τῶν σῶν ἀδέρκτην ὁμμάτων τητώμενος. De adverbii ἔσω usu ad Ant. 489 diximus.

V. 58. γνωτὰ κοῦκ ἄγνωτα ne quis inutili cum abundantia dictum putet, tenendum est hoc significare: 'non ignota, sed bene nota'. Videbantur enim qui supplices ad Oedipum accesserant in ea esse sententia, ut mala civitatis ab eo ignorari crederent. Cfr. El. 929. 1078. Ai. 289 et Matth. § 444, 5. — Denique noli cum Matth. § 350 not. existimare verbum ἰμεῖρον cum accusativo rei, quae desideretur, coniunctum hic a Sophocle esse. Immo adiectiva γνωτὰ κοῦκ ἄγνωτα referenda sunt ad notionem substantivi, quod latet in verbo ἰμεῖρον, ita ut ἄγνωτα ἰμεῖρον significet ἄγνωτων ἰμεῖρον ἰμεῖρον.

V. 60. νοσοῦντες] Attice pro νοσοῦντων dici etiam Elmsleius

οὐκ ἔστιν ὑμῶν ὅστις ἐξ ἴσου νοσεῖ.
 τὸ μὲν γὰρ ὑμῶν ἄλγος εἰς ἓν ἐρχεται
 μόνον καθ' αὐτὸν κοῦδέν' ἄλλον' ἢ δ' ἐμὴ
 ψυχὴ πόλιν τε κάμει καὶ σ' ὁμοῦ στενεῖ.
 ὥστ' οὐκ ὑπάρη γ' εὐδοντὰ μ' ἐξεγείρετε, 65
 ἀλλ' ἴστε πολλὰ μὲν με θακρῶσαντα δὴ,
 πολλὰς δ' ὁδοὺς ἐλθόντα φροντίδος πλάνοις.
 ἦν δ' εὐ σκοπῶν ἠῦρισκον ἰασιν μόνην,
 ταύτην ἐπραξα. παῖδα γὰρ Μενοικέως
 Κρέοντ', ἐμαντοῦ γαμβρόν, ἐς τὰ Πυθικὰ 70
 ἐπεμψα Φοῖβου δώμαθ', ὡς πύθουθ', ὅ τι
 δρῶν ἢ τί φωνῶν τῆσδε ἑνσαίμην πόλιν.
 καὶ μ' ἡμαρ ἤδη ξυμμετροῦμενον χρόνῳ

putabat. Neque Atticum hic quicquam nec pro genetivo positus nominativus. Nam sensus est: νοσοῦντες οὐ νοσεῖτε ἐξ ἴσου ὡς ἐγὼ. Ut autem indicaret de omnibus nullo excepto id intellegendum esse, mutata oratione dicit οὐκ ἔστιν ὑμῶν ὅστις. HERM.

V. 64. πόλιν τε κάμει] Vide quae ad 905 adnotavi.

V. 65. ὑπάρη γ' εὐδοντὰ] Parum grave tragicum fuit ἐν ὑπάρη ὄντα, quod scriptor prosaicus posuisset. Eiusdem generis sunt θυμοῦσθα. δι' ὄργης 344, εἰς τὸ πῶς φαίνειν 1229, Electr. 650 ζῶσαν ἀβλαβεῖ βίῳ, 951 βίῳ θάλλοντα, Trach. 168 ζῆν ἀλυπήτω βίῳ, Eur. Hel. 530 ἐν φάει ζῆν et alia multa, quae in Advers. in Phil. p. 52 sq. memoravi. Similiter Verg. Aen. I 680 somno sopitum. Εὐδοντὰ autem saepius de otiosis dicitur, ut v. 586. 1357. Aesch. Ag. 1328, Choeph. 881, Theocr. II 126 εὐδοντ', εἰ κς etc., quod est: nihil fecissem, ich würde mich ruhig verhalten haben. Non recte enim vulgo redditur: contentus fuissim. Xenoph. An. I 3, 11 ἐμοὶ οὐν δοκεῖ οὐκ ἄρα εἶναι ἡμῖν καθ' εὐδοντ', οὐδ' ἀμελεῖν ἡμῶν αὐτῶν. Conf. Huschk. ad Tibull. I 1, 48. Ad rem et locutionem compares Aesch. Sept. c. Theb. 3.

V. 67. πολλὰς δ' — πλάνοις] Singularis dictio ἐλθεῖν πλάνοις, i. e. πλανώμενον ἐλθεῖν. Sensus: 'multas vias adhibendae sanationis in animo meo pervagatus sum', i. e. omnem rationem, qua malo, quo urgemin, mederi possem, mecum animo reputavi. Similiter Eur. Or. 632 Μενέλαε, ποῖα πόδ' ἐπὶ συννοίᾳ νοηλεῖς, διπλῆς μερίμνης διπτύχους ἰὼν ὁδοῦς; De φροντίδος πλάνοις compara 727 ψυχῆς πλάνημα, Eurip. Hippol. 283 πλάνον φροντῶν, 290 γνώμης ὁδόν.

V. 68 sq. ἦν δ' — ταύτην ἐπραξα] Notanda est locutio πράττειν ἰασιν, 'perficere sanationem', id est, 'rem facere, qua sanari posse civitas videatur'. Simillime dictum Philoct. 86 sq. ἐγὼ μὲν οὖς ἂν τῶν λόγων ἀλγῶ κλύων, τοῦσδε καὶ πράσσειν στυγῶ.

V. 70. ἐμαντοῦ γαμβρόν] Sororis maritum notat haec vox etiam ap. Eur. Electr. 1295. BR.

V. 72. ἑνσαίμην] Dici poterat ἑνσαίμην, quod coniecit Linwoodius. Sed optativus referendus est ad πυνθάνον ὅ τι δρῶν ἑνσαίμην, in quibus ratio coniunctivi ad participium pertinet. Cfr. Herod. VIII 101 συμβούλευσον ὁπότερα ποιῶν ἐπιτόχῳ εὐ βουλευσάμενος.

V. 73. καὶ μ' ἡμαρ — χρόνῳ]

λυπεῖ, τί πράσσει. τοῦ γὰρ εἰκότος πέρα
ἄπεισι πλεία τοῦ καθήκοντος χρόνου. 75

ὅταν δ' ἴκηται, τηρικαυτ' ἔγω κακὸς
μὴ θρῶν ἂν εἶην πάνθ' ὅσ' ἂν δηλοῖ θεός.

IEP. ἄλλ' ἐς καλὸν σύ τ' εἶπας οἶδε τ' ἄρτιως
Κρέοντα προσβτείχοντα σημαίνουσί μοι.

OIA. ἄναξ Ἀπολλων, εἰ γὰρ ἐν τύχῃ γέ τῃ 80
σωτήρι βαίη, λαμπρὸς ὥσπερ ὄμματι.

IEP. ἄλλ' εἰκάσαι μὲν ἠδύς. οὐ γὰρ ἂν κάρα

Ad χρόνω adsumendum ex sequentibus τοῦ ἀπειναι, ita ut hoc dici videatur: 'et cum diem, quo abiit, compono tempori, per quod abest', sive, ut Brunckius interpretatus est, 'et cum computo, quotus hic dies sit, ex quo abiit'.

V. 74. *λυπεῖ, τί πράσσει*] Infra 155 ἀξόμενος, τί μοι — ἐξ, ανύσεις χρόος. Ai. 794 ὥστε μὴ ὀδίνειν, τί φής. Eur. Hec. 185 δειμαίνω, τί ποτ' ἀναστένεις. Vid. Schaef. ad L. Bos. p. 580 sq. ERF. Adde Matth. § 488, 1.

V. 74 sq. *τοῦ γὰρ — χρόνον*] Hoc dicit: 'nam contra expectationem diutius quam debebat abest'. Pro genetivo χρόνον expectaveris accusativum χρόνον. Sed vide Lobeck. ad Ai. 277 p. 165 ed. tert. — Bentleius et Porsonus mutato πέρα in περὰ v. 75 deleverunt, quem ex eis quae Suidas s. v. τοῦ καθήκοντος habet: τοῦ καθήκοντος πέρα χρόνον τουτέστι τοῦ ὀρισθέντος λέγεται δὲ καὶ τοῦ εἰκότος πέρα glossemata esse adpareat. Sed potius ex his efficere licet, auctorem Suidae legisse *λυπεῖ τί πράσσει τοῦ καθήκοντος πέρα* cum glossematis χρόνον et τοῦ εἰκότος πέρα, altero adscripto, altero supra scripto.

V. 76 sq. *τηρικαυτ' — θεός*] Inscius Oedipus his verbis necessitatem sibi imponit investigandae eius rei, qua explorata semet ipsum in maximam calamitatem coniecit.

V. 78. sq. Schol.: οἶδε τ' ἄρτιως *Κρ. προσβτείχοντα* οἱ ἠθέαι πρὸς τὸ οὖς αὐτοῦ φασιν,

ὅτι πάρεστι Κρέων, ὡς ὀξωπέστεροι, δι' αἰδῶ δὲ τοὺς λόγους παρητήσαντο, ὁ δὲ θεὸς αἶμα μὲν ὡς πρεσβύτης οὐχ ὄρα, αἶμα δὲ κατὰ νοῦν ἔχων τὸν λόγον τοῦ βασιλέως. De ἐς καλόν, καιρίως, 'opportune', cfr. Krueg. I 43, 4, 5. Pertinet autem hoc non ad ipsa priora σύ τ' εἶπας, sed ad totam complexionem, ut sensus sit: 'verbis tuis convenienter denuntiant mihi pueri'.

V. 80. Schol.: *εἰ γὰρ ἀντι τοῦ εἶθε*. — De verbis ἐν τύχῃ τῷ comparat Erfurdianus Aesch. Sept. c. Th. 472 σὺν τύχῃ δέ τῳ. Choeph. 138 δεῦρο σὺν τύχῃ τινί. Ai. 853 σὺν τάχει τινί. — De locutione *τύχῃ σωτήρι* cfr. Lobeck. ad Ai. 323. Krueg. II 57, 1, 3 et ad Phil. 1443 ed. meae, et de ἐν praepositione quae ad eandem fab. 60 monui.

V. 81. *λαμπρὸς ὥσπερ ὄμματι*] Aliter Pindar. Nem. VII 95 sq. ἐν τε δαμόταῖς ὄμματι δέχομαι λαμπρόν.

V. 82. *εἰκάσαι μὲν*] 'Ut conicere licet'; vide Krueg. I 55, 1, 3. De *εἰκάσαι μὲν* ut *οἶμαι μὲν*, *δοκῶ μὲν* dicto ib. 69, 35, 2. Cfr. *ἡμῖν μὲν* 404, 834. De adiectivo ἠδύς 'laetus' significante ad Ant. 421 monuimus.

Ibid. *οὐ γὰρ ἂν κάρα*] Coronati enim soli domum redibant quibus laetae sortes obtigerant. Quocirca bene in scholio additum ἐπὶ τινι αἰσίο. Quibus vero vel tristia nuntiata fuerant vel domum repetentibus adversi aliquid acciderat, il coronas deponabant. Theseus apud Eur. Hipp. audito uxoris leto: τί δήτα τοῖσδ'

πολυστεφῆς ὅδ' εἶρετε παγκάρπον δάφνης.

OIA. τάχ' εἰσόμεσθα' ξύμμετρος γὰρ ὡς κλύειν.

ἄναξ, ἐμὸν κήδευμα, καὶ Μενοικέως. 85

τῖν' ἡμῖν ἦκεις τοῦ θεοῦ φήμην φέρων;

ΚΡΕΩΝ.

ἔσθλην. λέγω γὰρ καὶ τὰ δύσφορ', εἰ τύχοι
κατ' ὀρθὸν ἐξελθόντα, πάντ' ἂν εὐτυχεῖν.

OIA. ἔστιν δὲ ποῖον τοῦπος; οὔτε γὰρ θρασῦς

ἀνέστεμμαι κάρα πλεκτοῖσι φύλλοις, δυστυχῆς θεορός ὦν; Fabius Pictor legatus a Delphis Romam reversus in senatu dicit apud Liv. XXIII 11 se iussum ab templi antistite, sicut coronatus laurea corona et oraculum adisset et rem divinam fecisset, ita coronatum navem ascendere nec ante deponere eam, quam Romam pervenisset. BR. Vide El. 43 et Trach. 177 cum adnotationibus nostris.

V. 83. *παγκάρπον*] 'perfectundae'. Insolentior quidem significatio, sed quae aliarum vocum a πάν compositarum analogia satis superque defenditur. ERF. De notione adiectivi *πολυστεφῆς* genitivum regentis vide Krueg. II 47, 26, 3.

V. 84. *ξύμμετρος γὰρ ὡς κλύειν*] Pro dativo substantivi, quocum iungentur ξύμμετρος fuisse videatur, hoc idco verba ὡς κλύειν posita sunt, ita ut hoc dicat Oedipus: 'eo enim in loco iam versatur, ut idoneus sit, qui nos exaudiat, i. e. tam prope adest, ut audire nos possit'. Cfr. Ant. 387 et Monk. ad Eurip. Alc. 26. Scholiasta: οὐκ ἔστι, φησί, μακρὰν, ἀλλ' ἔγγυς, καὶ μέτρον ἔχων τοῦ ἀκουεῖν διὰ τὸ πλησίον γενέσθαι.

V. 85. *ἄναξ*] Creon quomodo ita appellari potuerit, apparet ex iis, quae ad v. 882 adnotavimus. Tum ἐμὸν κήδευμα idem est atque ἐμὸς κηδεστής. Adscripsit Brunckius Ant. 756 γυναικὸς δουλέυμα. Eur. Or. 477 κήδευμα ἐμὸν. 1233 ὁ ξυγγένεια πατρὸς ἐμοῦ. Phoen. 291. Or. 928 τάνδον οἰκουρήματα. Bacch. 803

δουλείαις ἐμαῖς. Androm. 446 δόλια βουλευτήρια, coll. M. Cicero de Orat. III 42.

V. 87 sq. Schol.: ὁ μὲν Οἰδίπους, τίς εἶη ὁ χρησμός, ἐκυνθάνετο, ὁ δὲ οὐκ εὐθύς αὐτὸ τὸ δητὸν ψιλὸν εἶπεν. ἀπο γὰρ τῶν εὐφημῶν ἀρξασθαι θέλει. ὁ δὲ νοῦς: λέγω γὰρ πάντα ἂν εὐτυχεῖν τὴν πόλιν, εἰ καὶ τὰ δύσφορα τύχοι κατ' ὀρθὸν ἐξελθόντα, τουτέστιν, εἰ τὰ ἀγνωστα γνωσθεῖη, τὸ τίς ἐστιν ὁ φορέας Λαῖον, οὐδὲν γὰρ χαλεπὸν ἐνὶ ἐν τῷ χρησμῷ, ἀλλ' ἀγνωεῖται μόνον τὸ πᾶν αὐτοῦ δηθέν. — καὶ τὰ δύσφορ' εἰ τυχοῖ καὶ τὰ χαλεπὰ εἰ τυχοῖ κατ' ὀρθὸν προίοντα, πάντα εὐτυχεῖν ἡμᾶς λέγω. Faustum oraculum (ἔσθλην φήμην) dicit, quod fore, ut Thebani peste liberarentur, responsum erat; infaustum (τὰ δύσφορα), quod, ut liberarentur, interfectorem Laii investigare investigatumque aut expellere urbe aut interficere iussi erant. Tum κατ' ὀρθὸν ἐξελθεῖν idem fore est atque κατορθοῦσθαι, 'rite perfici'. Itaque rem etiam tristem, investigationem interfectionemque occisoris Laii, si rite perficiatur, prosperrimam fore Creon Thebanis ait. Denique de locutione πάντα εὐτυχεῖν vide ad v. 259 ed. meae et cfr. Herodot. VII 233 οὐ μέντοι τά γε πάντα εὐτύχησαν. Idem I 65 τοὺς ἄλλους πολέμους εὐτυχοῦντες.

V. 89 sq. οὔτε γὰρ θρασῦς — λόγῳ] De οὔτε — οὔτε οὐν vide Matth. § 625 p. 1275. — λόγῳ ablativus instrumenti est, ut sensus sit: 'neque bonus ani-

- οὐτ' οὖν προδείξας εἰμὶ τῷ γε νῦν λόγῳ. 90
 ΚΡΕ. εἰ τῶνδε χροῖσεις πλησιαζόντων κλύειν,
 ἔτοιμος εἶπεν, εἴτε καὶ στείχειν ἔσω.
 ΟΙΔ. ἐς πάντας αὖδα, τῶνδε γὰρ πλέον φέρω
 τὸ πένθος ἢ καὶ τῆς ἐμῆς ψυχῆς πέρι.
 ΚΡΕ. λέγοιμ' ἂν οἳ ἤκουσα τοῦ θεοῦ πάρα. 95
 ἄνωγεν ἡμᾶς Φοῖβος ἐμφανῶς ἄναξ
 μίαισμα χῶρας, ὡς τεθραμμένον χθονὶ
 ἐν τῆδ', ἐλαύνειν μηδ' ἀνήκεστον τρέφειν.
 ΟΙΔ. ποῖω καθαρωῶ; τίς ὁ τρόπος τῆς ξυμφορᾶς;
 ΚΡΕ. ἀνδρηλατοῦντας ἢ φόνῳ φόνον πάλιν 100
 λύνοντας, ὡς τὸδ' αἶμα χεϊμάζον πόλιν.
 ΟΙΔ. ποίου γὰρ ἀνδρὸς τήνδε μηνύει τύχην;
 ΚΡΕ. ἦν ἡμῖν, ὦναξ, Λαίος ποθ' ἡγεμῶν
 γῆς τῆσδε, πρὶν σὲ τήνδ' ἀπευθύειν πόλιν.
 ΟΙΔ. ἔξοιδ' ἀζούων· οὐ γὰρ εἰσεϊδόν γέ πω. 105

mus mihi factus neque metus in antecessum mihi sermone tuo iniectus est'. Cfr. Aeschyl. Pers. 215 οὐτ' ἄγαν φοβεῖν λόγους οὔτε θαρσύνειν. Plutarch. vit. Demosth. c. 9 Δημοσθένους — οὔτως ἐπίστροψε τοὺς παρόντας, ὥστε δεῖσαντα τῷ θορόβῳ τὸν σοφιστὴν υπεκδύναί τῆς πανηγύρεως.

V. 91. πλησιαζόντων] Tironum causa moneo πλησιάζειν, id quod res ipsa docet, 'prope adesse' hic significare. Sic διπλάζειν Ai. 268 est 'duplex esse'. Alia eiusdem significationis verba in αἴω exeuntia vide apud Loebekium ad Ai. 268 p. 162 sq. ed. tert.

V. 92. ἔτοιμος] De omisso εἰμὶ vide Krueg. I 62, 1, 5. — εἴτε καὶ etc. elliptice dictum pro καὶ εἰ χροῖσεις, ἔτοιμος εἰμὶ καὶ ἔσω στείχειν.

V. 93 sq. Schol.: ἐς πάντας αὖδα· ἀξίως τοῦ βασιλικῆς ἡδῶς δημοσίᾳ φράζειν κελύει· ἀμα μὲν ἐπεὶ μηδὲν ὑποπτεύει περὶ ἑαυτοῦ, καὶ οἶεται θεοφιλῆς εἶναι, ἀμα δὲ καὶ ὑπὲρ τοῦ ἐν μέσῳ δηθέντων ἀνυσθῆναι τὰ τῆς ἀναξήτησεως. αὐξεί δὲ ὁ ποιητὴς τὸ ὡς εἰνολικὸν ἡθὸς

τοῦ Οἰδίποδος, ὅπως αὐξοῖτο τὰ τῆς τραγωδίας, ὑστερον αἰτίον αὐτοῦ τῶν καιῶν ἀναφανισμένων. — τῶνδε γὰρ πλέον φέρω τὸ πένθος· περὶ τούτων πλέον ἀγωνίζομαι (i. ἀγωνιῶ) ἢ περὶ τῆς ἐμῆς ψυχῆς.

V. 98. ἀνήκεστον τρέφειν i. e. τρέφειν ὥστε ἀνήκεστον γίνεσθαι. Cfr. Krueg. I 57, 4.

V. 99. τίς ὁ τρόπος τῆς ξυμφορᾶς;] Significat hic τρόπος 'proprietatem'. Eurip. Phoen. 388 τί τὸ στέρεσθαι πατρίδος; τίς ὁ τρόπος αὐτοῦ; τί φυνάσιν τὸ δυσχερές; Herc. 965 τίς ὁ τρόπος ξενάσεως τῆσδε; Schneiderus in lex. Gr. interpretatur aversionem, quasi τροπήν. NEULUS.

V. 101. ὡς τὸδ' αἶμα — πόλιν] Id est: 'quod haec caedes urbem vexet', i. e. dicens (Apollo) hac caede urbem vexari. De forma loquendi cfr. Krueg. I 56, 9, 10. Τόδε αἶμα idem est atque τοῦτον τὸν φόνον, Lai caedem significans.

V. 102. ποίου — τύχην] i. e. ποίου γὰρ ἀνδρὸς ἐστὶν ἡδε ἢ τύχην, ἦν μηνύει;

V. 105. De οὐπω 'nequaquam' ut οὐπως significante vide Por-

- ΚΡΕ. τούτου θανόντος νῦν ἐπιστέλλει σαφῶς
 τοὺς αὐτοέντας χεῖρὶ τιμωρεῖν τινα.
 ΟΙΔ. οἳ δ' εἰσὶ ποῦ γῆς; ποῖ τὸδ' εὐρεθῆσεται,
 ἴχνος παλαιᾶς δυστέκμαρτον αἰτίας;
 ΚΡΕ. ἐν τῆδ' ἔφασκε γῆ. τὸ δὲ ζητούμενον 110
 ἄλωτόν· ἐκφεύγει δὲ τὰμελούμενον.
 ΟΙΔ. πότερα δ' ἐν οἴκοις ἢ ἔν ἄργοις ὁ Λαίος
 ἢ γῆς ἐπ' ἄλλης τῶδε συμπίπτει φόνῳ;
 ΚΡΕ. θεωρός, ὡς ἔφασκεν, ἐκδημῶν, πάλιν
 πρὸς οἶκον οὐκέθ' ἰκεθ', ὡς ἀπεστάλη. 115
 ΟΙΔ. οὐδ' ἄγγελός τις; οὐδὲ συμπράκτωρ ὁδοῦ
 κατειδ', ὅτου τις ἐκμαθὼν ἐχρήσατ' ἄν;
 ΚΡΕ. θνήσκουσι γὰρ, πλὴν εἰς τις, ὃς φόβῳ φρυγῶν

sonum ad Eur. Hec. 1268 et Doederl. ad O. C. p. XXXI.

V. 107. De χεῖρὶ vide ad Ai. 27. — τινα, quod Schaeferus de coniectura scripsit pro τινάς, optima libri Laur. memoria nititur, in quo τινάς cum puncto super s a m. pr. i. e. τινά. De hoc pronomine, quod hic idem fere atque ἡμᾶς significat, vide Krueg. I 51, 16, 8.

V. 108. Recte Nauckius scripsisse videtur πῆ τὸδ' εὐρεθῆσεται.

V. 110. Conferunt editores Chaeremon. ap. Stob. I 9 p. 236 οὐκ ἔστιν οὐδὲν τῶν ἐν ἀνθρώποις, ὃ τι οὐκ ἐν χρόνῳ ζητούσιν ἐξευροῦνται et Terent. Heaut. IV 2, 8 nihil tam difficile est, quin quaerendo investigari possiet.

V. 112. Schol.: ὡς συνετὸς ὁ Οἰδίπους ζητεῖ τὰ καθ' ἑκαστα, εἴτα οὕτως ἐπὶ τὴν ἀναξήτησιν ἔξεισι, μεταπεινόμενος τοὺς πολίτας, ἕνα καὶ ἀφορμὴ τῆς εἰσοδῶν (τοῦ χοροῦ) γενήσεται. Mirum videri potest, quod poeta nescire facit Oedipum post tam diuturnam cum Iocasta consuetudinem, ubi quaeque vi occiderit Laius. At habet ea res excusationem, quam attulit Aristoteles A. P. XVIII 14 et XXV 8 ed. Herm., caedem illam ἔξωθεν τῆς τραγωδίας esse monens. ERF.

V. 113. συμπίπτει] Cfr. Krueg. II 53, 1, 7.

V. 114. Schol.: θεωρός· ὁ πρὸς τοὺς θεοὺς διὰ χρησμάτων ἀπερχόμενος. Scilicet τὸν ἐκτεθέντα καὶ δαμαστέων μαθεῖν, εἰ μηκέτ' εἴη, monente Euripide Phoen. 36. ELMSL.

V. 116 sq. Schol.: οὐδὲ συμπράκτωρ ὁδοῦ· οἷον οὐδὲ ἀκόλουθος, παρ' οὗ τις ἂν μάθαι καὶ χροῖσαιτο πρὸς ζήτησιν. Ad οὐδ' ἄγγελός τις ex superioribus πάλιν πρὸς οἶκον ἕκτετο adsumendum. Quae sequuntur οὐδὲ.. ἐχρήσατ' ἄν; his explicatur, qualis ille nuntius intellegendus sit. Obiectum verbi ἐχρήσατο ex ἐκμαθῶν repetendum οἷς ἐξέμαθεν. Quod autem χροῖσαιτ' ἄν ex praesenti, idem ἐχρήσατ' ἄν ex praeterito. Cfr. Ai. 119 τοῦτον τίς ἄν σοι τάνδρὸς ἢ προνούστερος ἢ δρᾶν ἀμείνων ἠνρεθῆ τὰ καιρία;

V. 118. Schol.: θνήσκουσι γὰρ πλὴν εἰς τις· οἷον, πάντες οἱ ἀκολοιθούντες αὐτῷ ἀνηρέθησαν, δηλονότι ὑπεραγωνίζομενοι τοῦ δεσπότου, πλὴν ἐνός, ὃς διὰ δειλίαν ἐκφυγῶν οὐδὲν ἀκριβὲς εἶχεν εἰπεῖν, πλὴν ὅτι ὑπὸ ληστῶν ἀνηρέθη. ἀκρως δὲ ὑπέγραψε τὸ ἦθος τῶν δειλῶν· ἀμα μὲν γὰρ ἐπαίρουσι τὰ πεπραγμένα, ἕνα μὴ δόξωσι διὰ δειλίαν φρυγεῖν, ἀμα δὲ καὶ ἐν παραφρονήσει ὄντες τὰ βραχέα

Φοῖβος δ' ὁ πέμψας τάσδε μαντείας ἅμα
σωτήρ θ' ἵκοιτο καὶ νόσον πανσθήριος. 150

ΧΟΡΟΣ.

(στροφὴ α')

Ὡ Διὸς ἀδνεπὲς φάτι, τίς ποτε τὰς πολυχρόσου
Πυθῶνος ἀγλαὰς ἔβας
Θήβας; ἐκτέταμαι φοβερὰν φρένα δειμάτι πάλλον,
ἴητε Δάλιε Παιάν,
ἄμφι σοὶ ἄζόμενος, τί μοι ἢ νέον 155
ἢ περιτελλομέναις ὤραις πάλιν

simplex ἀγγέλλομαι eodem sensu Soph. Ai. 1376. ELMSL.

V. 149 sq. ἅμα i. e. ὡς ἐπέμψε τάσδε μαντείας, οὕτω καὶ σωτήρ θ' ἵκοιτο κτλ. Cfr. 278 sq. — Locutio νόσον πανσθήριος ad νόσον πάνειν referenda atque eadem ratione explicanda qua Ai. 779 γενόμεθ' αὐτοῦ σὺν θεῷ σωτήριος, Aesch. Eum. 704 πόλεως σωτήριον, Ag. 1156 ὀλέθριοι φίλων, Eur. Hec. 235 καρδίας δημητῆρια dictum est. Cfr. Krueg. II 47, 26, 7.

V. 151 sqq. Schol.: ὦ Διὸς ἀδνεπὲς φάτι: κατὰ τὴν πρόσταξιν τοῦ βασιλέως πάρεισι προσβῦται τινες, ἐξ ὧν ὁ χορὸς συμπληροῦται. Διὸς δὲ ἠδνεπὴ φάτιν τὴν μαντείαν φησὶν. ὁ γὰρ Ἀπόλλων ὑποφήτης δοκεῖ εἶναι τοῦ πατρὸς, καὶ παρ' ἐκείνον λαμβάνειν τὰς μαντείας, καὶ τοῖς ἀνθρώποις ἐκφέρειν, καὶ Ὀμηρος (B 93): Διὸς ἄγγελος ὅσα δεδόκει. Cfr. Aesch. Eum. 19 Διὸς προφήτης δ' ἐστὶ Λοξίας πατρός. Verg. Aen. III 251 et schol. ad O. C. 790 ed. meae.

V. 151. ἀδνεπὲς φάτι] Ex abundantia dictum, poetis Graecis valde usitata, pro simplici ἀδεῖα φάτις. Amant enim eandem notionem, quo gravior sit oratio, saepe bis efferre. Dicitur autem tale responsum Apollinis, quod allatum esse chorus audivit, non quo id ipsum, quod esset responsum, gratum esse significaret, ignoravit enim etiam chorus, sed quod iucundum erat choro, editum esse oracu-

lum, ita ut nunc sit, quod saepe significat, desideratum. Ceterum plus quam poetice et his et v. 158 ipsum responsum tamquam persona, veluti Apollo, appellatur. Verbum igitur dei quasi pro ipso deo est.

Ibid. τὰς πολυχρόσου] Iam ex Hom. I 404 notae sunt templi Delphici divitiae. Cfr. interpp. ad Eur. Ion. 54. De genetivo Πυθῶνος vide Krueg. II 46, 1, 6.

V. 153. Verba ἐκτέταμαι et πάλλον ad eandem imaginem nervorum contentione vibrantium referenda videntur, ut locutio δειμάτι πάλλεσθαι, qua usi sunt alii velut Hom. H. in Cer. 293, Aesch. Suppl. 567, magis effingatur. Itaque accus. φρένα et ad ἐκτέταμαι et ad πάλλον pertinet. — φοβερὰν: περίφοβον, ut saepe. — Schol. δειμάτι πάλλων: ἀντὶ τοῦ παλλόμενος φόβου, ἀγωνιῶν. De quo usu activi πάλλειν Seidlerus ad Eurip. 433 egit.

V. 154. ἴητε Δάλιε Παιάν] Apollinem ἱερόν intellegi debere quo magis appareret, Δάλιε adiecit poeta, cum in Delo insula genitum eum esse constaret.

V. 155. ἄζόμενος] Gl. εὐλαβούμενος, φοβούμενος. Recte. Hoc sensu ἄζεσθαι est apud Homerum E 261 ἄξετο γὰρ, μὴ Νυκτὶ θεῶν ἀποθνήμια ἔρδοι. BR. Dicitur autem ἀμφὶ σοὶ ἄζόμενος anticipando ut σὲ φοβούμενος. Cfr. Krueg. I 61, 6, 5.

V. 156. Schol.: ἢ περιτελλομέ-

ἐξανίσεις χρόος.

εἰπέ μοι, ὦ χρυσείας τέκνον Ἑλπίδος, ἄμβροτε
Φάμα.

(ἀντιστροφὴ α')

πρῶτα σὲ κεκλόμενος, θύγατερ Διός, ἄμβροτ'
Ἄθανα,

γαϊάχογόν τ' ἀδελφεῖν 160
Ἄρτεμιν, ἃ κυκλόεντ' ἀγορᾶς θρόνον εὐκλέα
θάσσει,

ναις ὤραις: εἰς τὸν ἐξῆς χρόνον προήσθη τῆς ὥρας. ὁ δὲ νοῦς: τί μοι ἢ νῦν ἢ μετὰ χρόνον ἀνύσεις; De νέον adverbio cfr. O. C. 1775 ὃς νέον ἔρρει, nisi νέον cum χρόος coniungi debet.

V. 157. ἐξανίσεις χρόος] De significatione 'exigere' cfr. usum medii Eur. Bacch. 130 παρὰ δὲ ... ματίρος ἐξανύσαντο θεῶς, Aesch. Pro. 700 τὴν πρὶν γε χροῖαν ἠνύσανθ' ἐμοῦ πάρα κόυφως. — Χρόος autem 'debitum' significat ut O. C. 235 μὴ τι πέρα χρόος ἐμᾶ πόλει προσάψης.

V. 158. ὦ χρυσείας τέκνον Ἑλπίδος] Audacter poeta Apollinis oraculum appellat 'filiam aureae spei', ut videtur, propterea, quod editio oraculi efficitur: ὅ hominibus sperantibus fore, u. fausta Apollo respondeat. Et sic fere scholiasta, adnotans παρ' ὅσον ἐν ἐλπίδι τινὲς γενόμενοι χρησμούς αἰτοῦσιν ἀπὸ τοῦ θεοῦ.

V. 159. κεκλόμενος] Structura πρὸς τὸ ὑπονοούμενον. Nam poeta dicens πρῶτα σὲ κεκλόμενος — τρισσοὶ ἀλεξιμοχοὶ προφανῆται μοι, hoc habuit in mente: 'primum te appellans — rogo vos, ut interitum arceatis'. Simillime Plato Leg. VI p. 286, quem locum Erfurd. attulit: θνητὸς ὢν — σμικρόν τινα χρόνον πόνος αὐτῷ παραμεινεί πάμπολυς. Cfr. Krueg. I 56, 9, 4. Ceterum cum ἄμβροτ' ex superiore versu repetitum videntur, nescio an verbum finitum interierit, quod haud facile aliud fuit atque ἄντου, in quo vocalis ai elisio nullam habet offensionem in v. epico et Trach. 216 ἀεί-

ρομ' οὐδ' defenditur. Monemur huius loci legentes Aristoph. Thesmoph. 1155 θεσμοφόρα πολυποτνία, μόλετον, ἐλθετον, ἀντόμεθ', εἰ καὶ πρότερον ποτ' ἐπηκόα ἦλθετε, νῦν ἀφίκεσθον, ἴω ἱκετεύομεν, ἐνθάδε χημίεν. De forma κεκλόμενος vid. Krueg. II 39 s. v. κέλομαι.

V. 160. γαϊάχογόν τ' ἀδελφεῖν] Fuit Dianae, tutrici terrae Boeoticae (cf. Aesch. Sept. c. Theb. 449), templum Thebis exstructum, quod Pausanias Boeotic. c. 17 memorat. Plutarchus in Aristide c. 20 de ea haec scribit: ἔθαψαν ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Εὐκλείας Ἀρτέμιδος — τὴν δ' Εὐκλείαν οἱ μὲν πολλοὶ καὶ καλοῦσι καὶ νομίζουσιν Ἄρτεμιν, ἐνίοι δὲ φασὶν Ἡρακλέους μὲν θυγατέρα καὶ Μινυτοῦ γενέσθαι, τῆς Μενοιτιάδου μὲν θυγατρός, Πατρόκλου δ' ἀδελφῆς: τελευτήσασαν δὲ παρθένον ἔχειν παρὰ τὴν Βοιωτοῖς καὶ Λοκροῖς τιμὰς: βωμὸς γὰρ αὐτῆ καὶ ἄγαλμα παρὰ πάντων ἀγορᾶν ἴδονται, καὶ προθύουσιν αἱ τε γαμουμέναι καὶ οἱ γαμουντές.

Ibid. Schol.: γαϊάχογον: ἀντὶ τοῦ πολιοῦχον. ὥστε τὴν γῆν ἀντὶ τῆς πόλεως εἰληφεν.

V. 161. Schol.: Εὐκλεία Ἀρτεμὶς: οὕτω παρὰ Βοιωτοῖς τιμᾶται. Vide Plutarch. Arist. c. 20, quem locum ad v. 160 adscripsimus. Apparet autem scholiastam εὐκλέα pro nominativo Εὐκλεία, ut cognomen esset Dianae, habuisse. Quod cum probari non possit, tamen epitheton εὐκλέα illius cognominis causa electum est. De forma εὐκλέα vid. Krueg.

καὶ Φοῖβον ἑκαβόλον, ἰὼ
 τριεσοὶ ἀλεξίμοροι προσάνητέ μοι,
 εἰ ποτε καὶ προτέρας ἄτας ὑπερ-
 ορνυμένας πόλει 165
 ἤνυσαι' ἐκτοπίαν φλόγα πῆματος, ἔλθετε καὶ νῦν.
 (στροφὴ β')

ὦ πόποι, ἀνάριθμα γὰρ φέρω
 πῆματα' νοσεὶ δέ μοι πρόπας
 στόλος οὐδ' ἐνι φροντίδος ἔγχος, 170
 ᾧ τις ἀλέξεται. οὔτε γὰρ ἔχγονα 170

II 18, 1, 2. De verbo θάσσειν cum accusativo coniuncto cfr. Eurip. Ion. 91 θάσσει τρίποδα ζάθεον, et quae ad Philoct. 145 attulimus exempla, de significatione locutionis θρόνον θάσσειν, fere idem atque 'coli' significantis, Musgrav. ad Eurip. Ion. 1618. Denique κυκλόντα ἀγορᾶς θρόνον similiter dictum videtur atque πολιᾶς πόντον θινός Philoct. 1123, ad quem locum vide quae notata sunt, ita ut sensus loci hic sit: ἃ ἐκύκλει θρόνον ἐν κυκλώσει ἀγορᾶ θάσσει. Et sic iam Eustathius haec verba accepit cum alibi tum p. 1335, 60 καὶ Ὀμηρος γὰρ φθάσας ἰερὸν κύκλον ἔφη τὴν ἀγορὰν, καὶ Σοφοκλῆς δὲ πον κυκλόντα θρόνον ἀγορᾶς ἐκύκλει λέγει. Contra Neuius, Κυκλώεις non est, inquit, κυκλώδης, sed multos κύκλους habens. Buttman. § 119, 81. Matth. § 110, qui unum excipit ἀστερόεις. Κύκλους esse choros, indeque dici περὶ βωμὸν κυκλωσθῆναι, docet Spanhem. ad Callim. in Dian. 267. Simonides in Anthol. Palat. VI 212 Λητοῖδην ἀγορῆς καλλιχόρον πρυτανίαν.

V. 164 sq. καὶ προτέρας ἄτας ὑπερορνυμένας πόλει] Coniuncti ex coniectura Musgravii in unam vocem ὑπερ et ὀρνυμένας, licet ὑπερορνυμαι non alibi usurpatum reperiat. Verum cum multa ab Sophocle usurpata verba composita constat, quibus alii poetae scriptoresque prosaici abstinerunt, tum hoc ὑπερορνυμένας πόλει rectissime, quamvis nove

dictum apparet pro ὀρνυμένας ὑπερ τῆς πόλεως, ita ut sensus sit 'siquidem etiam olim, cum calamitas urbi impenderet' etc. Contra ὑπερ ἄτας vix recte hic dictum foret.

V. 166. ἤνυσαι' ἐκτοπίαν] Recte explicatur in sylloge scholiorum ἐποιήσατε ἐκτεποισμένην, τουτίστιν ἐξετοπίσατε, ὑπερορῶν ἐποιήσατε. Verbis φλόγα πῆματος ipsa Sphinx significatur, qua dis volentibus Oedipus Thebanos liberaverat; estque φλόξ translate de vehementia dictum, quemadmodum a Latinis incendium usurpat. Sic incendium invidia a Cicerone in Cat. I 11 et flamma invidiae ab eodem de Orat. III 3 dictum. Recte schol.: φλόγα πῆματος' περιφραστικῶς τὴν πημονὴν τὴν διάπυρον. De coniunctis προσάνητε et ἔλθετε verbis ad Ant. 814 diximus.

V. 170 sq. ἀλέξεται, ἀλέξῃσεται ut 539. De futuro cfr. Krueg. I 53, 7, 8; de forma infra v. 539, Suid. ἀλεξόμενον, ἀμυνοῦντα, Krueg. I 40 s. v. ἀλέξω. — ἔχγονα κλυτὰς χθονός] Cum his Sophocleis P. Victorius Var. Lectt. XV 20 Pacuvii verba ex Duloreste comparat, a Nonio servata: Nec grandiri frugum fetum posse, nec mitescere. Arbitrabantur enim olim deos hominibus iratos ob aliquid impium facinus fructibus terrae obesse fetusque animantium perdere, donec placarentur expiato scelere, BR. Cum hoc loco Hasekius ad Tibull. II 5, 91 p. 390

κλυτὰς χθονός αὔξεται οὔτε τόκοισιν
 ἰήτων καμιάτων ἀνέχουσι γυναῖκες 174
 ἄλλον δ' ἂν ἄλλω προσίδοις, ἄπερ εὔπερον
 ὄρνιν,

κρείσσον ἐμαιμακέτον πυρὸς ὄρμενον
 ἀκτὰν πρὸς ἑσπέρον θεοῦ 175
 (ἀντιστροφὴ β')

ὦν πόλις ἀνάριθμος ὄλλνται'
 νηλέα δὲ γένεθλα πρὸς πέδω 180

comparat Herodt. III 68, Aristoph. Pac. 1320, Aesch. Eum. 907, monens veteres in precationum formulis haec tria felicitatis publicae momenta, frugum ubertatem, feturam gregum, matronarum fecunditatem, plerumque coniungere. FR. IACOBS. Addo Hesiod. Opp. et D. v. 240 sqq.

V. 171 sq. Schol.: οὔτε τόκοισιν' αἱ τε γυναῖκες τῶν καμιάτων ἐν τοῖς τόκοις οὐκ ἀνέχουσι, τουτίστιν, οὐ περιγίνονται τῶν πόνων. τὸ δὲ ἀνέχουσιν, ἦτοι ἐλευθεροῦνται, καὶ ἄνω ἐχουσιν ἑαυτὰς, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἄνω νεύοντων μοῖς ἐν τῷ νήχεσθαι. Recte, ut videtur. Sensus est: 'nec feminae partus enituntur, sed doloribus oppressae pereunt'. De ἀνέχουσι apte comparant Hom. ε 320 οὐδ' ἔδυσάσθη αἴψα μάλ' ἀνοχεθέειν μεγάλον ὑπὸ κύματος ὄρης.

V. 172. ἰήτων καμιάτων] Κάματοι ἰήτοι sunt labores cum gemitu coniuncti. Cfr. ἰήτων μέλος, ἰήτων γόνον apud Eurip. Phoen. 1037 et El. 1210.

V. 173. ἄλλον ἄλλω] Recte, puto, scholiasta interpretatur: ἄλλον ἐπ' ἄλλω ἴδοις ἐν ἀποθνήσκοντα. Neuius comparat Ai. 866 πόνος πόνω πόνον φέρει. Alii addunt El. 235 τίπτειν ἄταν ἄταις, Eur. Or. 1257 μὴ τις πῆματα πῆμασιν ἐξέρρη, Hel. 195 ἔμολε δάκρυα δακρυσί μοι φέρων, Phoen. 1495 φόνω φόνος Οἰδιπόδα δόμον ἄλεσε. — Cum verbis ἄπερ εὔπερ ὄρνιν apte Musgr. contulit Eur. Hipp. 828 ὄρνις γὰρ ὡς τις ἐκ χειρῶν

ἄφαντος εἶ, πῆδημ' ἐς Ἄιδον κραιπνὸν ὀρηήσασά μοι.

V. 174. κρείσσον — πυρὸς] Proverbium, quo significatur mali celeritas et vehementia. Habet et Euripides Hecub. 608. MUSGR. Cfr. Hom. M 330 φλογὴ εἰκελον ἀλκήν.

V. 175. ἑσπέρον θεοῦ] Dicitur Pluto θεὸς ἑσπερος, quod secundum Homerum sedes eius in fine terrae occidentali esse putabatur, coll. v 81 πρὸς ἑσπρον εἰς Ἐρεβος τετραμμένον.

V. 176. ὦν πόλις ἀνάριθμος ὄλλνται] 'Quibus (cadaveribus) abundans urbs perit'. Sic El. 232 οὐδέ ποτ' ἐν καμιάτων ἀποκύνουμαι ἀνάριθμος ὡδε φθίνων. Trach. 247 ἡμερῶν ἀνήριθμον.

V. 178. θαναταφόρα κείται] Continetur verbo θαναταφόρα causa, ob quam mortuorum corpora indefeta et sine honore sepulchri humi iacuerint. Metuebant enim eorum necessarii, ne sepeliendis iis morbi contagia in se penetrarent. Vidit hoc iam scholiasta monens: οὐκ ἤλεον δὲ ἀλλήλους, ἴσως ὑπὸ τῆς συνήθειας τοῦ κακοῦ ἢ ὑπὸ φόβου καὶ προσδοκίας τῶν ὁμοίων. De re cfr. Thuc. II 52.

V. 179. ἐν δ'] Vide quae de usu huius adverbii ad El. 700 exposuimus. De adverbio ἐπι (i. e. πρὸς ταύταις) cfr. Krueg. II 68, 2, 2.

V. 180. ἀκτὰν παρὰ βόμιον] 'Ad altarium gradus'. Interdum enim ἀκτὴ 'eminentiam' significat, ἐξοχὴν, uti bene h. l. inter-

θαναταφόρα κείται ἀνοίκτως
 ἐν δ' ἄλογοι πολιαὶ τ' ἐπι ματέρες
 ἀπτὲν παρὰ βώμιον ἄλλοθεν ἄλλα 180
 λυγρῶν πόνων ἱκετῆρες ἐπιστενάχουσιν 185
 παιὰν δὲ λάμπει στονόεσσα τέ γῆρας ὕμανλος
 ὦν ὕπερ, ὃ χρυσέα θύγατερ Διός,
 εὐῶπα πέμψον ἄλλαν·

(στροφὴ γ')

Ἄρεά τε τὸν μαλερόν, 191 185
 ὃς νῦν ἄχαλκος ἀσπίδων
 φλέγει με περιβόητος, ἀντιάζω

pretatur scholiasta. Sic Aesch. Choeph. 722 ἀπὲν χόματος de sepulcri tumulo dictum. ERF. Speciose Naeckius post Musgraviū, qui ἀπτὲν παραβώμιον coniecit metro repugnante, scripsit ἄχαν παραβώμιον.

V. 181. λυγρῶν π. ἑ. ἐπιστενάχουσιν] Hoc dicit poeta: 'gentes quae perpetiuntur mala supplicant dis ut averruncent'. De ἐπιστενάχουσι τινός cfr. Eur. Iph. A. 370 Ἑλλάδος μάλιστα ἔγωγε τῆς τάλαιπώρου στένω. Herc. 1114 τί λυγρὸν, οὐ δακρυροεῖς, Krueg. II 47, 21, 1-2. Alii coniungunt λυγρῶν πόνων ἱκετῆρες i. e. ἱκετεῖσθαι ὑπὲρ λυγρῶν πόνων.

V. 182. Schol.: παιὰν δὲ λάμπει ἀπὲν τοῦ ἀκμάζει, λαμπρῶς τῇ φωνῇ λέγεται πρὸς ἀποτροπὴν τῶν κακῶν. ὕμανλος δὲ ἀπὲν τοῦ ὁμόθρους, ὁμοφώνος. τοῦτο δὲ ὁμοίον ἐστὶ τῷ [v. 5] ὁμοῦ δὲ παιάνων τε καὶ στεναγμάτων. Musgravius: Audaciam huius figurae, παιὰν λάμπει, mitigare videtur Graecorum consuetudo. Sic enim λαμπρὰ φωνὴ iis 'clara vox' est; Polluc. lib. II sect. 116. Plutarch. Amator. § 22 p. 768 D ὡς δὲ εἶδεν ἐκπεπωκότα, λαμπρὸν ἀνολόλυξεν. Addit Erfurdus Bacchyl. fragm. XIII 12 παιδικὸί θ' ὕμνοι φλέγοντι.

V. 183. ὦν ὕπερ] 'pro quibus malis averruncandis'. Rectius enim eis qui ὦν generis fem. esse putant ad ἄλογοι et ματέ-

ρες referendi iudicare videntur illi qui neutrius generis existimant et Aesch. Sept. 112 comparant ἴδετε παρθένων ἱκέσιον λόγον δουλοσύνας ὑπερ (pro servitute avertenda).

V. 184. εὐῶπα — ἄλλαν] Apte comparavit Hermannus Aesch. Choeph. 490 εὐμορφὸν κράτος.

V. 185. Ἄρεα] Veteres non solum bella, sed omne genus malorum, etiam morbos pestiferos, a Marte proficisci credebant. Vide Musgr. ad Ai. 706. ERF.

V. 186. ἄχαλκος ἀσπίδων] Proprie ὦν ἀνεὺ ἀσπίδων χαλκῶν, deinde idem significans atque quod El. 36 positum ἀσκειον ἀσπίδων. Cuius pleonasmī exempla plurima Matth. 339 attulit.

V. 187 sq. Schol.: περιβόητος] περὶ δὲ ἕκαστος βοᾷ, μετὰ βοῆς καὶ οἰμωγῆς ἐπιών, ὡς ἐπὶ πολέμου πάλιν. Vera prior explicatio; hoc dicere videtur poeta 'Martem, quoecunque accedat, propter vulnera, quibus afficiat civēs, summo clamore sive eiulatu excepi'. Non male Lud. Stephani pro περιβόητος scribendum περιβόητος putat, quod poetae tragici in vocibus ex βοᾶν compositis Atticum η in α mutare in carminibus Dorice scriptis soleant. — Ἀντιάζω Hermannus scripsit pro ἀντιάζειν τινός 'aliquid assequi' significat (El. 869), ἀντιάζειν semper apud Sophoclem 'precandi' vim habet (Ai. 492, El. 1009, Phil. 809).

παλίσσυντον θράμημα νοτίσαι πάτρας
 ἄπουρον, εἴτ' ἐς μέγαν 190
 θάλαμον Ἀμφιπόριτας,
 εἴτ' ἐς τὸν ἀπόξενον ὄρμων 195
 Θρηῖμιον κλύδωνα·
 τέλει γὰρ εἴ τι νύξ ἀφῆ,
 τοῦτ' ἐπ' ἡμαρ ἐρχεται·
 τόν, ὃ τᾶν πυρφόρων ἀστραπᾶν κράτη νέ-
 μων, 195
 [ω] Ζεῦ πάτερ, ὑπὸ σῶ φθίσον κεραυνῷ. 201

Sensus igitur est: 'precor ut Mars retrorsum tergum vertat'. Grammatica autem ratio locutionis παλίσσυντον θράμημα νοτίσαι ex locutione ὄδον λέναι explicanda est.

V. 189. πάτρας ἄπουρον] Cum hoc poetico dicendi genere cfr. γῆς ἀποικον v. 1518, δωμάτων ὑπόστεγοι El. 1386, σκηπῆς πικρῶν Ai. 796, ἔξεδροι χθινός Eur. Iph. T. 80, Κρήτας ἔξορμος Hipp. 155, δωμάτων ἐκδημος Iph. A. 419.

V. 189 sq. εἴτ' ἐς μέγαν θ. Ἀμφιπόριτας] Intellego mare Atlanticum, tum quod nullum aliud aequae a magnitudine designari meretur, tum quod omnium quae tum quidem innotuerint a Graecia longissime abest, aptissimumque adeo fuit, in quod pestem ablegari cuperent Thebani. Cicero Somn. Scip. c. 6 circumfuso illo, quod Atlanticum, quod magnum — appellatis. Theon. in Arat. Phaenom. 26 ὠκεανὸς δὲ ἡ ἐκτὸς καὶ μεγάλη θάλασσα καλεῖται. MUSGR. Rectissime; male enim Erfurdus cum aliis μέγαν θάλα. Ἀμφ. de maribus mediterraneis accipit, inter quae cum sit etiam Pontus Euxinus (Θρηῖμιος κλύδων), ita statuit, Martem tanquam belli deum in Thraciam, tanquam pestem in mare (ἐς μυρῶνος ἀλός, Pind. Pyth. VI 22) reverti iuberi. At particulis εἴτε — εἴτε intellegitur manifesto duo a se diversa ac longe dissita maria a poeta commemorata esse debere. Aptissime igitur ea memorantur maria,

quae scimus a Graecis pro orbis terrarum terminis habita esse. Cfr. Wyttenbach. ad Platon. Phaedon. p. 299 et Matth. ad Eur. Hipp. 3. Ceterum notum est poetas et Graecos et Romanos in mare prociendum dicere solere quicquid abominandum sit et luctuosum.

V. 191 sq. εἴτ' ἐς — κλύδωνα] Intellegendus pontus Euxinus, qui mare Threicium dicitur, quod Thraciam adluit. Ὄρμων scripsi pro ὄρμων ex L. Doederlini coniectura, qui recte monet ἀπόξενον ὄρμων sive, id quod significatur, ἄξενον ὄρμων similiter dictum esse atque ἀπόγητος κωνυμάτων aliaque eius generis plurima, ita ut sit ἀνεὺ ξενίων ὄρμων.

V. 193 sq. τέλει γὰρ — ἐρχεται] 'Nam si quid nox dimiserit, id dies aggreditur'. Loquitur poeta de die et nocte ut de hoste, qui quos noctu intentatos reliquerit, eos interdum delectat. Τέλει si scriptum a poeta est, id quod dubitari possit (Arndtius coniecit ἀεί), significare debet 'exitu' i. e. 'non aliam ob rem quam quod finita est'. De εἰ pro εἰάν posito cfr. Krueg. I 54, 12, 3. De praepositione ἐπὶ ad verbum pertinente cfr. Trach. 129 ἀλλ' ἐπὶ πῆμα καὶ χαρὰ πάσι κλυδοῖσιν.

V. 195 sq. Schol.: τόν ἀπὲν τοῦ ὄν. τὸν μαραντικὸν Ἄρεα κεραυνώσον, ὃ Ζεῦ. — Τᾶν addidit responsionis causa Hermannus. Cum eodem ὃ ante Ζεῦ nec numeris conveniens et

(ἀντιστροφή γ')

Ἀνκί' ἀναξ, τά τε σά
 χρυσοστρόφων ἀπ' ἀγκυλῶν
 βέλεα θέλωμ' ἂν ἀδάματ' ἐνδατεῖσθαι 200
 ἀρωγὰ προσταθέντα, τὰς τε πυρφόρους 206
 Ἀρτέμιδος αἰγλας, ξὺν αἰς
 Ἀνκί' ὄρεα διέσσει
 τὸν χρυσομίτραν τε κικλήσκω,
 τὰσδ' ἐπώνυμον γὰς, 205
 οἰνώπα Βάκχον εὖιον,
 Μαινάδων ὀμόστολον,
 πελασθῆναι φλέγοντ' ἀγλαῶπι πευκίνα 211

post ὦ . . νέμων admodum otiosum induximus.

V. 198. Ἀνκί' ἀναξ] Ut deus avertens hoc nomine invocari Apollo solet. Cfr. Aeschyl. Sept. c. Th. 145 καὶ σὺ, Ἀνκί' ἀναξ, Ἀνκίος γενοῦ στρατῶ δαίω. Soph. EL 645. 655. 1379.

V. 199. ἀγκυλῶν] Usus cuius fere funicularum generi nomen hoc tribuit; ut funiculis nauticis Eur. Iph. T. 1408; calceorum Ioris Hesych. v. ἀγκύλας; loro, quo canes venatici continentur, Pollux. lib. V sect. 54. Hic nervum arcus indicat; arcum enim gestabat, non iaculum Apollo. MUSGR.

V. 200. ἐνδατεῖσθαι] Recte scholiasta ad v. 188 βουλομένη δὲ καὶ τὰ σά βέλη, ὦ Ἀπόλλων, τὰ ἀδάμαστα καταμερῆζεσθαι εἰς αὐτὸν καὶ τὰς λαμπάδας Ἀρτέμιδος. Est igitur ἐνδατεῖσθαι 'huc illuc conici' coll. Hom. A 53 ἐννήμας μὲν ἀνὰ στρατὸν ὄχετο κῆλα θεοῖο.

V. 201 sq. ἀρωγὰ προσταθέντα i. e. una voce προστατήρια, ut Apollo cognomen habet προστατήριον. Cfr. Hom. A 54 τῶν σὺ τοι ἐγὼ πρόσθ' ἴσταμαι. Ex his ad proxima communis notio 'praesidio esse' adsumenda est.

τὰς τε πυρφόρους Ἀρτ. αἰγλας] Vide Spanhemium ad Callim. h. in Dian. 11, ubi dea facem utraque manu gestans ex veteri num-

mo exhibetur. Διπύρους ἀνεχούσα λαμπάδας depingitur Aristoph. Ran. 1361. MUSGR. Cfr. Trachin. 210 ed. meae.

V. 203. Ἀνκί' ὄρεα διέσσει] Errare per montes Lyciae dicitur Diana, quia nata a nonnullis in Lycia putabatur.

V. 204. χρυσομίτραν] Luciano itidem depingitur μίτρα — ἀναδεδμεμένος τὴν κόμην, in dial. Iovis et Iunonis, Vol. I p. 247, quin et in Προσλαλία, Vol. III p. 76. MUSGR. Antiquam scripturam κικλήσκω cum iota exhibit optimus liber O. C. 1578.

V. 205. Triclin. τὰσδ' ἐπ. γὰς ἤτοι Θηβαίων' ἐκ Θηβῶν γὰρ ὁ Διόνυσος.

V. 207. In Antigona pariter chorus Bacchum appropere orat, non solum, sed ἅμα περιπόλοις Θυλαίαιν. MUSGR. Recte in glossis ὀμόστολον explicatur δημοδαιτον, συνομιλον, συνοδοπόρον. De genetivo, qui regitur ab adiectivo, vide Krueg. I 48, 13, 12.

V. 209 sq. πευκίνα δᾶδι scripti pro πευκία ἐπὶ et aequabilitatis antistrophicae restituendae causa et cum structura πελασθῆναι ἐπὶ parum commoda sit. Iam, ut par est, accus. τὸν θεὸν aptus est ex verbo φλέγοντα. Cfr. 187 φλέγει με. Cum πευκίνα δᾶδι comparare licet Trach. 1198 πευκίνης λαμπάδος σέλας. De facibus pineis Bacchi cfr.

δᾶδι τὸν ἀπότιμον ἐν θεοῖς θεόν. 210
 ΟΙΔ. Αἰτεῖς' ἂ δ' αἰτεῖς, τᾶμ' ἐὰν θέλῃς ἐπη 216
 κλύων δέχεσθαι τῇ νόσῳ θ' ὑπηρετεῖν,
 ἀλλήν λάβοις ἂν κἀνακούφισιν κακῶν
 ἀγῶ ξένος μὲν τοῦ λόγου τοῦδ' ἐξερω,
 ξένος δὲ τοῦ πραχθέντος· οὐ γὰρ ἂν μακρὰν 215
 ἴχνηνον αὐτός μὴ οὐκ ἔχων τι σύμβολον. 221
 νῦν δ', ὅσπερος γὰρ ἄστος εἰς ἄστους τελεῶ,
 ὑμῖν προσφωνῶ πᾶσι Καδμείοις τάδε·
 ὅστις ποθ' ὑμῶν Λαῖον τὸν Λαβδάζου
 κάτοιθεν ἀνθρώπος ἐκ τίνος διώλετο, 220
 τοῦτον κελεύω πάντα σημαίνειν ἐμοί· 226
 κεί μὲν φοβεῖται, τοῦπίκλημ' ὑπεξελών

Eur. Ion. 716 δειράδες Παρνασοῦ πέτρας, ἵνα Βάκχιος ἀμφιπύρους ἀνέχων πευκίας λαιψηρὰ πηδᾶ νυκτιπόλοις ἅμα σὺν Βάκχαις, fragm. 752 Διόνυσος ὅς θνητοῖσι καὶ νεβρῶν δοραῖς κἀθιπτὸς ἐν πευκίαισι Παρνασὸν κἀτα πηδᾶ χορεύων παρθένοις σὺν Λελαιῖαι.

V. 210. Schol.: ἀπότιμον θεὸν λέγει τὸν λοιμὸν, τὸν μὴ μετέχοντα τῆς τιμῆς τῶν θεῶν· θεῶν γὰρ ἔστι τὸ ἐνεργεῖν τοὺς ἀνθρώπους. Cfr. Aesch. Sept. 720 πέριστα τὰν ὀλεσίων· θεὸν οὐ θεοῖς ὅμοιον. Verba τὸν ἀπότιμον ἐν θεοῖς θεὸν eadem elegantia repugnantiae dicta sunt qua θεὸς ἄθεος, γάμος ἄγαμος, μήτηρ ἀμήτωρ, alia.

V. 211—213. αἰτεῖς' ἂ δ' — κακῶν] Poetiarum more conformata oratio est, cuius sententia haec est: 'Rogus remedium et levamen malorum; ac consequeris quidem quod rogas, si dicta mea attente excipere et in depellenda hac peste adiuvarere me volueris'. Cfr. quae ad Philoct. 1299 adnotavi.

V. 212. Schol.: ὑπηρετεῖν' ἐπαρκεῖν καὶ συμπράττειν. — τῇ νόσῳ ὑπηρετεῖν, 'ea facere quae morbi natura et ratio exigunt'. MUSGR. Verum ea sententia huic loco parum accommodata videtur, ut suspicio labis

oriat. Nauckius coniecit τῷ θεῷ θ' ὑπηρετεῖν. Fortasse προσφρόνας θ' ὑπηρετεῖν scribendum.

V. 213. Cfr. Eur. Androm. 28 ἀλλήν τιν' εὐρεῖν κἀπιουρήσιν κακῶν.

V. 214 sq. ξένος μὲν — πραχθέντος] Recte haec verba scholiasta ad 211 sic explicat: οὐκ ἀκηκοῶς πρότερον περὶ τοῦ φόβου τοῦ Λαῖου, οὐδὲ μὴν καθ' ὃν χρόνον ἐπράχθη ὁ φόβος παρών. Iunctum autem ξένος cum genetivo, quia 'ignarum' significat. Ergo neque audivisse de re nec socium rei fuisse se ait.

V. 215 sq. οὐ γὰρ ἂν μακρὰν — σύμβολον] Sensus est: 'pronuntiabo haec; parum enim proficerem investigando rem, nisi aliquod indicium acciperem. Nunc vero, quoniam recentior civis sum, ut mihi ipsi scientia non suppetat, a vobis, qui nati in hac urbe estis (Καδμείοις), indicium exigo'. De locutione μακρὰν ἴχνηνον cfr. μακρὰν ἀνιστορεῖν Trach. 317.

V. 217. Locutio εἰς ἄστους τελεῖν a censu sumpta est ut εἰς ἱππῆς sive ἱππῶδα τελεῖν.

V. 221. Schol.: πάντα πάντα τὰ πραχθέντα.

V. 222 sqq. κεί μὲν φοβεῖται — ἀσφαλῆς] 'Et si metuit (sc. ὁμῶν τις πάντα σημαίνειν ἐμοί), cri-

αὐτὸς καθ' αὐτοῦ, πείσεται γὰρ ἄλλο μὲν
 ἄστεργές οὐδέν, γῆς δ' ἄπεισιν ἀσφαλῆς.
 εἰ δ' αὖ τις ἄλλον οἶδεν ἢ ἕξ ἄλλης χειρὸς
 τὸν αὐτόχειρα, μὴ σιωπάτω· τὸ γὰρ
 κέρδος τελεῶ γῶ, καὶ χάρις προσκίσεται.
 εἰ δ' αὖ σιωπήσεσθε, καὶ τις ἢ φίλου
 δείσας ἀπόσει τοῦπος ἢ καυτοῦ τόδε,
 ἂκ τῶνδε δράσω, ταῦτα χρὴ κλύειν ἔμοῦ.
 τὸν ἄνδρ' ἀπανθῶ τοῦτον, ὅστις ἐστί, γῆς
 τῆσδ', ἣς ἐγὼ κράτη τε καὶ θρόνους νέμω,
 μήτ' ἐσδέχεσθαι μήτε προσφωνεῖν τινα,
 μήτ' ἐν θεῶν εὐχαῖσι μήτε θύμασιν

men caedis, cuius ipse reus sit, surripiat, sive subterfugiat, et in terram peregrinam abeat; nulum enim aliud patietur malum.' Id est: si metuit hoc mihi dicere, cum ipse criminis reus est, elabatur ex crimine caedis abeundo in terram peregrinam; nulum enim etc. Atque ita fere Matthiaeus hunc locum primus recte explicavit, addens: Cum enim Graeci enuntiationes causales iis praepone soleant, quarum causa redditur, verba πείσεται γὰρ etc. praemittit, et quae prius ponenda erant subiecit, mutata constructione ita, ut haec e sententia causali nexa sint eique opponantur. Cfr. Gramm. Gr. § 615 p. 1242.

V. 225. ἢ ἕξ ex Vauvillersii coniectura pro ἐξ, et χειρὸς ex Neuii emendatione pro χθονός scripsi. Scripturam vulgatam ineptam esse facile quis intellet, qui nexum loci diligentius consideraverit. Aperte Neuius adscripsit Eurip. Iphig. Aul. 1178 ἀπόλεσέν σ', ὡ τέκνον, ὁ φρυγῆσας πατῆρ αὐτὸς κτανῶν, οὐκ ἄλλος, οὐδ' ἄλλη χειρῶν.

V. 228 sq. ἢ φίλου δείσας] Coniunxit poeta, quod ab aliis Graecis factum esse non novi, δείσας cum genetivo, quod sensu verbi κηδέσθαι usurpavit; solent enim istiusmodi notionis verba genetivum adsciscere. Nam alia est verborum θαρσύνειν, ἀγαθῶν, στυγεῖν et similium ratio, qui-

buscum hanc locutionem Matth. § 368 comparavit.

V. 229. ἀπόσει τοῦπος] 'Hoc meum edictum negleget', i. e. auctorem caedis non indicabit.

V. 230. ἐκ τῶνδε] Μετὰ ταῦτα. 'dehinc, postea'. Vide Krueg. I 68, 17, 7.

V. 231 sqq. Schol.: τὸν ἄνδρ' ἀπανθῶ· πολὺν ἔλεον ἐργάζεται ὁ λόγος, ὅτι κατηγορεῖ ἑαυτοῦ ἀγνοῶν, πρότερον δὲ τὰ φιλικῶς θραπὰ εἰρηκῶς τελευταῖα ἐπήνεγκε τὰ σκληρότερα. Struenda verba sic sunt: ἀπανθῶ μήτ' ἐσδέχεσθαι τινα τῆσδε γῆς τὸν ἄνδρα τοῦτον (auctorem caedis). De consuetudine Graecorum post verba 'interdicendi' et sim. infinitivum praeposita μὴ particula ponendi vide Krueg. I 67, 12, 3.

V. 231—233. γῆς τῆσδ' — ἐσδέχεσθαι] Genetivus γῆς τῆσδε aptus est ex pronomine τινα, ita ut e verbis sequentibus ὠθεῖν ἀπ' οἰκῶν adsumenda sint ad verbum ἐσδέχεσθαι verba ἐς οἰκῶν. De locutione γῆς τῆσδε τινα confer, ut uno defungar exemplo, Ai. 1175 εἰ δὲ τις στρατοῦ βία σ' ἀποσπάσει τοῦδε τοῦ νεκροῦ. Itaque non dubito, quin idem hoc loco dicat Oedipus, quod v. 817 sq. positum est: ὄν μὴ ξένων ἔξεισι μὴδ' ἀστῶν τινη δόμοις δέχεσθαι μὴδὲ προσφωνεῖν τινα, ὠθεῖν δ' ἀπ' οἰκῶν.

κοινὸν ποιέσθαι, μήτε χέριβας νέμειν·
 ὠθεῖν δ' ἀπ' οἰκῶν πάντας, ὡς μιάσματος
 τοῦδ' ἡμῖν ὄντος, ὡς τὸ Πυθικὸν θεοῦ
 μαρτεῖον ἐξέφηεν ἄρτίως ἐμοί.
 ἐγὼ μὲν οὖν τοιόσδε τῷ τε δαίμονι
 τῷ τ' ἄνδρὶ τῷ θανόντι σύμμαχος πέλω.
 [κατεύχομαι δὲ τὸν δεδρακότ', εἴτε τις
 εἰς ὄν λέληθεν εἴτε πλειόνων μετὰ,
 κακὸν κακῶς νιν ἄμορον ἐκτρέψαι βίον,
 ἐπεύχομαι δ', οἰκοῖσιν εἰ ξυνέστιος
 ἐν τοῖς ἐμοῖς γένοιτ' ἔμοῦ συνειδότης,
 παθεῖν ἄπερ τοῖσδ' ἄρτίως ἠρασάμην.]
 ὑμῖν δὲ ταῦτα πάντ' ἐπισκήπτω τελεῖν
 ὑπέρ τ' ἔμμεντοῦ τοῦ θεοῦ τε τῆσδε τε

V. 235. κοινὸν ποιέσθαι] 'Socium adhibere.' Est enim κοινός hic idem atque κοινωνός.

Ib. χέριβας νέμειν quid sit, docebit Athenaeus, cuius haec sunt verba L. IX p. 409 ἔστι δὲ χέριβη ὄσση, εἰς ὃ ἀπέβαπτον δαλὸν ἐκ τοῦ βωμοῦ λαμβάνοντες, ἐφ' οὗ τὴν θυσίαν ἐπέτελλον· καὶ τούτω περιερραίνοντες τοὺς παρόντας ἡγνίζον. BR. Conferri Erfurditius Wolf ad Leptin. p. 376, Aeschyl. Choeph. 291 et Eur. Or. 47 iubet.

V. 236. ὠθεῖν δ' ἀπ' οἰκῶν] Intellegendum καλεῖσθαι, quod in ἀπανθῶ latet. Cfr. Matth. 634, 3.

V. 239. Schol.: δαίμονι· τῷ ταῦτα μαρτυραμένο Ἀπόλλωνι.

V. 241—246 post v. 267 collocari iubet O. Ribbeckius Mus. Rhen. N. S. XIII p. 129—132 motus causis gravissimis, primum quia execratio occisoris otiosa sit paulo post v. 231—238 repetita, deinde quod inter μὲν v. 239 et δὲ v. 241 nulla ratio intercedat, tum quod λέληθεν v. 242 admodum ineptum sit, si caedis auctor undique pelli debeat, denique quia τοῖσδε v. 246 non habeat quod referatur. Multi probaverunt has causas, multi oblocuti sunt, quorum omnium rationes novissime diligenter collegit Fr. Zöchbauer. in progr.

schol. Hernalis. a. 1878 quod inscribitur 'zur Königsrede in Sophokles' König Oedipus'. Nos ut illas causas vel maxime comprobamus, ita versibus transpositis neque omnes offensiones tolli et quae opponuntur ταῦτα τοῖς μὴ δράσιν v. 264, ὑμῖν δὲ τοῖς ἄλλοισι Καδμείοις v. 268 maiore intervallo disiungi putamus. Itaque hos versus induximus bene illos quidem compositos, sed diris cumulatis molestos.

V. 241 sq. εἴτε τις εἰς] Cfr. de locutione τις εἰς Krueg. I 51, 16, 11.

V. 243. τὸν δεδρακότα — νιν] Vide Krueg. I 51, 5, 1.

V. 244 sqq. ἐπεύχομαι δ' — παθεῖν] 'Voveo autem, si interfecto Lai in domo mea apud me sit me sciente, eadem me passurum esse, quae modo his imprecatus sum'. Schol.: ἀγνοῶν ἐπαράται ἑαυτῷ, εἰ συνοιδε τὸν φονέα, διὸ καὶ περιπαδέστερος γίνεται ὁ λόγος.

V. 248. ὑπέρ τ' ἔμμεντοῦ] De collocatione τὲ particulae ad O. C. 33 admonuimus. — Ceterum in eo, quod verba τῆσδε τε, arctissime cum nomine γῆς cohaerentia, in fine versus posita sunt, non plus est offensivum, quam in illis versibus, quorum in

γῆς ὡδ' ἀκάρπως κἀθέως ἐφθαμεύνης.
 οὐδ' εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον, 250
 ἀκάθαρτον ὑμᾶς εἰκὸς ἦν οὕτως εἶναι, 256
 ἀνδρὸς γ' ἀρίστου βασιλέως ὀλωλότος,
 ἀλλ' ἐξερευνᾶν νῦν δ' ἐπεὶ κυρῶ τ' ἐγὼ
 ἔχων μὲν ἀρχάς, ἃς ἐκείνος εἶχε πρῖν,
 ἔχων δὲ λέκτρα καὶ γυναῖχ' ὁμόσπορον, 255
 κοινῶν τε παίδων κοῖν' ἄν, εἰ κείνῳ γένος 261
 μὴ ὀυστύχησεν, ἦν ἂν ἐμπεφυκότα
 νῦν δ' ἐς τὸ κείνου κρατ' ἐνήλαθ' ἢ τύχη.
 ἀνθ' ὧν ἐγὼ τὰδ' ὥσπερ εἰ τοῦμοῦ πατρὸς

exitu praepositio posita est, ad nomen, quod in versum sequentem reiectum est, pertinens. Cuius generis exempla ad Philoct. 183 attuli.

V. 249. ἀκάρπως κἀθέως ἐφθ.] Similiter El. 1181 ὦ σῶμ' ἀτίμως κἀθέως ἐφθαμεύνον.

V. 250 sq. οὐδ' εἰ γὰρ etc.] Sensus hic est: 'neque enim, etiam si non iussisset deus investigationem caedis fieri, aequum erat vos eadem inexpiatam relinquere'. Nam ut saepe aliquod vocabulum, quod ad duo membra pertinet, alia notione accipiendum est in eo membro, in quo positum, alia in eo, in quo intellegendum (vide ad El. 72 et ad huius f. 236), ita hic τὸ πρᾶγμα iunctum cum θεήλατον investigationem caedis, sed relatum ad ἀκάθαρτον εἶναι caedem ipsam significat. De εἰκὸς ἦν sine ἂν posito vide Krueg. I 53, 2, 7.

V. 253. ἐπεὶ κυρῶ τ' ἐγὼ ἔχων etc.] Apodosis sequitur v. 259, liberius formata oratione, hoc sensu: 'nunc vero quoniam ego imperium teneo, quod ille tenebat antea — idcirco ego tanquam pro patre meo rem geram'. Τῆ particulae respondet τὲ post κοινῶν v. 256 posita.

V. 255. Schol. min.: ὁμόσπορον· εἰς ἣν ἔσπευρε καὶ ἐκείνος καὶ ἐγὼ.

V. 256 sq. κοινῶν τε παίδων κοῖν' ἂν etc.] Sensus hic est:

'et quoniam, si illi contigisset, ut liberos procrearet, communes liberos haberemus'. Nam κοινῶν παίδων κοινά pleonastice dictum pro κοῖνοι παῖδες, ita ut κοινῶν communionem ad liberos, κοινά ad patres pertinentem significet. Cfr. Krueg. II 47, 10, 2. Adscripsit Neuius Eurip. Androm. 713 τὸ κείνης δυναρχαὶ παίδων πέρι.

V. 258. νῦν δ' ἐς — ἢ τύχη] Haec opponuntur verbis εἰ . . . μὴ ὀυστύχησεν neglecta protasi, quamobrem non iusta apodosis sequitur, sed nova sententia relativo adiuncta ut enuntiatum primarium excipiens. Ceterum apte Musgr. cum hoc loco comparavit Ant. 1345 τὰ τ' ἐπὶ κρατὶ μοι πότμος δυσκόμιστος εἰσῆλατο.

V. 259. ἀνθ' ὧν] Ἀντὶ τούτων. Cfr. Matth. 480 c. Schol.: αἱ τοιαῦται ἔννοιαι οὐκ ἔχονται μὲν τοῦ σημνοῦ, κληρικαὶ δὲ εἰσι τοῦ θεάτρον, αἷς καὶ πλεονάζει Εὐριπίδης· ὁ δὲ Σοφοκλῆς πρὸς βραχὺ μὲν αὐτῶν ἀπτεται πρὸς τὸ κινῆσαι τὸ θεάτρον.

V. 259 sq. τὰδ' ὥσπερ εἰ τοῦμοῦ — ὑπερμαχοῦμαι] Dictum hoc est ex usitatissima Graecorum consuetudine loquendi. Solent enim Graeci saepissime pronomen aut adiectivum casu accusativo et genere neutro elatum cum verbis cuiusvis fere generis sic coniungere, ut id ad notionem

ὑπερμαχοῦμαι, κατὰ πᾶν ἐφίξομαι 260
 ζητῶν τὸν αὐτόχειρα τοῦ φόνον λαβεῖν 266
 τῷ Λαβδακείῳ παιδί Πολυδώρον τε καὶ
 τοῦ πρόσθε Κάδμον τοῦ πάλαι τ' Ἀρήνορος·
 καὶ ταῦτα τοῖς μὴ θρῶσιν εὐχομαι θεοὺς
 μὴτ' ἄροτον αὐτοῖς γῆς ἀνίεναι τινά, 265
 μὴτ' οὖν γυναικῶν παιδας, ἀλλὰ τῷ πότμῳ 271
 τῷ νῦν φθηρεῖσθαι κατὰ τοῦδ' ἐχθίονι.
 ὑμῖν δὲ τοῖς ἄλλοισι Καθμείοις, ὅσοις

substantivi, quae verbo, quocum iungitur, continetur, referendum sit. Itaque ταῦτα ὑπερμαχοῦμαι τινος breviter dictum pro ταύτην τὴν μάχην μάχεσθαι ὑπέρ τινος. Sic Ai. 1346 σὺ ταῦτ', Ὀδυσσεῦ, τοῦδ' ὑπερμαχέεις ἐμοί. Hom. A 257 τὰδε πάντα μαρναμένοιεν et alia innumerabilia. Pertinet huc, quod Sophocles hac ipsa fab. dixit 1327 πῶς ἔτλης τοιαῦτα σὰς ὄψεις μαρναί; i. e. πῶς ἔτλης τοιοῦτον μαρνασθῶν σῶν ομματιῶν ποιῆσαι; Cfr. etiam quae ad 560 adnotavi, et quae in Censura Ai. ab Lobeck. edit. p. 86 § 4 exposui. Krueg. I 46, 6, 9.

V. 260. κατὰ πᾶν ἐφίξομαι] πᾶν restituit Nauckius pro vulgato πάντ' ductus scriptura cod. La πάντ', quam in A. Soph. emend. p. 27 sq. explicavimus. Cfr. Eur. Hipp. 284 εἰς πᾶν ἀφίγμαι κούδεν εἰσῆσσαι πλέον.

V. 262. τῷ Λαβδακείῳ παιδί] Τῷ τοῦ Λαβδακίου παιδί. De forma dicendi ad Ai. 134 adnotimus. Brumekius adnotat his hoc exemplo uti Eustathium ad illustrandas similes apud Homerum constructiones: B 54 (p. 172, 28) Νεστορέη παρὰ νηὶ Πυλαιγενέος βασιλῆος et E 741 (p. 601, 34) ἐν δὲ τε Γοργεῖη κεφαλῇ δεινοῖο πελώρου. Recte monet Dindorfius, augeri dignitatem regis occisi enumerandis eius maioribus usque ad Agenorem. Cfr. Herod. V 59 κατὰ Λαίων τὸν Λαβδάκον τοῦ Πολυδώρου τοῦ Κάδμου.

V. 264. ταῦτα τοῖς μὴ θρῶσιν]

'Si qui haec omittunt facere, ut indicent aut investigent interfectorem.' Ceterum placet cum hoc loco composuisse similem Cambysis orationem apud Herod. III 65 καὶ ταῦτα μὲν ποιῆσαι ὑμῖν γῆ τε καρπὸν ἐκφέροι καὶ γυναικῆς τε καὶ ποῖμαι τίττοιεν, εἴσοι ἐς τὸν ἅπαντα χρόνον ἐλευθέροισι μὴ ἀνασσωμένοισι δὲ τὴν ἀρχὴν μὴδ' ἐπιχειρήσασαι ἀνασῶζειν τὰ ἐναντία τούτοις ἀρέομαι νῦν γενέσθαι.

V. 264. εὐχομαι θεοῖς — γυναικῶν παιδας] 'His precor deos ut neque segetem e terra nec liberos ex uxoribus progigni sinant'. ERF. De αὐτοῖς post θρῶσιν repetito vide ad v. 243. — γῆς ex emendatione Vauvilliers scripsimus pro γῆν. — De μῆτε — μὴτ' οὖν vide ad v. 90. — De sententia loci adscripserunt interpretes Aeschin. in Ctesiph. § 111: καὶ ἐπεύχεται αὐτοῖς μῆτε γῆν καρποὺς φέρειν μῆτε γυναικῆς τέκνα τίττειν γονεύσιν εὐκότα, ἀλλὰ τέρατα, μῆτε βοσκῆματα κατὰ φύσιν γονᾶς ποιέσθαι, ἦτταν δὲ αὐτοῖς εἶναι πολέμου καὶ δικῶν καὶ ἀγορῶν καὶ ἐξώλεις εἶναι καὶ αὐτοὺς καὶ οἰκίας καὶ γένος τὸ ἐκείνων.

V. 266 sq. τῷ πότμῳ τῷ νῦν] 'Praesenti calamitate', i. e. peste. De infinitivo futuri φθηρεῖσθαι post εὐχομαι sequente vide Krueg. I 53, 7, 11. De futuro sec. medii passive usurpato vide eundem I 39, 11.

V. 268. ὑμῖν δὲ τοῖς ἄλλοισι K.] Cfr. Aristoph. Thesmoph. 349 κακῶς ἀπολέσθαι τούτων αὐτῶν

- τάδ' ἔστ' ἀρέσκονθ', ἢ τε σύμμαχος Δίκη
χοί πάντες εὐ ξυνείεν εἶσαι θεοί. 270
- XOP. ὥσπερ μ' ἀραῖον ἔλαβες, ὦδ', ἀναξ, ἐρῶ. 276
οὐτ' ἔκτανον γάρ οὔτε τὸν κτανόντ' ἔχω
δειξαι. τὸ δὲ ζήτημα τοῦ πέμψαντος ἦν
Φοῖβρον τόδ' εἰπεῖν, ὅστις εἰργασταί ποτε.
- OIA. δίκαι' ἔλεξας. ἀλλ' ἀναγκάσαι θεοὺς 275
ἂν μὴ θέλωσιν οὐδ' ἂν εἰς δύναιτ' ἀνήρ. 281
- XOP. τὰ δεύτερ' ἐκ τῶνδ' ἂν λέγοιμ', ἃ μοι δοκεῖ.
- OIA. εἰ καὶ τρίτ' ἔστί, μὴ παρῆς τὸ μὴ οὐ φράσαι.
- XOP. ἀνακί' ἀνακί ταῦθ' ὁρῶντ' ἐπίσταμαι
μάλιστα Φοῖβρ Τειρεσίαν, παρ' οὐ τις ἂν 280
σκοπῶν τάδ', ὠναξ, ἐκμάθοι σαφέστατα. 286
- OIA. ἀλλ' οὐκ ἐν ἀργοῖς οὐδὲ τοῦτ' ἐπραξάμην.
ἐπεμψα γάρ, Κρόοντος εἰπόντος, διπλοῦς
πομπούς· πάλαι δὲ μὴ παρῶν θαναμάζεται.

κώλιαν ἀρᾶσθε, ταῖς δ' ἄλλαι-
σιν ἕμιν τοὺς θεοὺς εὐχεσθε
πάσαις πολλὰ δοῦναι κάγαθά.

V. 269 sq. σύμμαχος per pro-
lepsin adiectum est. Cfr. Trach.
477 ἢ πολυφθορος καθηρέθη
πατρός Οὐγαλία δόρει cum
nota nostra. Versu sequenti no-
tanda locutio εὐ ξυνείναι τι,
'favere alieni', cui similis est
εὐ δίδοναι, de qua ad 1052 ed.
meae monitum.

V. 271. ὥσπερ μ' ἀραῖον ἔλα-
βες] Eustathius p. 1809, 14 legit:
ὥσπερ μ' ἀραῖον εἶλες, expo-
nitque: ὥσπερ με εἶλες, διὰ τῆς
ἀράς. BR. Sensus hic est: 'quem-
admodum tu me exsecratione
tua coegisti loqui, ita loquar'.

V. 273—274. τὸ δὲ ζήτημα —
ποτε] Hoc dicit: 'investigatio
autem eius erat, qui responsum
dedit (τοῦ πέμψαντος), Phoebi,
isque dicere hoc debebat, quis
caedem perpetrasset?'

V. 276. οὐδ' ἂν εἰς δύναιτ'
ἀνήρ] Confer Hermannus Trach.
1072 καὶ τόδ' οὐδ' ἂν εἰς ποτὲ
τόνδ' ἄνδρα φαίη πρόσθ' ἰδεῖν
δεδράκατα.

V. 277. τὰ δεύτερα ἐκ τῶνδε
i. e. τὰ δεύτερα μετὰ τὰδε.
Cfr. supra v. 235.

V. 278. μὴ παρῆς τὸ μὴ οὐ
φράσαι] Cfr. Krueg. I 67, 12, 7.

V. 279 sq. Schol. rec.: τὸν
Ἀπόλλωνα καὶ τὸν Τειρεσίαν
λέγει ἀνακτα' τὸν μὲν ὡς φήσει
ἀνάσσοντα, τὸν δὲ Τειρεσίαν
ὡς ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων οὕτω
τιμώμενον διὰ τὸ κράτος τῆς
μαντικῆς.

V. 281. σκοπῶν] Gl. ζητῶν,
ἐρευνῶν et 291 σκοπῶ, ἐξετάζω.
BR.

V. 282. Apparet sensum esse
debere: 'ne hoc quidem mihi in
rebus infectis permansit'. Sed
mirum est medium ἐπραξάμην
et ut videtur corruptum. De ἀρ-
γῆς passiva significatione usur-
pato cfr. O. C. 1605 καὶν ἦν
ἐξ' οὐδὲν ἀργόν, Eur. Phoen.
766 ἐν δ' ἔστιν ἡμῖν ἀργόν.

V. 283. Schol.: κἀνταῦθα τὸ
κηδεμονικὸν τοῦ ἡθους διετή-
ρησεν' τὸ μὲν οὖν διπλοῦς πομπ-
ποῦς τῆς σπουδῆς ἐστὶ τεκμη-
ριον' τὸ δὲ Κρόοντος εἰπόντος
πιθανόν εἰς τὰ ἐξῆς (378, 385
sqq., 555), ἵνα ἢ ὑπονοῖα αὐτοῦ
πίστιν ἔχοι, τὸ πεπεισμένον
ὑπὸ τοῦ Κρόοντος τὸν Τειρε-
σίαν μαντεύσθαι κατὰ τοῦ
Οἰδίποδος τὰ ψευδῆ.

V. 284. μὴ παρῶν θαναμάζε-

- XOP. καὶ μὴν τὰ γ' ἄλλα κωφὰ καὶ παλαι' ἔπη. 285
- OIA. τὰ ποῖα ταῦτα; πάντα γὰρ σκοπῶ λόγον. 291
- XOP. θανεῖν ἐλέγθη πρὸς τινῶν ὁδοιπόρων.
- OIA. ἤκουσα κἀγώ· τὸν δ' ἰδόντ' οὐθεὶς ὄρα.
- XOP. ἀλλ' εἰ τι μὲν δὴ δειμάτων τρέφει μέρος,
τὰς σὰς ἀκούων οὐ μὲν εἰ τοιάσδ' ἀράς. 290
- OIA. ᾧ μὴ ᾗσιν δρῶντι τάρος, οὐδ' ἔπος φοβεῖ. 296
- XOP. ἀλλ' οὐξελέγξων αὐτὸν ἔστιν· οἷδε γάρ
τὸν θεῖον ἤδη μάντιν ὦδ' ἄγουσιν, ᾧ
τάληθδες ἐμπέφυκεν ἀνθρώπων μόνω.
- OIA. ᾧ πάντα νομῶν Τειρεσία, διδακτά τε 295
ἄροητά τ' οὐράνιά τε καὶ χθονοστιβῆ, 301

ται] I. e. μὴ παρῆσαι αὐτὸν
θανάτω. Usus participii cum
personali constructione coniun-
ctus est ut infra v. 1368. Cfr.
Plat. Prot. 361 B θαναμάσιον
ἔσται μὴ διδακτὸν ὄν, Krueg.
I 61, 5, 8.

V. 285. κωφὰ καὶ παλαι' ἔπη]
De voc. κωφός disputavit Corayus
ad Heliodor. T. II p. 152 sq., de
παλαιός Schützius ad Aesch.
Prom. 317. ERF.

V. 288. τὸν δ' ἰδόντ' οὐθεὶς
ὄρα] Licet primo aspectu pro
τὸν δ' ἰδόντ' scribendum τὸν δὲ
δρῶντι (coll. Ant. 319) fuisse
videatur propter sequentia, re-
ctissime tamen vulgata scriptura
se habet. Hoc enim consentaneum
est Oedipum dicere: 'fama-
mam illam omnes audivimus;
verum auctor famae non exstat',
i. e. is, qui viderit Laium interfici,
a quo certiores fieri de
interfectione possemus, a nemine
videtur, i. e. nusquam conspicitur.

V. 289. δειμάτων τρέφει ex
mea coniectura scripsi. Libri
habent δειμάτων τ' (γ') ἔχει.
Vulgo scribitur δειμάτων γ' ἔχει.
At particula γὲ ab sensu huius
loci aliena. De usu verbi τρέ-
φειν confer Trach. 28 ἀεί τιν'
ἐκ φόβου φόβον τρέφω et quae
ad Ant. 884 adnotavimus. — τρέ-
φει: scil. interfector Lai, quem
comperire ab eo possemus, qui
caedi interfuit.

V. 290. τὰς σὰς ἀκούων etc.]
'Non sustinebit, cum audiet, im-
precationes tuas, i. e. sponte se
sistet, ubi imprecationes tuas
audiverit'. Sic μένιν usurpa-
tum Philoct. 871 οὐ γὰρ ποί',
ὦ παῖ, τοῦτ' ἂν ἐξηγήσ' ἐγώ,
τλήναι σ' εἰκνῶς ὡς τε ταῦα πη-
ματα μείναι.

V. 291. δρῶντι τάρος] De
participio vide Matth. § 555 not.
2. Cfr. φροσῶντι 317.

V. 302 sq. οὐξελέγξων αὐτὸν
ἔστιν etc.] Id est: ἔστι τις, ὅς
αὐτὸν ἐξελέγξει, i. e. φανερώσει,
τὸν θεῖον μάντιν λέγω, καὶ ἤδη
ἐξελέγξει· ἀρίστος γὰρ ὡς ἀγ-
ται. Conferre iuvat Philoct. 1241
sq. ἔστιν τις, ἔστιν, ὅς σε κολύ-
σει τὸ δρῶν. NE. τί φῆς; τίς
ἔσται μ' οὐπικωλύων τὰδε;

Ib. οἷδε] Intellegendi alter illo-
rum πομπῶν (289) et pner qui
Teresiam manu ducit. Cfr. Ant.
889, 1012, 1014.

V. 294. τάληθδες] Ἡ ἀλήθεια.
Vide ad Philoct. 83.

V. 295. Schol.: ᾧ πάντα νομῶν
ἀντὶ τοῦ κελῶν ἕκαστα
καὶ ἐξετάζων. ἐπαινεῖ δὲ τὸν
μάντιν, πάντων αὐτῶ περιτιθεὶς
ἐμπειρίαν θεῶν τε καὶ ἀνθρω-
πίνων, τοὺς ἐκείνου λόγους οὐκ
ἀναμείναν, ὅπερ δηλωτικὸν ἐστὶ
τῆς σπουδῆς. Musgravius inter
alia adscripsit Aeschyl. Sept. c.
Th. 24 ὁ μάντις, οἰωνῶν βοτήρ,
ἐν ἀεί νομῶν καὶ φρεσὶν πυρός
δίχα χρηστηρίους ὀρνίθας ἀψευ-

πόλιν μὲν, εἰ καὶ μὴ βλέπεις, φρονεῖς δ' ὅμως
 οἷα νόσῳ δύνασθιν ἧς σὲ προστάτην
 σωτήρᾳ τ', ὄναξ, μῦνον ἐξευρίσκομεν.
 Φοῖβος γάρ, εἰ τι μὴ κλύεις τῶν ἀγγέλων, 300
 πέμψασιν ἡμῖν ἀντέπεμψεν ἔκλυσιν 306
 μόνην ἂν ἔλθειν τοῦδε τοῦ νοσήματος,
 εἰ τοὺς κτανόντας Λαίον μαθόντες εὖ
 κτείναιμεν ἢ γῆς φρυγάδας ἐκπεμψάμεθα.
 σὺ δ' οὖν φθονήσας μήτ' ἀπ' οἰωνῶν φά-
 τιν 305
 μήτ' εἰ τιν' ἄλλην μαντικῆς ἔχεις ὁδόν,
 ῥύσαι σεαυτὸν καὶ πόλιν, ῥύσαι δ' ἐμέ,
 ῥύσαι δὲ πᾶν μίασμα τοῦ τεθνηκότος.
 ἐν σοὶ γὰρ ἔσμεν ἄνδρα δ' ὠφελεῖν ἀφ' ὧν
 ἔχοι τε καὶ δύνατο κάλλιστος πόνον. 310

δεῖ τέχνη. — διδαντά τε ἀροητά
 τε i. e. ὄητά τ' ἀροητά τε. Cfr.
 O. C. 1001 ὄητὸν ἀροητῶν τ'
 ἔπος, Demosth. I § 4 πάντων
 κῆριον καὶ ὄητῶν καὶ ἀροη-
 τῶν.

V. 297. φρονεῖς δ' ὅμως] Particula δὲ posita est ac si praecederet πόλιν βλέπεις μὲν οὐ. Hac verborum conformatione cautio regis caecum vatem ne ullo verbo offendat vitantis depingitur.

V. 298. οἷα νόσῳ δύνασθιν] 'Qua calamitate laboret'. Vide de hac locutione ad Philoct. 266 ed. meae.

V. 299. μῦνον] Qua ratione formam hanc Ionicam Sophocles in trimetris usurparit, quod non fecerunt neque Aeschylus neque Euripides, ad O. C. 925 exposui. — De usu verbi ἐξευρίσκω ad Trach. 1157 sq. dixi.

V. 300. κλύεις] Ἀνήκοας. Vide ad Philoct. 259 ed. meae et Krueg. I 53, 1, 2. De εἰ τι μὴ, quod ex coniectura Lud. Stephani scripsi pro εἰ καὶ μὴ, ad v. 124 sq. diximus.

V. 301. πέμψασιν ἡμῖν ἀντέπεμψεν] Cfr. 149 Φοῖβος δ' ὁ πέμψας τῶδε μαντεύσας et 278 τοῦ πέμψαντος ἦν Φοῖβον. Itaque πέμψειν sic usurpavit So-

phocles, ut nunc 'mittere qui consulerent oraculum' (Xen. Cyrop. VII 2, 18 πέμψω περὶ καίδων), nunc 'mittere qui referrent reponsum' significaret.

V. 306. ὁδόν] 'Rationem.' Vide supra 67 πολλάς δ' ὁδούς ἐλθόντα φροντίδος πλάνοις.

V. 307. Cfr. Hom. Od. XIII 230 ἀλλὰ σάω μὲν ταῦτα, σάω δ' ἐμέ.

V. 308. πᾶν μίασμα τοῦ τεθνηκότος] Intellegit omnia, quae propter caedem Lai ut impura indigent expiatione. HERM. De genetivo vide Krueg. II 47, 5, 1.

V. 309. ἐν σοὶ γὰρ ἔσμεν] In te sita est salus nostra. Cfr. O. C. 247 ἐν ἡμῖν κείμεθα. Eur. Alc. 278 ἐν σοὶ δ' ἔσμεν καὶ ζῆν καὶ μῆ. Cfr. Krueg. I 68, 12, 6.

V. 309 sq. ἄνδρα δ' — πόνον] Manifestum est ἄνδρα, id quod vel ex verborum colloca-tione apparet, non obiectum, quod dicitur, sed subiectum esse loci, ita ut sensus hic sit: ἐσθλοῦ γὰρ ἀνδρὸς πόνος κάλλιστος ἂν εἴη ὠφελεῖν ἀφ' ὧν ἔχοι τε καὶ δύνατο. De signifi-catu voc. ἄνδρα ad Ai. 512 egimus, de verbo ὠφελεῖν sine casuposito conf. fragm. inc. 667 ed. Dind.: αἰδῶς γὰρ ἐν κανοῖσιν οὐδὲν ὠφελεῖ. De optativo com-

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

φεῦ φεῦ· φρονεῖν ὡς δεινόν, ἐνθα μὴ τέλη 316
 λῆη φρονοῦντι. ταῦτα γὰρ καλῶς ἐγὼ
 εἰδῶς διώλεσ'· οὐ γὰρ ἂν δεῦρ' ἰκόμην.

ΟΙΔ. τί δ' ἔστιν, ὡς ἄθυμος εἰσελήλυθας;

ΤΕΙ. ἄφες μ' ἐς οἶκους· ἄστα γὰρ τὸ σὸν τε σὺ 315
 κἀγὼ διοίσω τοῦμόν, ἦν ἐμοὶ πίδαη. 321

ΟΙΔ. οὐτ' ἔννομ' εἶπας οὔτε προσφιλῆ πόλει
 τῆδ', ἢ σ' ἔθρεψε, τήνδ' ἀποστερῶν φάτιν.

ΤΕΙ. ὄρω γὰρ οὐδὲ σοὶ τὸ σὸν φώνημ' ἰὸν
 πρὸς καιρόν· ὡς οὖν μηδ' ἐγὼ ταῦτόν
 πάθω — 320

ΟΙΔ. μή, πρὸς θεῶν, φρονῶν γ' ἀποστραφῆς, ἐπεὶ
 πάντες σε προσκνυνοῦμεν οἷδ' ἰκτήριοι. 327

ΤΕΙ. πάντες γὰρ οὐ φροναῖτ'· ἐγὼ δ' οὐ μήποτε

para Ant. 666 ἀλλ' ὃν πόλις στή-
 σεῖς, τοῦδε χρῆ κλύεις et vide
 Krueg. I 54, 14, 4. Denique de
 locutione ἀφ' ὧν ἔχοι confer El.
 1377 ἢ σε πολλὰ δὴ ἀφ' ὧν
 ἔχοιμι λιπαρεῖ πίστην χροῖ.

V. 311 sq. Schol.: ὡς δεινόν,
 φησὶ, τὸ φρονεῖν, ὅταν τὸ φρο-
 νοῦμενον τῷ φρονοῦντι μὴ λυ-
 αιτελῆ. σχετλιάζει δὲ μὴ βουλό-
 μενος εἰς φῶς ἀγειν τὰ τοῦ Οἰ-
 δίπου. διαλελυμένος δὲ εἶπεν
 τέλη λῆη, ἀντὶ τοῦ λυαιτελεῖν.
 De participio φρονοῦντι, pro quo
 infinitivum quis expectet, vide
 ad v. 291, de coniunctivo Ai.
 1054 et 1133 ed. meae et infra
 ad v. 1207.

V. 312 sq. ταῦτα γὰρ καλῶς
 ἐγὼ εἰδῶς etc.] Sensus hic est:
 'bene enim hoc cognitum habens,
 periculosum esse sapere, ubi sa-
 pere nihil expediat, tamen obli-
 tus sum, cum huc venirem; nam
 si meminisset, huc non venis-
 sem'. Quo significare Tiresiam
 apparet grave sibi in hac causa
 esse verum dicere.

V. 313. διώλεσα] Gl. ἐπελα-
 θόμην. Recte. Ut σώζειν saepe
 usurpatur pro 'tenere memoria',
 sic διολλύναι significat nonnun-
 quam 'oblivisci'. Vide quae no-
 tavimus ad Eur. Hipp. 391. BR.

V. 316. Schol.: ἦν ἐμοὶ πίδαη
 ἂν με ἀπέλθειν εἰσεῖς.

V. 318. Schol.: ἀποστερῶν
 μὴ λέγων τὸν χρησμόν.

V. 319 sq. Schol.: ὄρω γὰρ
 οὐδὲ σοὶ τὸ σὸν φώνημα· οὐ
 γὰρ σύμφωρός σοι οὐδὲ κατὰ
 καιρόν ἢ ζήτησις γίνεται. ἵνα
 οὖν μὴ ἐκ τούτου μεμψις ἀνο-
 λουθήσῃ, σιωπῶ. τὸ μὲν κατὰ
 λόγον ἔλλιπές ἐστι, τὸ δὲ κατὰ
 διάνοιαν πλήρες. ὃ δὲ βούλεται
 λέγειν, ὄρω τὸ σὸν φώνημα μὴ
 πρὸς καιρόν ἐξιόν· κἀγὼ οὖν
 φωνὴν μὴ πρὸς καιρόν ἀφιέναι
 φυλάσσομαι. Immo quod sup-
 plendum cogitatione, id actione
 declaratur. Incipit enim vates
 abire. — Cum πρὸς καιρόν i. e.
 καιρίως, 'commode, opportune'
 cfr. εἰς καιρόν, πρὸς βίαν (v. 805).

V. 323 sq. Verba ἐγὼ δ' οὐ
 μή ποτε — ἐκφήνω κακά, quae
 interpretatur scholiasta: οὐκ ἐμ-
 φανῶ τὰ ἐμὰ ἔπη, ἵνα μὴ τὰ σὰ
 εἶπω κακά, hand dubie corrupta
 sunt. Quotquot invenerunt viri
 docti emendationes, duae dignae
 sunt quae memorentur. Una quam
 Car. Fr. Hermannus proposuit,
 ἐγὼ δ' οὐ μὴ ποτε τὰ μάσ-
 στον εἶπω, μὴ κτέ. a memoria
 librorum prope abest, altera sen-
 sui magis accommodata videtur

- τάμ' ὡς ἂν εἶπω μὴ τὰ σ' ἐκφῆρω κακά.
 OIA. τί φῆς; ξυνειδῶς οὐ φράσεις, ἀλλ' ἐννοεῖς 325
 ἡμᾶς προδοῦναι καὶ καταφθεῖραι πόλιν; 331
 TEI. ἐγὼ οὐτ' ἐμαυτὸν οὔτε σ' ἀλγυνῶ. τί ταυτ'
 ἄλλως ἐλέγχεις; οὐ γὰρ ἂν πύθοιό μου.
 OIA. οὐκ, ὃ κακῶν κάκιστε, καὶ γὰρ ἂν πέτρου
 φύσιν σὺ γ' ὀργάνειας, ἐξερεῖς ποτε, 330
 ἀλλ' ὅδ' ἄτεγκτος κάτελεύτητος φανεῖ; 336
 TEI. ὀργῆν ἐμέμψω τὴν ἐμήν, τὴν σὴν δ' ὁμοῦ
 ναλοῦσαν οὐ κατείδες, ἀλλ' ἐμὲ ψέγεις.

a Völckero in progr. schol. Schweinfurt, a. 1879 p. 30 prolata: ἐγὼ δ' οὐ μὴ ποτε τὰ μ-φώβολ' εἶπω, μὴ κτέ. De locutione τὰ μάσσανα cfr. Aesch. Ag. 598 καὶ νῦν τὰ μάσσα μὲν τί δεῖ σ' ἐμοὶ λέγειν; De ἀμφώ-βολα Eustath. p. 1405, 30 ἀμφώ-βολα' παρὰ Σοφοκλεῖ αἰ διὰ σπλάγγων μαντεύεται.

V. 327. ταυτ'] Elisionem vocalis in fine versus ab Calliae tragoedia grammatica repetit Athenaeus X p. 453 E et pluribus tractavit scholiasta Hephaestionis ex codice Bodleiano editus ab Gaisfordo vol. I p. 29 qui allatis aliorum quorundam exemplis pergit: καὶ ἐξαιρέτως παρὰ Σοφοκλεῖ 'ἐγὼγ' οὐτ' ἐμαυτὸν.. πύθοιό μου', ὥστε καλεῖσθαι τὸ εἶδος Σοφοκλειον καὶ ἐπι-συναλοιφῆν διὰ τὸ ἐπισυναπτέ-σθαι τὸ σύμφωνον τῷ ἐξῆς λάμβω ἥτοι τῷ στίχῳ. Sic μολόντ' in fine senarii O. C. 1164 et saepius δ' et τ'. Sponte autem intellegitur hanc elisionem, qua numerus continuatur, locum non habere nisi ubi ultima versus syllaba longa est. DIND.

V. 328. ἄλλως] 'Frustra'. Vide ad Philoct. 929 ed. meae.

V. 329. ὃ κακῶν κάκιστε] Vide de hac locutione Matth. § 459, 1. — Verbis sqq. καὶ γὰρ — ὀργάνειας rationem reddit Oedipus, sive potius excusationem addit, quod Tiresiam convicio hoc, ὃ κ. κ., lacessat.

V. 330. ὀργάνειας] Gl. εἰς ὀργῆν κινήσεως.

V. 331. ἄτεγκτος κάτελεύτητος] 'ἄτεγκτος ἀντὶ τοῦ ἀσυμπαθῆς καὶ ἀδάκρυτος, τέγγειν γὰρ τὸ βρέχειν, ἀτελεύτητος δὲ δυσ-εξίωτος, δυσπαρακλήτος, ἀμεί-λιχος. SCHOL. Contra Eustathius p. 441, 26 ἀτελεύτητος παρὰ Σοφοκλεῖ αἰ τὸν μὴ τελευτήν ἐπάγοντα τοῖς ζητου-μένοις δηλοῖ ἐν τῷ ἄτεγκτος κάτελεύτητος φανεῖ. Nullam probabilitatem habet quod Blaydesius coniecit κάπακαλίτητος.

V. 332 sq. ὀργῆν ἐμέμψω τὴν ἐμήν etc.] Cum Oedipus in antecedentibus Tiresiam non quod ira arderet, sed quod alios ira accenderet, reprehenderit, nemo non intellegit ὀργῆν τὴν ἐμήν esse τὸ ἐμὸν ὀργαίνειν i. e. ὀργίζειν, cum ὀργῆν τὴν σὴν significet τὸ σὸν ὀργαίνειν i. e. ὀργίζεσθαι. Ita proprio atque insolito usu verbi ὀργαίνειν v. 330 haec verborum concinnitas praeparata est. Ut hic nomine ὀργῆν verbum ὀργαίνειν, ita Ant. 324 nomine δόξα verbum δοκεῖν repetitur. — Sequentia ambigue dicta esse putat Eustathius p. 755, 14 monens: δοκεῖ μὲν λέγειν ὁ Τειρεσίας, ὅτι τὴν σὴν ὀργῆν οὐ κατείδες, τὴν σύμφωνόν σοι. ἀληθῶς δὲ λέγει, ὅτι τὴν σὴν ἄλοχον οὐκ οἶδας, ἦγονν τὴν μητέρα σου, ἣ συμβίοις. ἄπερ οὐκ ἔσθαι ἐκαθάραι εἶπε τὸ ὁμοῦ ναλοῦσαν, ὃ ταυτὸν ἐστὶ τῷ ὁμεινέτιν. Sed his nescio an poetae tribuatur de quo non cogitavit; nam praeterquam quod haec ambiguitas aliquid molesti

- OIA. τίς γὰρ τοιαυτ' ἂν οὐκ ἂν ὀργίζοιτ' ἐπη
 κλύων, ἃ νῦν σὺ τήνδ' ἀτιμάζεις πόλιν; 335
 TEI. ἦξει γὰρ αὐτά, κὰν ἐγὼ σιγῇ στέγω. 341
 OIA. οὐκοῦν ἂ γ' ἦξει καὶ σὲ χρῆ λέγειν ἐμοί.
 TEI. οὐκ ἂν πέρα φράσαιμι. πρὸς τὰδ', εἰ θέλεις,
 θυμοῦ δι' ὀργῆς ἦτις ἀγριωτάτη.
 OIA. καὶ μὴν παρήσω γ' οὐδὲν, ὡς ὀργῆς ἔχω, 340
 ἄπερ ξυνήμ'. ἴσθι γὰρ δοκῶν ἐμοί 346
 καὶ ξυμφυτεῦσαι τοῦργον εἰργάσθαι θ' ὅσον
 μὴ χερσὶ καίνων· εἰ δ' ἐτύγχανες βλέπων,

habet, post ὀργῆν . . τὴν ἐμήν nomen ὀργῆν fortius obversatur, quam ut ad τὴν σὴν cogitatione quidquam aliud adsumi possit.

V. 334. τοιαυτ' ἂν οὐκ ἂν] De repetita ἂν particula vide quae rectissime monuit Rostius meus in Gr. Gr. § 120 adnot. 4.

V. 335. ἃ νῦν σὺ τήνδ' ἀτ. πόλιν] Duplicem accusativum ex uno verbo ἀτιμάζεις aptum satis mihi illustrasse videor in Censura Ai. ab Lobeck, edit. p. 80 sqq. Cfr. Krueg. II 46, 12, 1. Significatio verbi ἀτιμάζειν ad regulam rogantium pertinet, ut O. C. 49 μὴ μ' ἀτιμάσης ὃν σε προστόρεω φράσαι, 1273 ἀλλ' ἀτιμάσας πέμψεις ἄναυδος; Ant. 544 μήτοι μ' ἀτιμάσης τὸ μὴ οὐ θανεῖν τε σὺν σοὶ κτέ., aliis locis. Eandem vim habet ἀτιμος infra v. 789.

V. 336. ἦξει] Gl. παραγενή-σται, φανήσεται. — Schol.: αὐτά· αὐτόματα. Sic Trach. 1177 ἀλλ' αὐτὸν εἰκάθοντα συμ-πράσσειν. Ceterum γὰρ particula causa cur morem non gerat precibus, inducitur.

V. 338. πρὸς τὰδ'] 'Proinde'. Usurpantur πρὸς τὰδε et πρὸς ταῦτα saepe cum imperativo coniuncta ita, ut stare sententiam vel rem certam esse nullisque consiliis factisve mutari posse pronuntietur. Cfr. 426, O. C. 455, Ant. 658, El. 383, Ai. 971, 1066, 1115, 1313.

V. 339. θυμοῦ δι' ὀργῆς] In- solens locutio. Verum cum di-

ceretur ἐρχεσθαι δι' ὀργῆς (cfr. Krueg. I 68, 22, 2) ita, ut idem fere valeret atque ὀργίζεσθαι, Sophocles, quo gravior fieret oratio, pro ἐρχον posuit id verbum, quod eandem, quam maxime urgeri voluit, notionem irae iterum contineret, minime religioni sibi ducens a vulgari loquendi consuetudine recedere, hoc, ut iam patet, significans: ὀργίζον ὀργῆν. Simile est quod dixit supra v. 65 ὑπὸν εὐδοντα, et quae ad Philoct. 139 sq. adnotavi. Adde Herodot VIII 77 δι' ἀντιλογίης λέγειν.

Ib. ἦτις ἀγριωτάτη] Aesch. Sept. c. Th. 65 καιρὸν ὅστις ὤκιστος. Pers. 833 κόσμον ὅστις εὐπρεπέης. Vide Matth. § 445 a. coll. § 461. Sic etiam Latini. Cicero in Pis. c. 21 poenas — eas, quae gravissimae sunt. ERF.

V. 340. ὡς ὀργῆς ἔχω] 'Pro ira qua ardeo'. Cfr. Krueg. I 47, 10, 5.

V. 342. ξυμφυτεῦσαι τοῦργον] Referenda σὺν praepositio est etiam ad εἰργάσθαι. Et concepisse cum aliis et perpetrasse facinus arguitur. Καὶ significat 'etiam'.

V. 342 sq. Schol.: εἰργάσθαι θ' ὅσον μὴ χερσὶ εἰργάσθαι τὰ ἄλλα τοῦ φόνου, χωρὶς τῆς ἀπὸ τῶν χειρῶν ἐνεργείας. εἰ δὲ ἐβλεπες, ἐκάλουν ἂν σε καὶ φονεῖα ἀντάχειρα. Cfr. Trach. 1214 ὅσον γ' ἂν αὐτὸς μὴ ποτιψανῶν χερσῶν, Iph. T. 613 καὶ γὰρ οὐδ'

- καὶ τοῦτον ἂν σοῦ τοῦτ' ἐφην εἶναι μόνου.
TEL. ἀληθεῖς; ἐννέπω σέ τῳ κηρύγματι 345
 ὅπερ προείπας ἐμμένειν, κάθ' ἡμέρας 351
 τῆς νῦν προσανθᾶν μητε τοῦδε μητ' ἐμέ,
 ὡς ὄντι γῆς τῆσδ' ἀνοσίῳ μιάστορι.
OIA. οὕτως ἀναθᾶς ἐξεκίνησας τόδε
 τὸ ἥμα; καὶ ποῦ τοῦτο φεύξεσθαι δοκεῖς; 350
TEL. πέφευγα· τάληθές γὰρ ἰσχυὸν τρέφω. 356
OIA. πρὸς τοῦ διδαχθεῖς; οὐ γὰρ ἐκ γε τῆς τέχνης.
TEL. πρὸς σοῦ. σὺ γὰρ μ' ἄκοντα προντρέψω λέγειν.
OIA. ποῖον λόγον; λέγ' αὐθις, ὡς μᾶλλον μάθω.
TEL. οὐχὶ ξυνήκας πρόσθεν; ἢ κπειρᾶ λέγειν; 355
OIA. οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν γνωτόν· ἀλλ' αὐθις φράσον.

ἐγὼ ἀνάδεικτός εἰμι πλὴν ὅσ' οὐχ ὁρῶσά γιν.

V. 345. ἀληθεῖς;] Gl. εἰρωνικόν. Vide quae notavimus ad Aristoph. Ran. 840. BR. Cfr. Ant. 758. Eur. Cycl. 241. Aristoph. Av. 1606.

Ib. ἐννέπω σέ] 'Iubeo te.' Vide quae ad O. C. 837 adnotata sunt.

V. 348. ὡς ὄντι — μιάστορι] Ne tirones quidem ignorant consuevisse Graecos nunc ἐννέπω σε ποιεῖν τοῦτο, nunc ἐννέπω σοι ποιεῖν τοῦτο dicere. Itaque in dativo ὄντι μιάστορι nihil esset offensivus, si praecessisset σοί. Σε autem accusativus cum praecedat, necesse est poetam aut numerorum ratione aut argumento quodam rhetorico commotum esse, ut a vulgari consuetudine loquendi deflecteret. Deflexit autem hoc loco ambiguitatis vitandae causa. Vide quae ad Ai. 980 adnotavi.

V. 349. Schol.: οὕτως ἀναθᾶς ἐξεκίνησας οἴεται αὐτὸν πλάσσειν φεύξεσθαι. εἰκότως δὲ ἀπιστεῖται ὡς δι' ὀργὴν εἰρημῶς· εἰ δὲ ἐπιστεῖσθαι κατ' ὀργὴν ὁ μάντις, τὰ ἐξῆς τοῦ δράματος ἀνήρητο, τὰ τοῦ ἀναγνωρισμοῦ, ἐν οἷς καταγέγονε μάλιστα ὁ ποιητής.

V. 350. καὶ ποῦ τοῦτο φεύξεσθαι δοκεῖς;] Id est, ut recte schol. rec. monuit, τὴν ἀκολού-

θούσαν τῳ ἥματι βλάβην. Ad hunc usum vocabuli ποῦ pertinet glossa Hesychii ποῦ· ἐν ἴσῳ τῳ οὐδαμῶς. Cfr. ad v. 385.

V. 351. πέφευγα] Non tam 'effugi' significat, quam 'liber sum', sc. a poena, qua me propter impudens dictum dicis affectum iri. Sic Phil. 1044 τῆς νόσου πεφευγέναι. Cfr. quae ad Phil. 910 ed. meae monui. De usu verbi τρέφω ad v. 289 diximus. Hoc autem dicit Tiresias: 'non possum impudentiae sive mendacii poenas dare, quoniam verum est quod dico'.

V. 352. πρὸς τοῦ διδαχθεῖς;] Intellegendum est τὸ (σὸν) ἀληθές. Oedipo movetur suspicio, Tiresiam ab aliquo subornatum esse ut fingeret, Laium ab Oedipo interfectum esse.

V. 355. ἢ κπειρᾶ λέγειν;] Insolenter dictum, ut mihi videtur, sic accipiendum: 'an tentas me, ut dicam?' quo Tiresias hoc significat: 'an rogitando, quid dicam, id studeas efficere, ut verum non dicam?' Sed quod in cod. La littera o super λεγ scripta significatum et a Brunckio positum est λόγων, recte se habere videtur, ut Tiresias dicat: 'an examen verborum spectas'.

V. 356. οὐχ ὥστε γ'] I. e. οὐχ οὕτως γε, ὥστε etc. Sic rursus v. 1131. Vide ad v. 360. De

- TEL.** φονέα σέ φημι τάνδρὸς οὐ ζητεῖς κυρεῖν. 362
OIA. ἀλλ' οὔτι χαίρων δίς γε πημονὰς ἐρεῖς.
TEL. εἶπω τι δῆτα κάλλ', ἴν' ὀργίξῃ πλέον;
OIA. ὅσον γε χορῆζεις· ὡς μάτην εἰρήσεται. 360
TEL. λεληθέναι σέ φημι σὺν τοῖς φιλάτοις 366
 αἰσχισθ' ὁμιλοῦντ' οὐδ' ὄρᾶν ἴν' εἰ κακοῦ.
OIA. ἦ καὶ γεγηθὼς ταῦτ' αἰεὶ λέξειν δοκεῖς;
TEL. εἶπερ τί γ' ἐστὶ τῆς ἀληθείας σθένος. 369
OIA. ἀλλ' ἐστὶ, πλὴν σοί. σοὶ δὲ τοῦτ' οὐκ ἐστ', 365
 ἐπεὶ
 τυφλὸς τά τ' ὄτα τὸν τε νοῦν τά τ' ὄμματ' εἶ.
TEL. σὺ δ' ἄθλιός γε ταῦτ' ὄνειδίζων, ἂ σοὶ
 οὐδεὶς ὅς οὐχὶ τῶνδ' ὄνειδιεῖ τάχα.
OIA. μῖς τρέφει πρὸς νυκτός, ὥστε μὴτ' ἐμὲ
 μὴτ' ἄλλον, ὅστις φῶς ὄρᾶ, βλάψαι ποτ' ἂν. 370

forma Attica γνωτόν, quam Elmsleius restituit pro γνωστόν, cfr. m. cur. epigraph. p. 60.

V. 357. φονέα σέ φημι — κυρεῖν] Recte Johnsonus: 'peremptorem te esse dico viri, cuius peremptorem quaeris'. ELMSL.

V. 358. πημονάς] Gl. λοιδορίας. Sic 520 ἡ ζημία τοῦ λόγου. De significato verborum οὐ χαίρων ad Ant. 230 admonuimus.

V. 360. ὅσον γε] Id est τοσοῦτόν γε, ὅσον. Sic v. 1239 et Trach. 1214. Vide ad v. 356. — μάτην, 'falso, mendaciter'. Cfr. El. 1298 ὡς ἐπ' ἀτῆ τῆ μάτην λειλεγμένη στέναξ, Phil. 345 λέγοντες εἶτ' ἀληθές εἶτ' ἄρ' οὐν μάτην.

V. 361. σὺν τοῖς φιλάτοις] Plurali numero unam matrem significat. Sic infra 1184 Oedipus ait: ἐν οἷς τ' οὐ χορῆν ὁμιλῶν, οὐς τ' ἐμ' οὐκ ἔδει κτανῶν, quorum hoc ad solum patrem, superius ad solam matrem refertur. Est hoc schema tragicis valde usitatum, de quo videndus Gatakerus opp. T. I p. 351. BR. Adde huius fab. 1007, 1012 τῶν φουτενοσάντων. Ant. 10, O. C. 813 τοὺς φίλους. O. C. 832 τοὺς ἐμούς. El. 803 τῶν φίλων. Ib. 1233 γοναὶ σαμέτων. Vide etiam ad huius fab.

v. 16 et v. 1369 ed. meae et Phil. 1326 sq.

V. 365. πλὴν σοί. σοὶ δὲ] De hac pronomini repetitione vide ad Phil. 1035 edit. meae. — ἀλλ' ἐστὶ — οὐκ ἐστ'. Tiresiae verba, ad quae Oedipus respondet, cum hoc sensu dicta sint: 'si quidem est aliqua veritatis vis, i. e. si quidem veritas aliquid valet', facile apparet Oedipum hoc sibi velle: 'valet profecto aliquid veritas, praeterquam in te; in te autem nihil valet, i. e. nihil autem valet veritas, quae a te proficiscitur'; quo hoc significat: quod tu dicis verum esse, id pro vero non habendum est.

V. 366. Novies repetita littera ταῦ praeclare adiuvat acerbitatem orationis.

V. 368. οὐδεὶς ὅς οὐχ] De omisso ἐστὶ vide Kr. I 67, 14, 1.

V. 369. μῖς τρέφει πρὸς νυκτός] Hoc dicit Oedipus: 'a te, qui in perpetuis tenebris verseris, nihil unquam patefieri poterit, quod aut aliis, qui vident, aut mihi noceat'. Quibus verbis hoc adsignificat, a Tiresia, homine caeco, patefieri nunquam posse, quis Lai interfectorem sit. Vide quae ad Trach. 114 sqq. adnotavimus.

TEI. οὐ γὰρ σε μοῖρα πρὸς γ' ἐμοῦ πεθεῖν, ἐπεὶ 376
 Ικανὸς Ἀπόλλων, ᾧ τὰδ' ἐκπαῖσαι μέλει.
 OIA. Κρέοντος ἢ σοὶ ταῦτα τάξευρήματα;
 TEI. Κρέων δέ σοι πῆμ' οὐδέν, ἀλλ' αὐτὸς σὺ σοί.
 OIA. ὦ πλοῦτε καὶ τυραννὶ καὶ τέχνῃ τέχνης 375
 ὑπερφέρουσα τῷ πολυζήλω βίῳ, 381
 ὅσος παρ' ὑμῖν ὁ φθόνος φυλάσσεται,
 εἰ τῆσδέ γ' ἀρχῆς εἶνεχ', ἦν ἐμοὶ πόλις
 δωρητόν, οὐκ αἰτητὸν εἰσεχειρίσειν,
 ταύτης Κρέων ὁ πιστός, οἷξ ἀρχῆς φίλος, 380
 λάθρα μ' ὑπελθὼν ἐμβαλεῖν ἱμεῖρεται, 386

V. 371. οὐ γὰρ σε μοῖρα πρὸς γ' ἐμοῦ πεθεῖν] 'Non ego tibi nocebo; non enim in fato est, ut per me cadas, cum hoc ipsum, ut cadas, perficere Apollinem conveniat'. Cfr. v. 1329 sq.

V. 372. τὰδ' ἐκπαῖσαι] Scilicet τὸ πεθεῖν σε. Apollinis enim dicit esse efficere, ut Oedipum interfectorem Lai esse appareat.

V. 373. Κρέοντος — τάξευρήματα] Sensus est: 'Estne hoc, quod ab Apolline dicis patefactum iri, a te an a Creonte excogitatum?' Suspiciabatur enim Oedipus Tiresiam a Creonte subornatum ea ab Apolline patefactum iri referre, quae Creon, ut regno potiretur, excogitasset.

V. 374. Κρέων δέ — σὺ σοί] Hoc dicit: 'non Creon facit, ut cadas; sed tua ipsius culpa id fit'. Κρέων δέ, quia iam observatur αὐτὸς σὺ σοὶ πῆμ' εἶ, Κρέων δὲ οὐδέν. Similiter particula γάρ, quamquam ἀλλὰ interpositum est, ad sequentia pertinet Eur. Iph. T. 646 οἶκτος γὰρ σὺ ταῦτ', ἀλλὰ χαίρει', ὡ ξέναι, Aristoph. Ran. 662 οὐδέν ποιεῖ γάρ, ἀλλὰ τὰς λαγόνας σπῶδε.

V. 375. τέχνῃ τέχνης ὑπερφέρουσα] 'Sollertia sollertiam superans', i. e. sollertia, qua quis prae ceteris hominibus eminet. Putabatur autem regis sollertia maxima esse; cfr. Philoct. 137 sq. τέχνα γὰρ τέχνας ἐτέρας προὔχει

καὶ γνώμα, παρ' ὧν τὸ θεῖον Διὸς σὴπτερον ἀνάσσειται, i. e. τέχνας γὰρ ἐτέρας προὔχει τέχνα καὶ γνώμα ἐκείνου, παρ' ὧν — ἀνάσσειται. Adde Xenoph. Memorab. IV 2, 11 μερίστης ἐφέσσαί τεχνης: ἔστι γὰρ τῶν βασιλείων αὐτὴ καὶ καλεῖται βασιλική. Minime autem Oedipus de sua sollertia cogitat, qua Sphingis aenigma solverit, sed, ut recte monuit Matthiaeus, tria ponit, quibus vulgo invideri solet, divitias, imperium, summam sollertiam. Contra haec quae Hermannus nuperime disputavit, ea probari non posse facile intelleget quicumque totius loci sensum nexumque consideraverit. De ὑπερφέρειν verbo genotivum adsciscente cfr. Krueg. I 47, 19.

V. 377. ὅσος παρ' — φυλάσσεται] Id est ὅσος ὁ φθόνος ἐστίν, ὃς παρ' ὑμῖν φυλάσσεται, hoc sensu: 'quantae invidiae expositae estis in hac aemulationis plena vita'.

V. 378. De forma εἶνεκα, pro qua etiam praepositionis loco libri οἴνεκα exhibere solent, cfr. m. cur. epigr. p. 36.

V. 379. δωρητόν, αἰτητόν, 391 γνωτόν: cfr. Krueg. II 22, 2, 2.

V. 381. ὑπελθὼν] Schol. rec.: τὸ ὑπελθὼν ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν παλαιόντων, ὅταν τοὺς ἀντιπάλους ὑπέρχονται λαθόντες, ἵνα εὐχειρώτους οὕτω ποιήσαντες καταστρέψωσι. Cfr. Philoct. 1007 οἱ αὐ μ' ὑπήλθεσ.

ὑφεῖς μάγον τοιόνδε μηχανορράφον,
 δόλιον ἀγύρτην, ὅστις ἐν τοῖς κέρδεσιν
 μόνον δέδορκε, τὴν τέχνην δ' ἔφν τυφλός.
 ἐπεὶ, φέγ' εἰπέ, ποῦ σὺ μάντις εἰ σαφής; 385
 πῶς οὐχ, ὅθ' ἡ ἄσφαδὸς ἐνθάδ' ἦν κύων, 391
 ἠῦδας τι τοῖσδ' ἔστοῖσιν ἐκλυτήριον;
 καίτοι τό γ' αἰνγμ' οὐχὶ τοῦπιόντος ἦν
 ἀνδρὸς διειπεῖν, ἀλλὰ μαντείας ἔδει
 ἦν οὔτ' ἀπ' οἰωνῶν σὺ προουράνης ἔχων, 390
 οὔτ' ἐκ θεῶν του γνωτόν' ἀλλ' ἐγὼ μολῶν, 396
 ὁ μηδὲν εἰδὼς Οἰδίπους, ἐπαυσά νιν,
 γνώμη κρησῆσας οὐδ' ἀπ' οἰωνῶν μαθῶν
 ὃν δὴ σὺ πειρᾶς ἐμβαλεῖν, δοκῶν θρόνοις
 παραστατήσειν τοῖς Κρεοντείοις πέλας. 395
 κλαῖων δοκεῖς μοι καὶ σὺ γὰρ συνθεῖς τάδε 401

V. 382. Schol.: μηχανορράφον. τὰ φανῖλα μηχανώμενον. μάγον δὲ ἐκάλουν τοὺς ψευδεῖς φαντασίας περιτιθέντας. ἀπὸ τοῦτον δὲ καὶ τοὺς φαρμακεῖς μάγονς ἔλεγον.

V. 383. ἐν τοῖς κέρδεσιν μόνον δέδορκε] Pariter Cicero Tusc. disp. V 39 de Cn. Aufidio caeco: 'videbat in litteris'. ERF. Schol.: ἀγύρτην πτωχόν, ὀχλαγωγόν. Adscripsit Nevius Aesch. Ag. 1273 καλουμένη δὲ φοιτᾶς ὡς ἀγύρτρια πτωχὸς τάλαινα λιμοθῆνης ἠνεσχόμεν. De ἀγύρτην vocabuli usu vide Platon. de Rep. p. 364 B. C. ibique Stallbaum. p. 112 ed. suae.

V. 385. ἐπεὶ] Non 'alioqui, si secus est', ut Brunckius hic interpretatur, sed 'nam' significat, ut v. 433 et alibi saepissime. Tum de ποῦ particulae usu ad Ai. 1073 monuimus.

V. 386. ἄσφαδὸς — κύων] Schol.: ἄσφαδὸς ἢ Σφιγξ ἢ ἄσφατος τὰς ὄδας, κύων δὲ αὐτὴν καλεῖ διὰ τὸ ἀρπακτικόν. Dirissima quaeque monstra canes appellant Graeci poetae. Eur. Herc. 1274 τὴν τ' ἀμφίφραγον καὶ παλιμβλαστήκυνά ὕδραν φορεύσας. Harpyias Apollonius II 289 appellat μεγάλοιο Διὸς κύνας. Erinyes in Electra 1387

Soph. Trag. I. 2.

μετάδρομοι κακῶν πανουργημάτων ἀφνικτοὶ κύνες. BR. Eaedem apud Aesch. Choeph. 1054 ab Oreste dicuntur μητρός ἔγκοιτο κύνες. De Sphinge ipsa confer fragm. Aeschyleae Sphingis (232 N.): Σφιγγα, δσσαμεριῶν προὔτανιν κύνα. Vide I. H. Vossii Mythol. Briefe II 2, 3. Jacobsii Additam. animadv. in Athen. p. 71 et quos ibi laudavit. ERF.

V. 388. Schol.: τοῦ πόντος τοῦ τυχόντος. ἀντὶ τοῦ οὐ τοῦ τυχόντος ἦν σαφηῖσαι. διὰ τούτων δὲ ἀῦξει τὸ ἴδιον κατόρθωμα, μείζον καὶ μαντικῆς καὶ πάσης ἀνθρωπίνης συνέσεως. Cfr. O. C. 752.

V. 392. ὁ μηδὲν εἰδὼς] Hoc est: 'qui non putor vaticinandi arte praeditus esse'. Verba ὁ μηδὲν εἰδὼς Οἰδίπους ad spectatores commovendos vel maxime idonea illustrant vel Oedipi fortunam et condicionem vel mortalium insipientem sapientiam.

V. 393. Schol.: κρησῆσας ἐπιτυχῶν. De οὐδέ pro καὶ οὐposito vide Krueg. II 69, 60.

V. 396. γὰρ συνθεῖς τάδε] 'Et qui haec molitus est, i. e. excogitavit'; sic supra 373 Κρέοντος ἢ σοὶ ταῦτα τάξευρήματα; De συντιθέναι hoc sensu usurpato apte comparat Jacobs. De-

ἀγγλατήσειν· εἰ δὲ μὴ ἴδοις γέρον
εἶναι, παθῶν ἔγνωσ' ἂν οἶά περ φρονεῖς.

XOP. ἡμῖν μὲν εἰκάζουσι καὶ τὰ τοῦδ' ἔτη
ὄργῃ λελέχθαι καὶ τὰ σ', Οἰδίπου, δοκεῖ. 400
δεῖ δ' οὐ τοιούτων, ἀλλ' ὅπως τὰ τοῦ θεοῦ
μαντεῖ' ἄριστα λύσομεν, τόδε σοροπῆν. 407

TEI. εἰ καὶ τυραννεῖς, ἐξισωτέον τὸ γούν
ἴσ' ἀντιλέξει· τοῦδε γὰρ κἀγὼ κρατῶ.
οὐ γάρ τι σοὶ ζῶ δοῦλος, ἀλλὰ Λοξία· 405
ᾧστ' οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράφουμαι. 411
λέγω δ', ἐπειδὴ καὶ τυφλὸν μ' ὠνειδίδασ'·
σὺ καὶ δέδορκας κοῦ βλέπεις ἴν' εἰ κακοῦ

mosth. pr. Cor. p. 275 καὶ γὰρ
εἰ πράγμα συντεθὲν ὄψεσθε,
ubi συνεσιενάσθη praecessit.
Eur. Ion. 833 κακοῦργους ἀν-
δρας ὡς αἰεὶ στυγῶ, οἱ συντι-
θέντες τὰδικ' εἶτα μηχαναῖς
κομοῦσιν.

V. 397. ἀγγλατήσειν] 'Pia-
cula ablegare', ut recte inter-
pretantur Suidas, Hesych., Etym.
M., Glossarium quoque Herodo-
teum ex lib. V 72. MUSGR. Schol.:
ἀγγλατήσειν. τὸ ἄγος ἀπελάσειν
τὸ περὶ τὸν Λαῖον. Ratio tem-
poris futuri ad participium κλαί-
ων pertinet, ut sensus sit: κλαύ-
σεσθαι δοκεῖς μοι ἀγγλατῶν.
Vide ad v. 72.

V. 397 sq. εἰ δὲ — φρονεῖς]
Haud leniora audit Tiresias a
Pentheo ap. Eur. Bacch. 258 εἰ
μὴ σε γῆρας πολὺν ἐξεροῦετο,
καθῆσ' ἂν ἐν Βακχαισι δέσιμος
μέσαις, τελετάς πονηράς εἰσ-
άγων. BR. Locutio παθῶν ἔγνωσ
proverbium παθόντα γνῶναι in
memoriam vocat, quod ductum
est ex Hom. P 32 et T 198
ποῖν τι κακὸν παθεῖν· ὄρεθ' ἔν
δὲ τε νῆπιος ἔγνω et Hes. O. D.
v. 216 παθῶν δὲ τε νῆπιος ἔγνω.
Cfr. Liv. XXII 39 nec eventus
modo hoc docet; stultorum iste
magister est, Blomfield. ad Aesch.
Ag. Gloss. v. 170.

V. 403 sq. εἰ καὶ τυραννεῖς —
ἀντιλέξει] Hoc dicit Tiresias:
'etiamsi hoc praecipuum habes,
quod rex es, tamen illud com-

mune mihi tecum debet esse, ut
paria paribus referantur'. Ut
proxima, ita haec quoque res
Athenienses spectant, ἰσηγορίαν
liberae reipublicae Atheniensium.
Aliter ac Tiresias sentit chorus
Aesch. Ag. 1025.

V. 406. σὺ — γεγράφουμαι]
'Non in tabulis publicis tan-
quam Creontis cliens recensebor'.
Lege cautum erat Athenis, ut
μέτοικοι, i. e. inquilini, omnes
civium aliquem patronum (προ-
στάτην) sibi adoptarent idque in
tabulas publicas referretur. Vide
Suid. v. ἀπροστασίον, v. νέμειν
προστάτην. Hesychius: προστά-
του ᾧστ' οὐ Κρέοντος προστά-
του γεγράφουμαι. ἀπὸ τοῦ Ἀθή-
νησι νομίμων. ἀνάγει δὲ εἰς
τοὺς ἥρωας. ἔνεμον γὰρ προ-
στάτην οἱ μέτοικοι, καὶ οἱ μὴ
ἐπιγράφουμοι τοῦτον ἀπροστα-
σίον δίκην ὄφειλον. MUSGR.
Brunckius P. Victorii Varr. Lectt.
VII 22 conferri iubet.

V. 408. σὺ καὶ δέδορκας κοῦ
βλέπεις] Respondent sibi καὶ —
καὶ particulae; in qua re eo mi-
nus offensionis est, quo magis
poeta id egit, ut Tiresiam in toto
hoc cum Oedipode colloquio obs-
curius et insolentius loquentem
introducere. Hinc Oedipus v. 439
ὡς πάντ' ἄγαν αἰνικτὰ κάσαφῃ
λέγεις. Hoc autem dicit Tires-
ias: 'tu et non caecus es, ut
qui videndi facultate praeditus
sis, et caecus es, ut qui non vi-
deas i. e. intellegas' etc. Ceterum

οὐδ' ἔνθα ναίεις οὐδ' ὅτων οἰκεῖς μέτα.
ἄρ' οἶσθ' ἄφ' ὧν εἶ; καὶ λέληθας ἐχθρὸς ὧν 410
τοῖς σοῖσιν αὐτοῦ νέρθε κἀπὶ γῆς ἄνω. 416
καὶ σ' ἀμφιπλήξῃ μητρός τε καὶ τοῦ σοῦ πατρός
ἐλᾷ ποτ' ἐκ γῆς τῆσδε δεινόπους Ἀρά,
βλέποντα νῦν μὲν ὄρθ', ἔπειτα δὲ σότον.
βοῆς δὲ τῆς σῆς ποῖος οὐκ ἔσται λιμῆν, 415
ποῖος Κιθαιρῶν οὐχὶ σύμφωνος τάχα, 421
ὅταν καταίσθῃ τὸν ὑμέναιον, ὃν δόμοις
ἄνορμον εἰσέπλευσας, εὐπλοίας τυχῶν;
ἄλλων δὲ πλήθος οὐκ ἐπαισθάνει κακῶν,

apte comparavit Brunek. Ai. 85
ἐγὼ σκοτώσω βλέφαρα καὶ δε-
δορκότα. Adde Aeschyl. Prom.
447 βλέποντες ἔβλεπον μάτην,
ad quem locum schol. adfert ver-
sum Epicharmi νοῦς ὄργῃ καὶ
νοῦς ἀκούει, τὰλλα κωφα καὶ
τυφλά.

V. 410. ἄρ' οἶσθ'] 'Num scis',
i. e., si positive exprimas, 'ne-
scis'. ERF.

V. 410 sq. καὶ λέληθας —
ἄνω] Hoc sensu dicta sunt: οὐκ
οἶσθα ἐχθρὸς ὧν (i. e. ἐχθρὸν
σε εἶναι) τοῖς σοῖσιν αὐτοῦ καὶ
τοῖς νέρθε (i. e. patri tuo) καὶ
τοῖς ἐπὶ γῆς ἄνω (i. e. matri
tuae).

V. 412. Schol.: ἀμφιπλήξῃ ἢ
ἐξ ἀφοριεῶν ἑλασία, ἢ ἐκατε-
ρωθεν πλήττουσα, ἐκ τε πατρός
καὶ μητρός. Sic ἀμφιπλήξῃ etiam
Trach. 930 et ἀμφιπλήκτος Phil.
678 ed. meae, ubi vide notam,
active positum est. At plena
vis vocabuli ἀμφιπλήξῃ ex sti-
mulo duplici explicanda est, de
quo vide infra ad v. 782. Cfr.
Aesch. Cho. 375 διπλῆς γὰρ τῆσδε
μαράννης δούπος ἰκνεῖται. De
τοῦ σοῦ, secundo demum sub-
stantivo adpositis, vide Krueg.
II 58, 2, 3.

V. 413. δεινόπους, 'horribili
gressu accedens'; similiter El. 491
χαλκόπους Ἐρινός. Nam Ἀρά
est Ἐρινός, ut recte iam monuit
Elmsleius, qui confert Aesch.
Eum. 416 ἡμεῖς μὲν ἔσμεν Νυ-
κτός αἰωνῆ τέκνα, Ἀραί δ' ἐν

οἴκοις γῆς ὑπαὶ κεκλήμεθα, et
Sept. adv. Th. 722 πατρός εὐ-
κταῖαν Ἐρινόν.

V. 414. βλέποντα — σότον]
Sic σότον δεδορκώς Eur. Phoen.
377. Vide et infra 1273. MUSGR.
Erfurditius praeterea Jacobs. ad
Anthol. Vol. II P. III p. 203
conferendum monet.

V. 415. βοῆς] Genetivus pen-
det a σύμφωνος, de qua loquendi
consuetudine cfr. Krueg. II 47,
26, 7. — Scholiasta: λιμῆν τὸν
λιμένα τίθηται ἀεὶ ἀντὶ τοῦ τό-
που. τροπικῶς δὲ ἀντὶ τοῦ ποῖ-
ου οὐκ ἐλευσῆ βοῶν. Corruptela vo-
cabuli λιμῆν indicatur scriptura
codicis La, in quo literae i man-
us antiqua superscripsit v, quod
ad aptiorem vocem μυχός per-
tinere videtur.

V. 416. Κιθαιρῶν] Aptissime
Cithaeronem potissimum montem
commemorari apparet.

V. 417—418. ὅταν καταίσθῃ —
τυχῶν] Ad locutionem explican-
dam non ab ὑμέναιον εἰσπλεῖν
proficiscendum est, sed ὄρμον
εἰσπλεῖν εὐπλοίας τυχόντα ad no-
tionem prosperi successus trans-
lata esse cogitandum. Itaque
nuptiarum infaustarum post ae-
nigma Sphingis sagaciter solu-
tum prosperi successus comparari
poterat cum εἰσπλεῖ εἰς ὄρμον
ἄνορμον. Cum autem δόμοις in-
utiliter adiectum sit, commodior
oratio restitui potest his: ὅταν
καταίσθῃ τὸν ὑμέναιον, ὄρμον
ὃν ἄνορμον εἰσέπλευσας.

ἄ σ' ἐξισώσει σοὶ τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις. 420
πρὸς ταῦτα καὶ Κρέοντα καὶ τοῦμόν στόμα 426
προσηλάμιζε. σοῦ γὰρ οὐκ ἔστιν βροτῶν
κάμιον ὅστις ἐκτριβήσεται ποτε.

OIA. ἦ ταῦτα δῆτ' ἀνεκτὰ πρὸς τούτου κλύειν;
οὐκ εἰς ὀλεθρον; οὐχὶ θάσσον; οὐ πάλιν 425
ἄφορρος οἴκων τῶνδ' ἀποστραφεῖς ἄπει; 431

TEI. οὐδ' ἰκόμην ἔγωγ' ἄν, εἰ σὺ μὴ κάλεις.

OIA. οὐ γὰρ τι σ' ἤδη μῶρα φωνήσονται, ἐπεὶ
σχολῆ σ' ἂν οἴκους τοὺς ἐμοὺς ἐστειλάμην.

TEI. ἡμεῖς τοιοῖδ' ἐφνυμεν, ὡς μὲν σοὶ δοκεῖ, 430
μῶροι, γονεῦσι δ', οἳ σ' ἐφνυσαν, ἐμφρονες. 436

V. 420. ἄ σ' ἐξισώσει — τέ-
κνοις] Loquitur αἰνιγματικῶς,
ut vati convenit. Quid sentiat,
apertius exponit v. 457 sqq., ubi
quod notione ὁ ἀπὸς explicatur,
id hoc loco in verbis ἐξισώσει
σε σοὶ positum est, ut sensus
hic sit: 'quae ubi intellexeris,
apparebit in te patrem eundem
esse ac fratrem eorundem libe-
rorum et coniungem eundem ac
filium eiusdem mulieris'. De
sigmatismo huius versus cfr.
quae Elmsleius ad Eur. Med.
463 attulit.

V. 421. πρὸς ταῦτα] Vide ad
v. 338. — τοῦμόν στόμα, gl.
τοὺς ἐμοὺς λόγους. Sic infra
671 τὸ γὰρ σὸν — ἐποικτεῖρω
στόμα ἔλεινόν.

V. 423. ποτὲ repetendum ex
hac cogitatione: οὐδεὶς ποτε κά-
μιον ἐξετρίβη ἢ σὺ ἐκτριβήσει.
De usu verbi ἐκτριβεῖν cfr. He-
rod. VI 37 πίτυος τρόπον ἐκτρι-
ψειν, VII 120 καινίστα πάντων
ἀνθρώπων διατριβήναι.

V. 425. οὐκ εἰς ὀλεθρον] Vide
ad v. 1115 ed. meae. — οὐ πάλ-
ιν — ἄπει; 'non tu rursus re-
trocedes et ab hac domo disce-
des'? Cfr. 193 καλίσσωντον δρά-
μα νατῖσαι πάτρας ἄπορρον.

V. 428 sq. οὐ γὰρ τι — ἐστε-
ιλάμην] 'Vocavi te, quia stulta
te locuturum non noram; hoc
enim si scissem, minime in do-
mum meam te accessivissem'.
Eadem brevitate, qua hic ἐπεὶ —

ἐστειλάμην, supra 318 οὐ γὰρ
ἂν δεῦρ' ἰκόμην dictum.

V. 430. τοιοῖδε] Ut hic expli-
catio huius pronominis adicitur,
μῶροι et ἐμφρονες, ita in Phil.
1271 τοιοῦτος ἦσθα — πι-
στός, ἀτηρὸς λάθρα. — In col-
locatione μὲν particulae, quam
quidam post σοὶ ponendam pu-
tarunt, non erat offendendum.
Vide Ant. 557 καλῶς σὺ μὲν σοὶ,
τοῖς δ' ἐγὼ ἴδοικον φρονεῖν.
Philoct. 279 ὁρῶντα μὲν ναῦς —
ἄνδρα δ' οὐδέν' ἔντοπον et ibid.
1136 ὁρῶν μὲν ἀσχερὰς ἀπάτας
στυγνόν τε φῶτα. Quibus in
locis quemadmodum μὲν post
ὁρῶν positum est, quia poeta,
cum id poneret, in mente ha-
bebat sic pergere in apodosi:
ὁρῶντα δὲ ἄνδρα et ὁρῶν δὲ
στυγνόν etc., quod eodem iure
poni potuit, quo supra 259 sq.
ἔχων μὲν ἀρχὰς — ἔχων δὲ
λέκτρα dictum est: ita hoc loco
ὡς μὲν σοὶ δοκεῖ a poeta scrip-
tum est, quod membrum oppo-
situm sic conformaturus erat:
ὡς δὲ γονεῦσι δοκεῖ. Quemad-
modum dixit Xenoph. Cyrop. V
2, 28 ὡς μὲν τινες ἔφασαν —
ὡς δ' αὐτὸς νῦν λέγει. Ceterum
confer etiam quae ad El. 183 sqq.
adnotavimus.

V. 431. ἐμφρονες] Gl. φρό-
νιμοι. Tum οἳ σ' ἐφνυσαν oppo-
nuntur iis parentibus, quibus
falso adhuc putabatur Oedipus

OIA. ποίοισι; μείνον. τίς δέ μ' ἐκφύει βροτῶν;

TEI. ἦδ' ἡμέρα φύσει σε καὶ διασφθερεῖ.

OIA. ὡς πάντ' ἄγαν αἰνικτὰ κάσαφῃ λέγεις.

TEI. οὐκουν σὺ ταῦτ' ἄριστος εὐρίσκειν ἔφης; 435

OIA. τοιαῦτ' ὀνειδίξ', οἷς ἐμ' εὐρήσεις μέγαν. 441

TEI. αὐτῆ γε μέντοι σ' ἢ τύχη διώλεσεν.

OIA. ἀλλ' εἰ πόλιν τήνδ' ἐξέσωσ', οὐ μοι μέλει.

TEI. ἄπειμι τοίνυν· καὶ σὺ, παῖ, κόμιζέ με.

OIA. κόμιζέτω δῆθ' ὡς παρῶν σὺ γ' ἐμποδῶν 440

ὄχλεις συθείς τ' ἂν οὐκ ἂν ἀλγύναις πλέον.

TEI. εἰπὼν ἄπειμ' ὦν εἵνεκ' ἦλθον, οἳ τὸ σὸν 447

δείσας πρόσσωπον. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπου μ' ὀλεις.

λέγω δέ σοι· τὸν ἄνδρα τοῦτον, ὃν πάλαι

ζητεῖς ἀπειλῶν κάνακηρύσσων φόνον 445

τὸν Λατειον, οὐτός ἐστιν ἐνθάδε, 451

ξένος λόγῳ μέτοικος, εἶτα δ' ἐγγενης

natus esse. Est igitur nostrum
deinen wirklichen Eltern.

V. 432. ἐκφύει] Cfr. Krueg.
II 53, 1, 3.

V. 433. Schol.: ἦδ' ἡμέρα
φύσει σε· ἀντὶ τοῦ, οἷων εἰ γο-
νέων δειννοὶ διασφθερεῖ δὲ
διὰ τὴν πῆρσιν καὶ τὴν λοι-
πὴν τοῦ βίου ἀνατροπὴν.

V. 435. Schol.: οὐκουν σὺ
ταῦτ' ἄριστος· ὡσπερ εἰρωνευό-
μενός φησιν· αἰνιγματῶς ἐστὶ· σὺ
θαῦτον νοήσεις, ὅτι καὶ τῆς
Σφιγγὸς αἰνιγμα πρῶτος ἐξέ-
ρης. ὃ δέχεται εἰς ἐπαίνον. Ca-
stigit Tiresias ea quae Oedipus
v. 391 seq. dixit.

V. 436. οἷς ἐμ' εὐρήσεις μέγαν]
'Quibus me', si diligentius rem
perpendere volueris, 'magnum in-
venies'. ERF.

V. 437. αὐτῆ — σ' ἢ τύχη
διώλεσεν] Intellegenda est aeni-
gmatis solutio.

V. 438. οὐ μοι μέλει] 'Facile
fero perniciosum mihi esse, quod
aenigma illud solverim, si urbem
ea re servavi.' Versus ad com-
moverendos spectantium animos
aptissimus.

V. 440 sq. σὺ γε indignabundi
est, et ὄχλεις ἐμποδῶν, usitata
huius adverbii constructione, est
'turbas, ut sis impedimento.'

HERM. De duplici ἄν vide ad
v. 334.

V. 442. Schol.: ἐνταῦθα παρ-
ρησιαστικώτερον ὄλον τὸ πρᾶγμα
παραινέσσεται, ἀμφοτέρων τοῦ
ποιητοῦ στοχασαμένου, τοῦ τε
τῷ δράματι συμφέροντος, ὅπως
μὴ ἀνακαλύπτεται ἢ ὑπόθεσις
(διὸ αἰνιγματικῶς πάντα φησὶ),
τοῦ τε τῷ προσώπῳ πρόποντος,
ἔδει γὰρ εἰπεῖν τὸν μάντιν τὰ
μετ' ὀλίγον φανησόμενα.

V. 443. πρόσσωπον] 'Vultum'
sc. minantem, ut ex anteceden-
tibus apparet, i. e. minas tuas.
Similiter 533 τόλμης πρόσσωπον.
Apte Bothius confert Horat. Od.
III 3, 3 non voltus instantis ty-
ranni. — οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπου,
'nunquam enim', cfr. Krueg. I
61, 5, 5. Sensus est: 'abeo id-
circo quod negotio defunctus sum,
non ob minas tuas; nam sive
manebo sive abero, nusquam me
perdes'.

V. 444. λέγω δέ σοι] Sic su-
pra 412 sq. λέγω δ' — ἀνειδί-
σας· σὺ καὶ etc. — De locutione
τὸν ἄνδρα τοῦτον, ὃν — ὅτος etc.
cfr. 936, Trach. 283 τάσδε δ'
ὡσπερ εἰσορᾷς, χωροῦσαι πρὸς σέ,
Krueg. I 51, 10, 9.

V. 447. ξένος λόγῳ μέτοικος]
Integra locutio haec foret: νῦν

φανήσεται Θηβαίος· οὐδ' ἠσθήσεται
τῇ ξυμφορᾷ. τυφλὸς γὰρ ἐκ δεδοκότος
καὶ πτωχὸς ἀντὶ πλουσίου ξένην ἐπι 450
σκήπτρῳ προδεικνύς γαίαν ἐμπορεύεται. 456
φανήσεται δὲ παισὶ τοῖς αὐτοῦ ξυνῶν
ἀδελφὸς αὐτὸς καὶ πατήρ, καὶ ἥς ἐφν
γυναικὸς υἱὸς καὶ πόσις, καὶ τοῦ πατρὸς
ὁμόσπορος τε καὶ — φονεύς. καὶ ταῦτ'
ἰὼν 455
εἶσω λογιζέσθαι καὶ λάβης ἐψευσμένον, 461
φάσκειν ἐμ' ἤδη μαντιῇ μηδὲν φρονεῖν.
(στροφὴ α')

XOP. Τίς, ὄντιν' ἂ θεοπέπεια Δελφίς εἶπε πέτρα

μὲν ξένος λόγῳ μέτοικος ὤν.
Itaque duo notanda sunt, primum
anaeoluthon admisisse poetam,
qui, cum ita coepisset dicere, ut
adiectivo μέτοικος opponi de-
beret adiectivum addito partici-
pio φανησόμενος, relicta inco-
hata structura pro participio illo
verbum finitum inferret. Eius-
dem generis exempla reperies El.
183, 749. Ant. 805. 1141 sq. Trach.
262 sq. 667 sq., ad quos locos
vide quae adnotata a me sunt.
Adde huius fab. v. 1171 sq. ed.
meae. Deinde tenendum est parti-
culas ὄντιν μὲν vel πρώτα μὲν
nonnunquam omitti, continuo se-
quentibus εἶτα vel εἵπειτα δὲ parti-
culis, ut ex quibus cogitando
supplendas illas esse sponte ap-
pareat. Sic Hom. A 92 εἶλε
δ' ἄνδρα Βιήνορα, ποιμένα λαῶν,
αὐτόν, εἵπειτα δ' ἐταῖρον, Οἴληα
πλήθειον. Contrarium factum in
hac fab. 695 sqq., ubi τανῶν oppo-
nitur suppressae particulae πέλαι.

V. 449. τῇ ξυμφορᾷ] Sc. quod
civem Thebanum ipsum esse ap-
paruerit. Sic ξυμφορᾷ de bona
fortuna usurpatum Electr. 1230
καπὶ ξυμφοραῖσι μοι γεγηθὸς
ἐρπει δάκρυον ὁμμάτων ἀπο.

V. 451. σκήπτρῳ προδεικνύς]
Intellige τῇ βακτηρίᾳ προδει-
κνύς εαυτῷ τὴν ὁδόν. BR. Pro-
prie ad προδεικνύς intellegendum
τὴν γῆν, ἣν σιβεύσει, quod ni-
hil est aliud nisi τὴν ὁδόν. Apte

editt. comparant Theocr. XX 102
τὸν μὲν ἀναξ ἐτάρασεν, ἐτώ-
σια χερεὶ προδεικνύς πάντοθεν
et Senec. Oed. 670 repeti incertus
viae, baculo senili triste prae-
temptans iter.

V. 452. φανήσεται — πατήρ]
'Apparebit suorum ipsius liberor-
um, quibuscum versetur, fratrem
eundem et patrem esse'.

V. 455. ὁμόσπορος] Τὴν αὐ-
τὴν σπείραν γυναικα. SCHOL.
Ut γενέτης a tragicis non solum
pater, sed etiam filius (cfr. ad
470) dictus et rursus ὁμογενής
hac ipsa in fab. 1361 appellatus
est is, qui cum aliis procreat
liberos, ita ὁμόσπορος non solum
mulier dicta est (260), ἣ σπεί-
ρεται ὑπὸ τινος σὺν ἄλλῳ τινι,
quae ab aliquo habetur cum ali-
quo, sed etiam, ut hoc loco, vir,
qui eandem cum aliquo mulierem
habet. Cum genetivo autem con-
iunctum hoc nomen ex eo usu, de
quo exposuit Krueg. I 48, 13, 12.

V. 456. λάβης] Pronomen μ'
quod optimus liber non habet
neque legit Aristid. vol. II p. 367,
10 ed. Dind., facile suppletur,
ut inutile sit scribere quod pro-
positum est ἐψευσμένα, praeser-
tim cum λάβης minus aptum foret.

V. 457. φάσκειν] Infinitivus
pro imperativo positus est; cfr.
Krueg. I 55, 1, 5.

V. 458 sqq. Schol.: ἀκόλουθα
ἔστι τὰ τοῦ χοροῦ πρὸς τὰ προ-

ἄρορητ' ἄρορητων τελέσαντα φρονίασι χερσίν; 465
ἴθρα νιν ἀελλάδων 460
ἵππων σθεναρώτερον
φυγᾶ πόδα νομῶν.
ἔνοπλος γὰρ ἐπ' αὐτὸν ἐπενθρόσκει
πυρὶ καὶ στεροπαῖς ὁ Διὸς γενέτας, 470
δεινὰ δ' ἄμ' ἔπονται 465
Κῆρες ἀναπλάκητοι.

(ἀντιστροφή α')

ἔλαμψε γὰρ τοῦ νιφόντος ἀρτίως φανείσα
φάσμα Παρνασοῦ τὸν ἄδηλον ἄνδρα πάντ' ἰχνεῖν.

ειρημένα, ὅν δὲ οὐκ ἔστιν αὐτῷ
ἐνπρόσωπον ἀναλογίζεσθαι περὶ
ὧν ἔπεν ὁ μάντις. διὸ ἀνατρέ-
χει ἐπὶ τὸ μάντευμα τοῦ θεοῦ.
ὁ δὲ νοῦς· τίς ἐστιν οὗτος, ὄν-
τινα ἐμφανίζει τὸ μαντεῖον. ἢ
οὕτως· τίς ἐστιν οὗτος, ὃν κατ-
ώπτευσεν ἡ Δελφίς πέτρα, οἶον,
ὃ μὴ λαθῶν τὸ μαντεῖον τοῦ
Ἀπόλλωνος.

V. 458. Δελφίς πέτρα] Urbs
ipsa et Apollinis aedes in monte
Parnaso sitae erant. Vide Strab.
IX p. 418. Iustin. XXIV 6. Liv.
XLII 15. ERF. Cfr. Eur. Andr.
998. Ion. 551.

V. 459. ἄρορητ' ἄρορητων] Ma-
xime nefanda; cfr. Phil. 65 ἔσχατ'
ἔσχατων κακᾶ, O. C. 1238 κακὰ
κακῶν.

V. 461. σθεναρώτερον] Neque
hic neque apud Hom. II. IX 505
Ἄτη σθεναρῆ τε καὶ ἀρτίπος
adiectivum σθεναρός per se 'ce-
leritatem', ut ait Erfurdtius ad
hunc locum, significat, sed 'vehe-
mentiam'. Ea autem ubi cursui
aut fugae attribuitur, ut hoc ipso
loco, non differt sane a celeritate.

V. 462. φυγᾶ πόδα νομῶν]
De locutione poetica φυγῆ ἀπέ-
θεῖν pro ἀποφεύγειν dictum ad
Phil. 1126 sq. est. Similiter Verg.
Aen. IV 281 ardet abire fuga.

V. 463. ἔνοπλος] Armatus Io-
vis fulgure'. Patris autem ful-
mina, ut bene monuit Bothius ad
hunc locum, nonnunquam usur-
pant Apollo et Minerva; Apollo
in nummo urbis Thyreae ap. Golz.
Graec. tab. 61 et Natal. Com. IV

10; Minerva cum alibi, tum apud
Verg. Aen. I 42, ubi vid. Hey-
nium. — Consule praeterea quae
ad El. 1646 sq. adnotavimus.

V. 464. πυρὶ καὶ στεροπαῖς]
Ut Iuppiter Philoct. 1198 dicitur
πυρφόρος ἀστεροπητής, quod
igneae fulmina mittit, ita hic
Apollo interfectorem Lai per-
sequi dicitur 'igne et fulminibus',
quod gravius etiam, quamvis
eodem sensu dictum, quo in Phil.
1199 βροντᾶς ἀνῆλθαι. — Ceterum
γενέτας hic ut apud Eur. Ion.
916 'filium' significat. Eadem ra-
tione συγγενέτιρα 'soror' est
Eur. El. 746, quamquam γενέ-
τιρα 'mater' esse solet.

V. 466. Schol.: Κῆρες ἀνα-
πλάκητοι· αἱ εἰς μηδὲν ἀμαρ-
τάνουσαι, ἀλλὰ πάντων κρατου-
σαι, κῆρες δὲ τοῦ τελευταίου
λαῶν. ἢ οὕτως ἀφρητοὶ, ἀπλά-
νητοι, ἀπροσπέλαστοι, ἀφανεῖς,
αἵ οὐκ ἔστιν ἀποφυγεῖν. De
harum et Furiarum adfinitate cfr.
Aesch. Sept. 1055 Κῆρες Ἐρινύες.

V. 467. ἔλαμψε] Vide ad v. 182.

V. 468. Schol.: πάντα· παν-
ταχοῦ. Quae quanquam non sat
accurata interpretatio est, si-
quidem πάντα pro πανταχοῦ
dici non solet, tamen sensum loci
multo ille rectius perspexit quam
recentiores interpretes, qui per-
inepte πάντα pro accusativo ge-
neris masculini habuerunt, quasi
oraculum Delphicum praecipis-
set, ut omnes omnino cives The-
bani interfectorem Lai exquire-
rent. Immo certum est πάντα

φοιτᾶ γὰρ ὑπ' ἀγροίαν 476
 ὕλαν ἀνά τ' ἄντρα καὶ 470
 πετραίος ὁ ταῦρος,
 μέλεος μελέω ποδὶ χηρεύων,
 τὰ μεσόμφαλα γᾶς ἀπονοσφίζων 480
 μαντεία τὰ δ' αἰεὶ
 ζῶντα περιποτᾶται. 475

(στροφὴ β')

δεινὰ μὲν οὖν, δεινὰ ταράσσει σοφὸς οἰωνο-
 θέτας,
 οὔτε δοκοῦντ' οὔτ' ἀποφάσκονθ' ὅ τι λέξω
 δ' ἀπορῶ. 485
 πέτομαι δ' ἐλπίσιν, οὔτ' ἐνθάδ' ὄρων οὔτ' ὀπίσω.

neutrum esse pluralis numeri, referendum ad notionem substantivi, quod latet in verbo *ληνεύειν*, ita ut πάντα *ληνεύειν* dictum sit pro *πάσαν ληνεύειν ληνεύειν*. Vide quae ad v. 259 sq. adnotavimus.

V. 469 sq. Schol.: φοιτᾶ γὰρ ὑπ' ἀγροίαν ὕλαν· ἐκείνος ὁ πεφρονεμένος πανταχοῦ κρηπίουτος οὐ βούλεται ἐαντὸν ἐμφανίσαι. τὸ δὲ ἐξηγεῖται ἐπιήγαγε καὶ τὰ ἄλλα ὀνόματα τροπικῶς, ὡς ἐπὶ ἀγρῶν ταύρων τῶν ὑπὸ πάντων ζητούμενων καλῶν, καὶ ὡς περὶ ἐν ὄλη κρημιμένων οἰκεία δὲ ταῦτα τὰ ὀνόματα, ἄντρα καὶ πέτραι.

V. 471. Reduxi quod est in cod. La a m. pr. πετραίος ὁ ταῦρος, quod et poetica varietate loci adiectivo πετραίος definiti, de quo dicendi genere vide Kruég. II 57, 5, 2, et consuetudine sublimioris poesis propria translatione non indicata imaginem pro re ipsa collocandi commendatur. Vulgo ex aliis libris recipiunt πέτρας et quod m. rec. in cod. La correxit ὡς mutant de Dorvill. ad Charit. p. 435 coniectura in ἄτε, quamquam ἄτε nusquam apud tragicos reperitur.

V. 472. Schol.: μελέω ποδὶ χηρεύων. ἀντὶ τοῦ μηδενὶ γιγνωσκόμενος, τῇ φωνῇ μονάζων, ὃ καὶ αὐτὸ οἰκτεῖον τῇ θηριώδει διαίτη.

V. 473 sq. τὰ μεσόμφαλα — μαντεία] Τὰ μεσ. γᾶς μαντεία poetice dictum est pro τὰ μεσομφάλων γῆς μαντεία (cfr. ad Phil. 159 et 1101), quod eodem sensu accipiendum atque id quod modo praecessit, τοῦ νηφέντος φάσμα Παρνασσῶ. Item poetice oracula illa, quibus caedis investigatio mandata Thebanis erat, tanquam investigatorem ipsum interfector Lai a se arceri sive subterfugere (*ἀπονοσφίζειν*) dicitur. De verbo *ζῆν* vide ad v. 45.

V. 475. περιποτᾶται, ut asilus (οἰστρός), quoniam de tauro sermo est.

V. 476 sq. δεινὰ — ταράσσει — οὔτε δοκοῦντ'] id est δεινὴν ταράχην ποιεῖ λέγων οὔτε δοκοῦντα etc. Sic supra 340 ἂν οὐ τὴνδ' ἀτιμάξεις πόλιν. De locutione autem δεινὰ ταράσσειν vide quae ad v. 259 adnotavi.

V. 477. Schol.: οὔτε δοκοῦντ' οὔτ' ἀποφάσκοντα· οὔτε πιστὰ οὔτε ἀπιστά. Similiter nos possimus dicere: weder ansprechendes noch absprechendes, i. e. neque probabilia neque improbabilia.

V. 478. πέτομαι δ' ἐλπίσιν] 'Inter spem metumque suspensus animi teneor'. Tetigit hanc locutionem Valck. ad Phalar. p. XVIII, quem Herm. conferri iubet. Cfr. Eur. Bacch. 332 τὴν γὰρ

τί γὰρ ἢ Λαβδακίδαις ἢ
 τῷ Πολύβου νεῖκος ἐκεῖ, οὔτε πάροιθέν ποτ'
 ἔρωγ' οὔτε τανῦν πω 490 480
 ἔμαθον, πρὸς ὅτον δὴ βασάνω ---
 ἐπὶ τὰν ἐπίδαμον φάτιν εἰμ' Οἰδιπόδα, Λαβδα-
 κίδαις 495
 ἐπίκουρος ἀδήλων θανάτων.

(ἀντιστροφὴ β')

ἀλλ' ὁ μὲν οὖν Ζεὺς ὃ τ' Ἀπόλλων ξυνετοὶ
 καὶ τὰ βροτῶν 485
 εἰδότες ἀνθρώων δ' ὅτι μάντις πλέον ἢ γὰρ
 φέρεται, 500
 κρίσις οὐκ ἔστιν ἀληθῆς· σοφία δ' ἂν σοφίαν
 παραμείψιεν ἀνήρ. ἀλλ'

πέπει τε καὶ φρονῶν οὐδὲν φρονεῖς. Huic significationi verbi *πέπεσθαι* contraria est vis verbi *καταστῆναι* in λέξον καταστάς Aesch. Pers. 295. — οὔτ' ἐνθάδ' ὄρων οὔτ' ὀπίσω, 'neque praesentia neque futura intellegens', i. e. neque in praesentia aliquid videns, quo adducar, ut vera dixisse Tiresiam putem, neque intellegens, quid futurum esse possit, quo vera eum dixisse appareat. Rectissime enim Elmsleius: ὀπίσω 'praeterita' omnes interpretes. Immo 'futura'. Tragicus ap. Stob. XXII p. 188 Gesn. 115 Grot.: *θυητός πεφρονεῖς τούπίσω πειρῶ βλέπειν*. Vide Soph. Philoct. 1105. Aesch. Suppl. 617. Eur. fragm. 50.

V. 479 sq. τί γὰρ — νεῖκος ἐκεῖ] Non est τί pro ποῖον positum, sed hoc dicit poeta: 'nam quid simultatis intercesserit' etc. Cetera verba recte explicuit schol. rec. ita: *τίς φιλονεικία ἐκεῖτο ἢ τῷ Λαίῳ πρὸς τὸν τοῦ Πολύβου, ἦγον τὸν Οἰδιπόδα, ἢ τῷ Οἰδιπόδι πρὸς τὸν Λάϊον*. Cfr. Doederl. de brachylog. p. 14.

V. 481. Metri antistrophici causa Brunckius post ὅτον addidit *χορηγίαν*. Sed hiatus verborum *βασάνω ἐπὶ* argumento est, post *βασάνω* aliquid intercidisse, ut *πίστιν ἔχων* quod

Gust. Wolffius scite interpolavit. Idem hiatus docet, lacunam statuendam ut statuimus, non in v. antistroph. 491 de Hermannii coniectura verba γὰρ ἐπ' αὐτῷ delenda esse.

V. 483. ἐπὶ τὰν ἐπ. φ. Οἰδ.] Sensus est: 'unde exorsus bonam existimationem Oedipi oppugnam et Labdacidis vindex existam caedis ignotae', i. e. et ulciscar Laium investigato, qui ignotus est, interfectore eius. De futuro cuius vice fungitur *εἰμι* cfr. ad v. 170.

V. 484. ἐπίκουρος θανάτων] Sic αἱμάτων ἐπίκουρος Eur. El. 138; Orestes paternae mortis auxiliium unicum Senecae vocatur Agam. 509. MUSGR. Pluralem numerum θάνατοι saepe de morte violenta usurpari monuit Seidler. ad Eur. El. 479. De plurium morte dicitur infra 1200.

V. 485. Ζεὺς] Cur Iuppiter una cum Apolline hic memoretur, ex v. 151 patet. De sententia cfr. Eur. El. 339 *λοξίον γὰρ ἐμπεδοὶ χορηγοί, βροτῶν δὲ μαντικὴν χαίρειν ἔω*.

V. 486 sq. Schol.: ἀνθρώων δ' ὅτι — ἀληθῆς· οὐπω πιστεύω, ὅτι οἱ μάντις πλέον ἐμοῦ φρονούσιν. Cfr. Herodot. VII 168 ἤλιπον πλέον τι τῶν ἄλλων οἴσεσθαι.

οὔποτε ἔγωγ' ἄν, πρὶν ἰδοιμ' ὄρθον ἔπος,
 μεμφομένων ἄν καταφαίην. 505 490
 φανερά γὰρ ἐπ' αὐτῷ πτερόεσσο' ἦλθε κόρα
 ποτέ, καὶ σοφὸς ὄφθη βασάνῳ θ' ἠδύπολις.
 τῷ ἐπ' ἐμαῖς 510
 φρενὸς οὔποτε ὀφλήσει κακίαν.

ΚΡΕΩΝ.

Ἄνδρες πολῖται, δειν' ἔπη πεπυσμένους
 κατηγορεῖν μου τὸν τύραννον Οἰδίπουν, 495
 πάρεμι' ἀτλητῶν. εἰ γὰρ ἐν ταῖς ξυμφοραῖς 515
 ταῖς νῦν νομίζει πρὸς γ' ἐμοῦ πεπονθένει
 λόγοισιν εἴτ' ἐργοῖσιν ἐς βλάβην φέρον,
 οὔτοι βίον μοι τοῦ μακράϊωνος πόθος

V. 489. Schol.: ἄλλ' οὔποτε ἔγωγ' ἄν, πρὶν ἔγω δὲ οὐκ ἄν ποτε ἐπαινέσαιμι τὸν μεμφομένους τὸν βασιλέα, πρὶν ἰδοιμ σαφῆ τὰ ἔργα καὶ τὴν ἀποβασιν. Recte Musgravius, καταφαίην, inquit, est 'assentiar'. Aristot. Metaphys. III 7 ἡ διάνοια ἢ κατάφασιν ἢ ἀποφασιν. — Tum μεμφομένων genetiuis absolutus est, coll. El. 1325 cum adnotatione mea. Vide Krueg. I 47, 4, 3. Fortasse scribendum ἔπος μεμφομένων νιν, καταφαίην.

Ib. ὄρθον ἔπος] Recte interpretatur Brunckius: dictum (sc. Tirésias) eventu comprobatum. Cfr. v. 88.

V. 491. Schol.: φανερά γὰρ ἄ μὲν ἐγκαλοῦσιν αὐτῷ, ἀθλια, καὶ οὐ πάντως ἀληθῆ. ἃ δὲ κατώρθωσε, φανερά, ὅτε ἐπελθούσης αὐτῷ τῆς Σφιγγὸς ὄφθη σοφός. In brevius contracta oratio est, sic explicanda: φανερόν γὰρ ἔστιν, ὅτι, ἐπεὶ πτερόεσσα κόρη ἐπ' αὐτῷ ἦλθε, σοφὸς ὄφθη etc. Vide quae ad Ai. 224 adnotavimus. Neque ulla offensio est in verbis ἐπ' αὐτῷ ἦλθε, quibus 'irruisse in Oedipum' Sphinx dicitur, cum aenigma ei proponeret, quod si non solvisset, occisus esset.

V. 492. Schol.: βασάνῳ θ' ἠδύπολις' κρῖσει τε ἠδὺς ὄφθη τῇ πόλει.

Ib. τῷ] Glossema in codice λέπει το ἔνεκα, quasi τῶν aut

τοῦ scriptum sit. In apographis paucis δ' additum, hiatus, ut videtur, removendi causa. Sed hiatus qualis hic est τῷ ἐπ' ἐμαῖς in arsi Ionica non minus recte habet quam in arsi dactylica. DIND. De usu epic. voc. τῷ vide Krueg. II 50, 1, 5.

V. 493. ὀφλήσει κακίαν] Nota locutio est ὀφλισκάνειν κακίαν, δυσσέβειαν et similia, significans: 'auferre crimen pravitatis, impietatis'.

V. 495. Hic versus et 925 videntur huic fabulae nomen fecisse Oedipi tyranni, ut eos respicere videatur Eustathius p. 1839, 10 (Od. 658, 33). HERM.

V. 496. Schol.: ἀτλητῶν' μὴ καριτερόν, μὴ φέρον, δυσανασχετῶν.

V. 497 sq. Triclinium secutus scripsit Hartungius πρὸς τί μου. Cum particula γέ apta sit, facilius correxeris ἔργοις τι πρὸς βλάβην φέρον cll. locutionibus πρὸς εὐδαιμονίαν, πρὸς τὸ ὑγιαινεῖν φέρον. Sed correctionem non necessariam esse apparet ex eis quae habet Pflugkii ad Eur. Hec. 670, Krueg. I 43, 4, 10.

V. 498. ἐς βλάβην φέρον] Locutionem φέρον ἐς τι illustrat Markland. ad Suppl. 295. Glossa: φέρει' ἀφορᾷ, ἐρχεται. BR. Comparat Erfurdinus 520 et 991 et Viger. p. 313 sq. ed. Herm.

V. 499. τοῦ μακράϊωνος] Cfr.

φέροντι τήνδε βάζιν. οὐ γὰρ εἰς ἀπλοῦν 500
 ἢ ζημία μοι τοῦ λόγου τούτου φέρει, 520
 ἀλλ' ἐς μέγιστον, εἰ κακὸς μὲν ἐν πόλει,
 κακὸς δὲ πρὸς σοῦ καὶ φίλων κεκλήσομαι.

XOP. ἀλλ' ἦλθε μὲν δὴ τούτο τοῦνειδος τάχ' ἄν
 ὄργῃ βιασθὲν μᾶλλον ἢ γνώμῃ φρενῶν. 505

KPE. τοῦπος δ' ἐφάνθη, ταῖς ἐμαῖς γνώμαις ὅτι 525
 πεισθεῖς ὁ μάντις τοὺς λόγους ψευθεῖς λέγοι;

XOP. ἠδῶτο μὲν τὰδ', οἶδα δ' οὐ γνώμῃ τίτι.

KPE. ἐξ ὀμμάτων ὄρθων δὲ καὶ ὄρθῆς φρενὸς
 κατηγορεῖτο τοῦπίκλημα τοῦτό μου; 510

XOP. οὐκ οἶδ' ἃ γὰρ δρωῶ οἱ κρατοῦντες οὐκ ὄρθῳ,
 αὐτὸς δ' ὄδ' ἦδη δωμάτων ἔξω περᾶ. 531

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὔτος σὺ, πῶς δεῦρ' ἦλθες; ἢ τοσόδ' ἔχεις
 τόλμης πρόσωπῶν, ὥστε τὰς ἐμαῖς στέρας

Ai. 473 ἀσχρόν γὰρ ἄνδρα τοῦ μακροῦ χροῖον βίον, Aesch. Pers. 708 ὁ μάσσαν βίωτος ἦν τὰδ' ἡ πρόσω.

V. 504 sq. Schol.: ἐπειδὴ τὸ τοῦ χοροῦ πρόσωπον ἰσόροπον δεῖ ἐν ταῖς διαίταις εἶναι, διὰ τοῦτο καὶ νῦν παραμυθεῖται τὸν Κρέοντα, ὅτι ἴσως κατ' ὄργην τοῦτο εἶπεν, ἐρεθισθεῖς ὑπὸ τοῦ μάντεως.

Ib. ἦλθε — τάχ' ἄν] Iungendum est τάχ' ἄν necessario cum participio βιασθὲν ὄργῃ, ita ut sensus hic sit: ἀλλὰ τοῦτο, τὸ ὄνειδος, ὃ ἦλθε, τάχ' ἄν ὄργῃ βεβιασμένον εἶη, μᾶλλον etc. Cfr. O. C. 761 ἃ πάντα τολμῶν κατὸ παντὸς ἄν φέρον λόγον δικαίον μηχανήμα. De significatu verbi ἦλθε 'prolatum est' cfr. v. 681, O. C. 1448 νέα τὰδε νεόθεν ἦλθέ μοι βαρύντοια κακὰ παρ' ἀλαοῦ ξένου.

V. 506. τοῦπος exhibent aliquot libri pro eo quod est in cod. La τοῦ πρὸς. Schol.: ἐφάνθη' ἐρεθίσθη. Explicationem verbi hic quidem ex ipsis poetae verbis, quae sequuntur, ἠδῶτο μὲν τὰδ', petere licet. Praeterea vide quae ad Trach. v. 1 de usu huius verbi adnotavimus. Tum

γνώμαις recte Brunckius interpretatus videtur 'consiliis'.

V. 508. οἶδα δ' οὐ] De οὐ particulae positu ad Ant. 96 diximus. Tum γνώμῃ videtur significare 'animo' vel 'animi sententia'.

V. 509. Schol.: τοῦ χοροῦ οὐκ ἔχοντος λέγειν, τίτι γνώμη ταῦτα εἴλετο, ἀπὸ τῶν ἔξωθεν συμβάλλειν βουλούμενος ὁ Κρέων περὶ τοῦ βλέμματος καὶ τοῦ σχήματος, ἐν ᾧ ταῦτα ἔλεγον ὁ Οἰδίπους, πυνθάνεται. — De ὄρθων ὀμμάτων vide infra ad v. 1351. ὄρθῃ φρῆν Jacobsio opposita videtur τῇ σφαλείῃ, τῇ παραφύσῳ recte. Cfr. Antisth. p. 92, 1 εἰς ὄρθον φρονεῖν ἀντὶ τοῦ καλῶς φρονεῖν. Σοφοκλῆς Τριπολίτις, Eur. Med. 1129 φρονεῖς μὲν ὀρθάνοι μάλιστα;

V. 510. κατηγορεῖτο etc.] 'Obiectum mihi hoc crimen est?'

V. 512. ὄδε — περᾶ] De ὄδε ad Ai. 876 monuimus, de ceteris verbis cfr. Ant. 386 ὄδ' ἐκ δόμων ἄπορος ἐς δέον περᾶ. Eurip. Iphig. Taur. 724 γυνὴ γὰρ ἦδε δωμάτων ἔξω περᾶ.

V. 513. ἢ cum Elmsleio scripsi; libri ἦ.

Ib. τοσόδ' ἔχεις τόλμης πρόσωπον] Poetice dictum pro τασήνδε

- ἴκον, φονεὺς ὧν τοῦδε τάνδρος ἔμφανως 515
 ληστής τ' ἐναργής τῆς ἐμῆς τυραννίδος; 535
 φέο' εἰπέ πρὸς θεῶν, δειλίαν ἢ μορῖαν
 ἰδῶν τιν' ἐν μοι ταῦτ' ἐβουλεύσω ποιεῖν;
 ἢ τοῦργον ὡς οὐ γνωριόμι σου τόδε
 δόλω προσέρπον ἢ οὐκ ἀλεξιόμην μαθῶν; 520
 ἄρ' οὐχὶ μῶρόν ἐστι τοῦγγεῖρημά σου, 540
 ἄνευ τε πλούτου καὶ φίλων τυραννίδα
 θηρᾶν, ὃ πλήθει χρημασίν θ' ἀλίσκεται;
 KPE. οἰσθ' ὡς ποιήσον; ἀπὲ τῶν εἰρημένων
 ἰσ' ἀντάκουσον, κἄτα κοῖν' αὐτὸς μαθῶν. 525
 OIA. λέγειν σὺ δεινός, μανθάνειν δ' ἐγὼ κακός 545
 σοῦ· δυσμενῆ γὰρ καὶ βαρύν σ' ἠύρηκ' ἐμοί.
 KPE. τοῦτ' αὐτὸ νῦν μου πρῶτ' ἀκουσον ὡς ἐρῶ.
 OIA. τοῦτ' αὐτὸ μὴ μοι φράς, ὅπως οὐκ εἰ κακός.
 KPE. εἰ τοι νομίζεις κτήμα τὴν ἀνθάδιαν 530
 εἶναι τι τοῦ νοῦ χωρίς, οὐκ ὀρθῶς φρονεῖς. 550

τόλμαν προσώπου. Cfr. Krueg. II 47, 5, 2.

V. 515. τοῦδε τάνδρος] Id est ἐμοῦ. Sui occisorem appellat Oedipus Creontem, quod impulsus eum a Tiresia arguebat, ut a se diceret Laïum occisum esse, cuius caedis poena morte luenda erat.

V. 518. ἐν μοι ex Reisiigii coniectura scripsi; libri ἐν ἐμοί. De sententia cfr. Herodot. I 37 οὔτε τινὰ δειλίην μοι παριδῶν οὔτε ἀθυμίην.

V. 519. Cum Elmsleio γνωριόμι scripsi pro γνωρίσοιμι. Pendent haec ab eo, quod verbo praegresso ἰδῶν subest, ὑπολαβῶν. Ceterum μορῖας erat σὺ γνωρίσαι τοῦργον, contra δειλίης οὐκ ἀλέξεισθαι.

V. 520. ἢ οὐκ correxit A. Spengelius. Libri habent κοῖν. De ἀλεξιόμην vide ad v. 170. — μαθῶν i. e. εἰ μάθοιμι.

V. 522. πλούτον anonymus in translatione Germanica a. 1803 pro πλήθους scripsit. Sic ut φίλων — πλήθει, ita πλούτον — χρημασίν inter se respondent. Bene monet Matthiaeus, φίλους intellegi non tam eos qui regis

corpus armis stipant quam eos qui pecunia et opibus eum adiuvant, quod Pisistrato contigisse legimus apud Herodotum I 61.

V. 522 sq. τυραννίδα θηρᾶν, ὃ] Sic Eur. Helen. 1686 sq., quem locum Erf. adtulit: καὶ χαίρειδ', Ἐλένης εἶνεκ' εὐγενεστάτης γνώμης, ὃ πολλαῖς ἐν γυναιξίν οὐκ ἐνι. Alia exempla vide ap. Krueg. I 58, 3, 6 et 61, 7, 9.

V. 524. οἰσθ' ὡς ποιήσον;] 'Fac, scin quomodo?' Cfr. Krueg. II 54, 4, 2.

V. 526 sq. μανθάνειν σοῦ] Cfr. 574, Krueg. II 47, 10, 10. Sententiam profert Oedipus omninosam.

V. 527. βαρύν] A quo grave quid metnendum; cf. Antig. 767. 1251. 1256.

V. 528. τοῦτ' αὐτό] 'Neque infensum me tibi neque perniciosum esse'.

V. 529. τοῦτ' αὐτό] Acerbe et hic et in ea, quae sequitur, responsione iisdem, quibus Creon usus erat, verbis orationem incipit. Recte Herm. ad Eur. Androm. 576: 'Altercantes eadem dicendi forma, qua alter usus erat, respondent'.

- OIA. εἰ τοι νομίζεις ἄνδρα συγγενῆ κακῶς
 δρῶν οὐχ ὑφέξειν τὴν δίκην, οὐκ εὖ φρονεῖς.
 KPE. ξύμφημί σοι ταῦτ' ἐνδικ' εἰρησθαι· τὸ δὲ
 πάθημ' ὅποιον γῆς παθεῖν δίδασκέ με. 535
 OIA. ἐπειδες, ἢ οὐκ ἐπειδες, ὡς χρεῖη μ' ἐπὶ 555
 τὸν σεμνόματιν ἄνδρα πέμψασθαί τινα;
 KPE. καὶ νῦν ἔθ' αὐτὸς εἰμι τῷ βουλευμάτι.
 OIA. πόσον τιν' ἤδη δῆθ' ὁ Λαῖος χρόνον —
 KPE. δέδρακε ποῖον ἔργον; οὐ γὰρ ἐννοῶ. 540
 OIA. ἄφαντος ἔρρει θανασίω χειρώματι; 560
 KPE. μακροὶ παλαιοὶ τ' ἂν μετρηθεῖεν χρόνοι.
 OIA. τότε οὐκ ὁ μάντις οὔτος ἦν ἐν τῇ τέχνῃ;
 KPE. σοφός γ' ὁμοίως καὶ ἴσον τιμώμενος.
 OIA. ἐνήσσει οὐκ ἐμοῦ τι τῷ τότε ἐν χρόνῳ; 545
 KPE. οὐκ οἶδ' ἐγὼ οἷς γὰρ μὴ φρονῶσι γὰρ φίλῳ. 565
 OIA. ἀλλ' οὐκ ἔρευναν τοῦ θανόντος ἔσχετε;
 KPE. παρέσχομεν, πῶς δ' οὐχί; κοῦκ ἠκούσαμεν.
 OIA. πῶς οὐκ τότε οὔτος ὁ σοφός οὐκ ἠῦδα τάδε;
 KPE. οὐκ οἶδ' ἐγὼ οἷς γὰρ μὴ φρονῶσι γὰρ φίλῳ. 550
 OIA. τόσον δὲ γ' οἶσθα καὶ λέγοις ἂν εὖ φρονῶν. 570

V. 533. Schol.: οὐχ ὑφέξειν· οὐκ ἐπιτίσει τὴν τιμωρίαν.

V. 537. Schol.: σεμνόματιν· ἐν εἰρωνείᾳ. Ceterum recte iam ab aliis monitum est nihil in medio πέμψασθαι offensionis esse, ut quo Oedipus significetur aliquem sua causa inessus esse mittere, ut ad se veniret Tiresias.

V. 538. αὐτὸς εἰμι τῷ βουλευμάτι] Sic Philoct. 521 τότε οὐκ ἔθ' αὐτὸς τοῖς λόγοις τοῦτο φανῆς et Thucyd. III 38, quem comparat Elmsleius: ἐγὼ μὲν οὐκ ὁ αὐτὸς εἰμι τῇ γνώμῃ.

V. 540. οὐ γὰρ ἐννοῶ] Creon cum non intellexeret, quo consilio de Laio inciperet loqui Oedipus, orationem eius interpellavit.

V. 541. θανασίω χειρώματι] 'Mortifera subactione' i. e. a latronibus subactus. Cfr. Ai. 1033 ὄλωε θανασίω πεσήματι.

V. 542. μακροὶ παλαιοὶ τ'] Gl. ἐπὶ πολὺν διήκοντες καὶ

πάλαι ἀρχαῖοι. BR. Hoc dicit: μακρὸς παλαιὸς τ' ἂν χρόνος εἴη, εἰ μετρηθεῖη.

V. 543. ἦν ἐν τῇ τέχνῃ] Sic Ai. 271 ἦν ἐν τῇ νόσῳ. Cfr. Abresch. Auctar. Thucyd. ad calcem Animadv. in Aesch. T. II p. 405 et Vig. de Idiot. p. 607 ed. Herm. ERF.

V. 545. De forma rara ἐμνησάμην vide Krueg. II 39 s. v. μιμνήσκω.

V. 547. ἔρευναν ἔσχετε] Gl. ζήτησιν ἐποιήσατε. BR.

V. 548. Iure iam aliis παρέσχομεν offensioni fuit. Expectatur simplex ἔσχομεν. Non male Schneidewinus ἀλλ' ἔσχομεν coniecit.

Ib. κοῦκ ἠκούσαμεν] Ne quis κοῦκ pro κοῦτοι positum putet, tenendum est cohaerere verba παρέσχομεν κοῦκ ἠκούσαμεν, parenthetice interiectis πῶς δ' οὐχί; 'habuimus; cur non? neque quicquam comperimus'.

- KPE. ποιόν τόδ' ; εἰ γὰρ οἶδά γ', οὐκ ἀρνήσομαι.
 OIA. ὀδοῦνεζ', εἰ μὴ σοὶ ξυνηλθε, τὰς ἐμὰς
 οὐκ ἂν ποτ' εἶπε Λαῖον διαφθοράς.
 KPE. εἰ μὲν λέγει τάδ', αὐτὸς οἶσθ'· ἐγὼ δὲ σου 555
 μαθεῖν δικαῖω ταῦθ', ἄπερ κάμου σὺ νῦν. 575
 OIA. ἐκμάνθαν'· οὐ γὰρ δὴ φονεὶς ἀλώσομαι.
 KPE. τί δῆτ' ; ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν γῆμας ἔχεις ;
 OIA. ἄρρησις οὐκ ἐνεστὶν ὧν ἀπιστορεῖς.
 KPE. ἄρχεις δ' ἐκείνη ταῦτ' αἰδῶ γῆς ἴσον νέμων ; 560
 OIA. ἂν ἢ θέλονσα, πάντ' ἐμοῦ κομίζεται. 580
 KPE. οὐκὸν ἴσοῦμαι σφῶν ἐγὼ δυοῖν τρίτος ;
 OIA. ἐνταῦθα γὰρ δὴ καὶ κακὸς φαίνει φίλος.

V. 553. Schol.: ὁ μάντις εἰ μὴ
 ἔλαβανέ σε κοιρανὸν τοῦ βου-
 λεύματος, οὐκ ἂν με ἐφη τοῦ
 Λαῖον φονεῖα. Verborum τὰς
 ἐμὰς etc. sensus hic sit necesse
 est: 'non meam Laii occisionem
 dixisset', i. e. non a me occisum
 esse Laium dixisset. Olim ex
 Lud. Doederlini coniectura scri-
 psi τὰσδ' ἐμὰς. Nunc librorum
 scripturam revocavi. Articulus
 eadem ratione, qua καλεῖν, ἀπο-
 καλεῖν τινα τὸν προδότην dici-
 tur, positus esse videtur, ex
 recta oratione αἰ σαὶ διαφθοραὶ
 explicandus. Cfr. Trach. 1249
 τὸ σὸν θεοῖσι δεικνύς ἔργον.

V. 555 sq. σοῦ μαθεῖν ταῦτ']
 Proprie: 'eandem tui percontationem instituire'; cfr. quae ad
 259 monui. Hoc autem dicit
 Creon: Eodem modo, quo fu
 interrogando me probare stud-
 isti subornatum a me Tiresiam
 esse, ego te interrogando proba-
 bo non posse a me Tiresiam
 subornatum esse.

V. 557. ἐκμάνθαν'] Suspiciatur
 Oedipus id agere Creontem, ut
 a se occisum esse Laium ostendat.
 Contra Creon explicare incipit,
 qua de causa ipse existimari
 non possit id agere, ut
 Laii expulso regno potiatur.

V. 559. οὐκ ἐνεστὶν] Sic Electr.
 527 ἔξοιδα' τῶνδ' ἀρρησις οὐκ
 ἐνεστὶ μοι. Similiter in Soph.
 fr. Creus. 326 ed. Dind.: ἠδιστον
 δ' ὅτω πάρεστι λήψις ὧν ἐρεῖ
 καθ' ἡμέραν.

V. 560. ἄρχεις δ' ἐκείνη ταῦτ']
 Vulgo γῆς ex ἴσον aptum putant
 esse. Quod si verum esset, non
 tam potestatem quam fines regni
 inter se divisos haberent rex et
 regina. Id autem alienissimum.
 Immo γῆς ex ἄρχεις pendet.
 Illud autem dubitari potest, si-
 gnificetne ἴσον νέμων quod vi-
 sum est editoribus, 'parem regni
 partem obtinens et administrans',
 ut v. 201 ἀστραπὴν κράτη νέμων,
 coll. v. 237. Ant. 1016, an potius
 'parem dignitatem tribuens' sc.
 Iocastae, ut Philoct. 1020 οὐδὲν
 ἦδ' ἄν θεοὶ νέμονοί μοι, coll.
 v. 1062. Ant. 1371. At posterior
 ratio multo praestat; nam de
 liberalitate Oedipi sermo est,
 quae in dando posita est, non
 de potentia eiusdem, quae in
 obtinendo cernitur. DOEDERL.
 Non videntur illa a Sophocle
 scripta esse, quo digna potius
 sunt haec: ταῦτ' αἰδῶ γῆς
 νέμων, 'parem regiae dignita-
 tis partem tribuens'. Cfr. Phil.
 1062 τιμὴν ἐμοὶ νεμειεν et
 Hom. I 616 ἴσον ἐμοὶ βασι-
 λεύε καὶ ἡμῖον μείροε τιμῆς.

V. 560. ἐμοῦ κομίζεται] Cfr.
 1163 ἰδεξαμένη δέ του, Krueg.
 II 46, 1, 7.

V. 563. ἐνταῦθα etc.] Creon-
 tem non contentum esse signi-
 ficat tertia potestatis parte, sed
 solum regnare velle, quam cri-
 minationem is diluit versibus
 proximis. DIND. Castigat maxime

- KPE. οὐκ, εἰ διδοίης γ', ὡς ἐγὼ, σταντῶ λόγον.
 σκέψαι δὲ τοῦτο πρῶτον, εἴ τιν' ἂν δοκίμεις 565
 ἄρχειν ἐλέσθαι ξὺν φόβοισι μάλλον ἢ 585
 ἄτρεστον εὐδοῦτ', εἰ τὰ γ' αὐθ' ἐξεὶ κράτη.
 ἐγὼ μὲν οὖν οὐτ' αὐτὸς ἑμείρων ἐφην
 τύραννος εἶναι μάλλον ἢ τύρανα δρᾶν,
 οὐτ' ἄλλος ὅστις σωφρονεῖν ἐπίσταται. 570
 νῦν μὲν γὰρ ἐκ σοῦ πάντ' ἄνευ φόβου φέρω· 590
 εἰ δ' αὐτὸς ἤρχον, πολλὰ κἂν ἄκων ἔδρων.
 πῶς δῆτ' ἐμοὶ τυραννὶς ἠδίων ἔχειν
 ἄρχῆς ἀλλύπον καὶ δυναστείας ἐφην ;
 οὐπω τοσοῦτον ἠπατημένος κρυῶ, 575
 ὅσ' ἄλλα χολήζην ἢ τὰ σὺν κέρθει καλά. 595
 νῦν πᾶσι χαίρω, νῦν με πᾶς ἀσπάζεται,
 νῦν οἱ σέθεν χολήζοντες αἰκάλλουσί με·
 τὸ γὰρ τυχεῖν αὐτοῖς ἔπην ἐνταῦθ' ἐνι.
 πῶς δῆτ' ἐγὼ κείν' ἂν λάβοιμ' ἀφείς τάδε ; 580

perfidiam, qua imperii commu-
 nicati beneficium referat invidiis.

V. 564. ὡς ἐγὼ] Alii Tricli-
 nium secuti interpretantur ὡς
 ἐγὼ ἑμαυτῶ, ἤτοι ὡς ἐγὼ σοὶ.
 Sed recte Heimsoethius ἐγὼ in
 ἐγὼ mutavisse videtur, ut v. 1061
 plurimi et optimi libri ἐγὼ pro
 ἐγὼ exhibent. Comparant edit.
 Eur. Med. 872 ἐγὼ δ' ἑμαυτῆ
 διὰ λόγων ἀφικόμεν et Herodt.
 II 162 extr. οὐδένα λόγον ἐωῦτῶ
 δόντα, ubi vid. Wesselingium.

V. 565. ἂν δοκίμεις etc.] Per-
 tinere ἂν particulam ad ἐλέσθαι
 iam Triclinius monuit.

V. 567. ἄτρεστον εὐδοῦτ'] Seil.
 ἄρχειν. Verbum εὐδοῦν metapho-
 rico sensu, 'tranquillum esse',
 etiam supra v. 65 usurpatum.

V. 568. ἑμείρων ἐφην etc.]
 Similiter Phil. 1052 νικᾶν γε
 μέντοι πανταχοῦ χολήζον ἐφην.
 De sententia comparat Brunck.
 Eur. Hipp. 1013 sqq.

V. 569. τύρανα δρᾶν] 'Regia
 agere', i. e. regia potestate frui.
 Cfr. Ant. 1169 καὶ ξῆ τύραννον
 σχῆμ' ἔχων. Saepeius τύραννος
 pro τυραννικῶς Aeschylus et
 Euripides usurparunt.

V. 571. φέρω] Exspectes φέ-
 ρομαι. Sed vide quae ad O. C.
 6 adnotata sunt.

V. 575. οὐπω — κρυῶ] 'Non-
 dum in tanto errore versor',
 i. e. nondum ita stultus sum.

V. 576. τὰ σὺν κέρθει καλά]
 Vide ad v. 55.

V. 577. νῦν πᾶσι χαίρω] Recte
 Brunckius: 'nunc omnibus ob-
 lector', id est nunc omnes amo
 et (νῦν — ἀσπάζεται) vicissim
 ab omnibus amor.

V. 578. αἰκάλλουσί με ex Lud.
 Dindorfii coniectura scripsi. Libri
 inepte ἐγκαλοῦσί με.

V. 579. τὸ γὰρ τυχεῖν ἔπην
 ἔστιν αὐτοῖς ἐνταῦθα, ἤτοι ἐν
 ἐμοί, 'omnia quae cupiunt ut
 consequantur in me positum esse
 intellegunt'. De τυχεῖν cum
 quarto casu iuncto vide ad Eur.
 Med. 758. BR. Praestabit for-
 tasse ἐνταῦθα explicare ἐν τούτῳ,
 id est ἐν τῷ αἰκάλλειν με, nisi
 potius versus spurius putari de-
 bet, cuius numeros corrigunt ex
 libris deterioribus αὐτοῖσι πᾶν
 recipientes.

V. 580. κείν' ἂν — τάδε]
 Κείνα, i. e. τύραννος εἶναι, τάδε,
 i. e. τύρανα δρᾶν.

οὐκ ἂν γένοιτο νοῦς κακὸς καλῶς φρονῶν. 600
 ἀλλ' οὐτ' ἐραστὴς τῆσδε τῆς γνώμης ἔφην,
 οὐτ' ἂν μετ' ἄλλου δρωῶτος ἂν τλαίην ποτέ.
 καὶ τῶνδ' ἔλεγχον, τοῦτο μὲν Πυθῶδ' ἰὼν
 πυθοῦ τὰ χρησθέντ' εἰ σαφῶς ἤγγελά σοι 585
 τοῦτ' ἄλλ', εἰάν με τῷ τερασκόπῳ λάβης 605
 κοινῇ τι βουλευσάντα, μὴ μ' ἀπλῆ κτήνης
 ψήφῳ, διπλῇ δέ, τῇ τ' ἐμῇ καὶ σῇ, λαβοῖν.
 γνώμῃ δ' ἀδήλω μὴ με χωρὶς αἰτιῶ·
 οὐ γὰρ δίκαιον οὔτε τοὺς κακοὺς μάτην 590
 χρηστοὺς νομίζειν οὔτε τοὺς χρηστοὺς κακοὺς.
 φίλον γὰρ ἐσθλὸν ἐμβαλεῖν ἴσον λέγω 611
 καὶ τὸν παρ' αὐτῷ βίοτον, ὃν πλείστον φιλεῖ.
 ἀλλ' ἐν χρόνῳ γνώσει τὰδ' ἀσφαλῶς· ἐπεὶ
 χρόνος δίκαιον ἄνδρα δείκνυσιν ἴσους, — 595

V. 581. Schol.: φρονῶν ὁ καλῶς φρονῶν νοῦς οὐκ ἂν κακὸς γένοιτο. Negat eum, qui bene sentiat, prava posse consilia concipere.

V. 582. ἀλλ' οὐτ' — ἔφην] 'Sed neque ipse in hac sententia i. e. voluntate esse consuevit'; scil. ut rex esse vellem (κεῖνα λάβοιμι). Frequentat autem Sophocles, quod monnit iam Brunck. ad hunc locum, verbum ἔφην et nomen ἐραῶ pro 'cupere, optare, fovere'. Vide O. C. 436, 512. Ai. 967. Phil. 651, 660.

V. 583. τλαίην ποτέ] Ex δρωῶτος repetendum δρῶν. ERF. De usu verbi τλαίην ad O. C. 180 monitum est. Probabiliter coniecit Heimsoethius δρῶν τὸδ' ἂν τλαίην.

V. 584. τῶνδ' ἔλεγχον] De hoc appositionis genere vide Krueg. II 57, 10, 6. — τοῦτο μὲν — τοῦτ' ἄλλο, 'primum — deinde' pro eo quod alioquoties apud Atticos scriptores, crebro apud Herodotum invenitur τοῦτο μὲν — τοῦτο δέ. Cfr. Ant. 165 τοῦτο μὲν — τοῦτ' ἀνδρῶν, ib. 61 τοῦτο μὲν — ἐπειτα, Phil. 1345 τοῦτο μὲν — εἶτα, Ai. 670 τοῦτο μὲν — δέ.

V. 585. πυθοῦ habet cod. Pal., πυθον Flor. G. In La πεύθου

in litura. Fuit επυθον, unde apparet archetypum πυθον litera s superscripta exhibuisse. Sententia flagitat aoristum.

V. 588. Schol.: διπλῇ δέ· ὅτι καὶ αὐτὸς τὸν ἐμῶν καταψηφίσομαι θάνατον.

V. 589. γνώμῃ ἀδήλω] 'Opinionem incerta'. Cfr. 681 δόκησις ἀγνώως λόγων. — χωρὶς, 'privatum' (einseitig), i. e. sine me, mea defensione non audita.

V. 590. μάτην] Gl. ἀνεξέταστος. BRUNCK.

V. 593. τὸν παρ' αὐτῷ βίοτον] Maluit τὸν παρ' αὐτῷ βίοτον hic dicere, quam id, quod expectes, τὸν αὐτοῦ βίοτον, quod vitam opponit amico, qui apud aliquem versetur. Comparare licet ὁ χρόνος ξυῶν O. C. 7. Valde vero commendatur quod in aliquot libris invenitur παρ' αὐτοῦ solito dicendi genere, de quo vide Krueg. I 50, 8, 10. — De ὃν πλείστον φιλεῖ (tis) vide eundem 61, 4, 5.

V. 595 sq. χρόνος δίκαιον — μιᾶ] Sententia, de qua dixi in A. Soph. emend. p. 140 sq., in eo posita est, quod unum flagitium pravos mores pravumque ingenium satis illustrat, uno bono facinore probitas et fides hominis non potest comprobari et

κακὸν δὲ κἂν ἐν ἡμέρᾳ γνώμης μιᾶ. 615
 ΧΟΡ. καλῶς ἔλεξεν εὐλαβουμένῳ πεσεῖν,
 ἄναξ. φρονεῖν γὰρ οἱ ταχεῖς οὐκ ἀσφαλεῖς.
 ΟΙΔ. ὅταν ταχύς τις οὐπιβουλεύων λάθῃ
 χωρῆ, ταχὺν δεῖ κάμει βουλεύειν πάλιν. 600
 εἰ δ' ἤσυχάζων προσμενῶ, τὰ τοῦδε μὲν 620
 πεπραγμέν' ἔσται, τὰμὰ δ' ἡμαρτημένα.
 ΚΡΕ. τί δήτ' ἀχρήστεις; ἢ με γῆς ἔξω βαλεῖν;
 ΟΙΔ. ἥμιστα. θνήσκειν, οὐ φρυγεῖν σε βούλομαι.
 ΚΡΕ. ὅταν προδείξῃς οἶόν ἐστι τὸ φθονεῖν. 605
 ΟΙΔ. ὡς οὐχ ὑπέλιξον οὐδὲ πιστεύσω λήγεις; 625
 ΚΡΕ. οὐ γὰρ φρονοῦντά σ' εὐ βλέπω.
 ΟΙΔ. τὸ γοῦν ἐμόν.
 ΚΡΕ. ἀλλ' ἐξ ἴσον δεῖ κάμῶν.
 ΟΙΔ. ἀλλ' ἔφης κακός.

longo demum temporis spatio constantiae fiducia paratur.

V. 597. καλῶς — πεσεῖν] 'Optime dixit ei, qui cavet, ne cadat', i. e. diligenter haec, quae dixit, considerabit is, qui cavet, ne praecipit feratur. De πεσεῖν cfr. Elmsleius El. 398 ἐξ ἀβουλλίας πεσεῖν et 429 μηδ' ἀβουλλία πεσεῖν.

V. 598. Schol.: ὁ γὰρ ταχὺ βουλευόμενος καὶ μὴ πολλὰς βασανίζον τὴν γνώμην σφάλεται, πρὸς δ' ὁ Οἰδίπους φησὶν, ὅτι πρὸς τὰς ταχέας ἐπιβουλάς δεῖ ταχεῖαν καὶ τὴν ἄμνην εἶναι. Cfr. Theogn. 633 βουλεύον δις καὶ τρίς ὁ τοι κ' ἐπὶ τὸν νόον ἔλθῃ· ἀτηρὸς γὰρ τοι λάβρος ἄνηρ τελέθει. His et v. 673—675 tragica quae dicitur culpa Oedipi vel maxime illustratur. Cfr. quae Antigona patrem commonet O. C. 1197 κἂν κεῖνα (i. e. πατρῶα καὶ μητρῶα πῆμαθ' ἀπαθες) λένσσης, οἰδ' ἐγώ, γνώσει κακοῦ θυμοῦ τελευτῆν ὡς κακῇ προσγίγνεται.

V. 599 sq. ταχύς τις — χωρῆ] Expectaveris ταχὺ τι χωρῆ, sed vide quae ad Philoct. 1062 adnotavimus. De τις pronomine cum masculino adiectivi coniuncto satis dixit Passovius Lex. Gr. sub illo pronomine. — βουλεύειν πάλιν i. q. ἀντιβουλεύειν.

V. 602. τὰμὰ] Scil. τὰ βουλευόμενα, ut ex 600 apparet. — ἡμαρτημένα, 'irrita erunt'.

V. 605. οἶόν ἐστι τὸ φθονεῖν] Optime hoc exponit gl. in B: οἶός ἐστιν ὁ ἔμῳ πρὸς σὲ φθόνος, cum primum ostenderis, quae mea sit erga te invidia. BR. Hunc sensum adiuvat particula γ' adiecta quam adici iussit Meinekius (προδείξῃς γ').

V. 607—611. Recte monet Iacobsius breves has enuntiationes obscurius elatas iram magis magisque incensam indicare.

V. 607. τὸ γοῦν ἐμόν] Scil. ἐν φρονῶ, id est 'meorum certe rerum intelligentiam habeo'. Quod ita dicit Oedipus, ut quid sibi conducatur intellegere se adsignificet. Cfr. quae sunt in fragm. Eur. a Weillio nuper edito γ. 11 εἰ τὰλλα κρῖνειν ἔστιν ἀνόητον γυνή, περὶ τῶν γ' ἐαυτῆς πραγμάτων ἴσως φρονεῖ.

V. 608. κάμῶν i. e. καὶ (τὸ) ἐμόν. Cfr. O. C. 606 καὶ πὸς γένοιτ' ἂν τὰμὰ κἀκείνων πικρά; Trach. 1068 εἰ τοῦμόν ἀλγεις μάλλον ἢ κείνης ὄρων κτέ., El. 991 τῷ λέγοντι καὶ κλύοντι σύμμαχος, Eur. Phoen. 474 προσηκυσσάμεν τοῦμόν τε καὶ τοῦδε.

ΚΡΕ. εἰ δὲ ξυνίεις μηδέν;

ΟΙΔ. ἀρκτέον γ' ὕμῳ.

ΚΡΕ. οὗτοι κακῶς γ' ἄρχοντος. 610

ΟΙΔ. ὦ πόλις, πόλις.

ΚΡΕ. κάμοι πόλεως μέτεστιν, οὐχὶ σοὶ μόνῳ. 630

ΧΟΡ. πάνσασθ', ἄνακτες· καιρίαν δ' ὑμῖν ὄρω
τήνδ' ἐκ δόμων στείχουσιν Ἰοκάστην, μεθ' ἧς
τὸ νῦν παρεστὸς νεῖκος εὖ θέσθαι χρῶν.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

Τί τὴν ἄβρονλον, ὦ ταλαιπῶροι, στάσιν 615

γλώσσης ἐπήρασθ', οὐδ' ἐπαισχύνεσθε γῆς 635

οὔτω νοβοουσης ἴδια κινουῦντες κακά;

οὐκ εἰ σὺ τ' οἶκον σὺ τε, Κρέον, κατὰ στέγας,
καὶ μὴ τὸ μηδὲν ἄλγος εἰς μέγ' οἴσετε;

V. 609. ξυνίεις scripsi cum Brunckio pro eo quod habet La ξυνίεις. Vulgo ξυνίης. De Attica forma λέεις, τιθεῖς vide Cobet. Var. Lect. p. 221, A. de Bamberg. in Annal. gymn. Berolin. vol. XXVIII (1874) p. 28. Schol.: μηδέν ὦν ὑπονοεῖς. — ἀρκτέον γ' ὕμῳ. ἀλλὰ χρὴ βασιλεύειν. Immo, G. Dindorfius inquit, βασιλεύεσθαι, cum ἀρκτέον hic passive dicatur; qui frequens est adiectivi verbalis ἡσσητέος usus, rarior aliorum. Cfr. Krueg. I 56, 18, 4. — Apparet autem e verbis sequentibus Creontis hoc dictum ab Oedipo esse debere: nihilominus oportet cives regi se pati, i. e. regnum ferre. Ad quae respondet Creon: 'minime vero, male cum quis regnat'.

V. 610 sqq. ὦ πόλις, πόλις] Oedipus, cum a Creonte male regnare dictus esset, civitatem, quam bene se administrasse sibi conscius erat, appellat, ut iniuriam sibi inlatam ulciscatur. Ei Creon ita respondet, ut sibi quoque civi cives opem laturos iniuriamque, qua ab Oedipo adfectus esset, ulturos esse dicat.

V. 614. εὖ θέσθαι] Conferendum El. 1434 βᾶτε κατ' ἀντιθύρων ὅσον τάχιστα, νῦν, τὰ πρὶν εὖ θέμενοι, τὰ δ' ὡς πάλιν.

V. 615 sq. στάσιν γλώσσης]

Similiter Trach. 1179 ταρβῶ μὲν ἐς λόγον στάσιν τοιάνδ' ἐπελθῶν.

V. 616. ἐπήρασθ' ex optimis codd. probante Elmsleio recepti pro ἐπήρατ'. Conferat Elmsl. Demosth. pro cor. p. 302 ed. Reisk.: ταύτην τὴν φωνὴν ἐκεῖνος ἀφῆκε δι' ἐμέ, πολλοὺς καὶ θρασείας τὰ πρό τούτων ἐπαυρόμενος λόγους.

E. 617. Schol.: ἴδια κινουῦντες κακά· φιλονεικούντες.

V. 618 sq. οὐκ εἰ σὺ τ' — καὶ μὴ — οἴσετε.] Frequens haec particularum οὐ et μὴ in interrogatione coniunctio, ita ut οὐ particula aliquid fieri iubeatur, οὐ μὴ particulis aliquid fieri vetetur. Sic Ai. 75 οὐ οἶγ' ἀνέξει, μηδὲ δειλίαν ἀρεῖ; Trach. 1183 οὐ θάσσον οἴσεις, μηδ' ἀπιστήσεις ἐμοί; Eurip. Hippol. 498 ὦ δεινὰ λέξασ', οὐχὶ συγγλήσεις στόμα, καὶ μὴ μεθῆσεις ἀνδρὶς ἀσπίστους λόγους; Helen. 437 οὐκ ἀπαλλάξει δόμων, καὶ μὴ πρὸς ἀνλείοισιν ἐστῆκῶς πύλαις ὄχλον παρέξεις δεσπόταις; Ib. οἶκον . . . κατὰ στέγας] Kvíčala requirit οἶκον i. e. κατὰ στέγας οἶκον. At Creontem in alia domo habitare, cognoscitur ex v. 676 et 515.

V. 619. Schol. rec.: τὸ μηδὲν ἄλγος· καὶ μὴ τὴν οὐδαμινῆς

ΚΡΕ. ὕμαιμε, δεινὰ μ' Οἰδίπους ὁ σὸς πόσις 620

δραῖσαι δικαιοί, δνοῖν ἀποκρίνας κακοῖν, 640

ἢ γῆς ἀπῶσαι πατρίδος ἢ κτείνει λαβῶν.

ΟΙΔ. ξύμφημι· δρωῶντα γάρ νιν, ὦ γίναί, κακῶς

εἴληφα τοῦμόν σῶμα σὺν τέγγῃ κακῇ.

ΚΡΕ. μὴ νῦν ὀναίμην, ἀλλ' ἀραῖος, εἰ σέ τι 625

δέδρακ', ὀλοίμην, ὧν ἐπαυτῆ με δρᾶν. 645

ΙΟΚ. ὦ πρὸς θεῶν πίστευσον, Οἰδίπους, τάδε,

μάλιστα μὲν τόνδ' ὄρον αἰδεσθεῖς θεῶν,

ἔπειτα καμὲ τούσδε θ', οἱ πάρεσί σοι.

(στροφή α')

ΧΟΡ. πιθοῦ θελήσας φρονήσας τ', ἄναξ, λίσσομαι. 630

ΟΙΔ. τί σοι θέλεις δῆτ' εἰκάθω; 651

ΧΟΡ. τὸν οὔτε πρὶν νήπιον νῦν τ' ἐν ὄρω μέγαν
καταίδεσαι.

λύπην εἰς μέγα κομίσεται. Immo recte monuit Musgravius substantivum ἄλγος non cum verbis τὸ μηδέν, de quibus vide quae ad Ai. 1203 monita sunt, sed cum eis μέγα iungendum esse.

V. 621 sq. Schol.: ἀποκρίνας· ἐν τῶν δύο ποιήσας. De synizesi cfr. Herm. Elem. doct. metr. p. 53, qui ad hunc locum comparat scriptorem Phoenicis v. 28 duodecies undis irrigat omne nemus. Cum autem haec synizesis nullo tragicorum exemplo probetur, Dindorfius eleganter scripsit δραῖσαι δικαιοί, θάτερον δνοῖν κακοῖν, monens verbum ἀποκρίνας neminem illo sensu usurpavisse. Sed alia suadent v. 621 sq., quibus Creonti non optio datur aut caedem aut exilium eligendi sed caedes statuitur. Fortasse et verba δνοῖν ἀποκρίνας κακοῖν et v. proximus ex interpretatione et explicatione repetenda sunt poetaeque nihil aliud scripsit nisi haec: δραῖσαι δικαιοί, θάνατον ἐκρίνας ἐμοί.

V. 624. τοῦμόν σῶμα] Id est ἐμέ. Cfr. Eur. Alc. 636 οὐκ ἦσθ' ἄρ' ὀφθαλμοῦ τοῦδε σώματος πατήρ, id est ἐμὸς πατήρ. Ad quem locum alia citantur ex Heracl.

exempla. BR. Adde O. C. 355. El. 1233. 1333.

V. 625. μὴ νῦν ex coniectura scripsi. Libri μὴ νῦν. Confer quae ad Ant. 699 adnotavimus.

Ib. Suidas: ἀραῖος· ἀρᾶ ὑποκείμενος. Vide v. 1291.

V. 625 sq. ἀραῖος — δρᾶν] De verborum collocatione confer quae exempla ad O. C. 1233 attulimus.

V. 630. πιθοῦ θελήσας φρονήσας τ'] Recte Brunck.: 'obtempera volens prudensque'. Cfr. Ai. 371 ὑπεικε καὶ φρόνησον ἐν. Philoct. 1343 συγχάρει θέλων. Schol.: οἶον, μὴ τῇ δεγγῇ εἶκον, ἀλλὰ τὰ δέοντα διασυνεψάμενος, καλῶς τὸ θελήσας. πολλὰν γὰρ ἐπὶ ταῖς ὀργαῖς μεταγνώναι τις ὀφείλων, αἰδούμενος ἐμμένει τοῖς ἀμαρτήμασιν.

V. 631. θέλεις εἰκάθω] Vide Krueg. II 54, 2, 5.

V. 632. οὔτε πρὶν νήπιον] chori animo obversatur illa quam supra Creon habuit oratio quam idem collaudavit v. 616 sq.

Ib. ἐν ὄρω μέγαν] Id est μέγαν ὄρω, ἐν ᾧ ἔστι. Cfr. quae ad v. 17 monita sunt. De iurisiurandi apud veteres religione comparat Brunck. Eur. Hipp. 1037.

OIA. οἶσθ' οὖν ἂν χορήξεις; XOP. οἶδα. OIA. φράζε
δή, τί φῆς. 655

XOP. τὸν ἐναγῆ φίλον μήποτ' ἐν αἰτία 635
σὺν ἀφανεί λόγῳ σ' ἄτιμον βαλεῖν.

OIA. εὖ νυν ἐπίστω, ταῦθ' ὅταν ζητῆς, ἐμοὶ
ζητῶν ὄλεθρον ἢ φυγὴν ἐκ τῆσδε γῆς.
(στροφῆ β')

XOP. οὐ τὸν πάντων θεῶν θεὸν πρόμον Ἄλιον 660
ἐπεὶ ἄθεος, ἄφιλος ὃ τι πύματον 640
ὄλοιμαν, φρόνησιν εἰ τάνθ' ἔχω.
ἀλλὰ μοι δυσμῶρα γὰ φθίνουσα 666

V. 634. φράζε δή, τί φῆς] Respondet nostro: 'was du meinst'. Ai. 794 ὥστε μ' ὀδύνην, τί φῆς. ERF. Schaeferus comparat Xen. An. II 1, 15 σὺ δ' ἡμῖν εἰπέ, τί λέγεις.

V. 635. τὸν ἐναγῆ] Id est ἐξώλειαν ἐαυτῷ ἐπαρώμενον. Cfr. Aeschin. in Ctesiph. p. 502, quo ex loco huius nostri interpretatio petenda. Ἐναγῆς et ἀραιὸς ἐνοχὸς iuncta ibid. p. 512, 515. ERF. Recte; respicit hoc verbo chorus ad ipsius Creontis verba v. 645 ἀραιὸς ὄλοιμην, εἰ etc.

Ib. ἐν αἰτία] Iungendum cum βαλεῖν, ut ἐν αἰτία βαλεῖν sit: 'culpa vel criminis arguere'. Sic Trachin. 940 ὡς νιν μεταίως αἰτία βάλοι καυῆ. Plato p. 1287 F μηδέποτε βαλεῖν ἐν αἰτία τὸν δεικνύντα. Philo Ind. Vol. I p. 545 οὐ πᾶσαν κάκωσιν ἐν αἰτία τίθειναι. MUSGR. Itaque σὺν ἀφανεί λόγῳ ἐν αἰτία βαλεῖν idem est atque quod supra dixit Creon v. 608 γνώμη δ' ἀδήλω μὴ με — αἰτιῶ. Aperte conferunt editores Antiphont. p. 136 (733 Reisk., 59 Bekk.) ἐγὼ μὲν γὰρ σοι φανεράν τὴν πρόνοιαν εἰς ἐμὲ ἀποδείκνυμι, σὺ δὲ με ἐν ἀφανεί λόγῳ ζητεῖς ἀπολέσαι.

V. 636. Ex Hermannii coniectura σ' pronomen post λόγῳ addidi.

V. 637. εὖ νυν ipse scripsi. Libri εὖ νυν. Confer notam ad v. 625. Item infra v. 680 σὺ νυν pro σὺ νῦν. Schol.: εὖ νυν

ἐπίστω γίνωσκε, ὅτι τοῦτο συνηγορῶν ἐμὲ ἀδικεῖς. οὐδὲν γὰρ ἄλλο ἢ ὄλεθρον μοι ἐπάγεις, εἰ παροφουμαι τὸν ἐπιβεβουλεύοντα.

V. 639. οὐ τὸν] Id est οὐ μὲν τὸν etc. Saepissime μὰ sic opprimitur, ut infra 1088. Antig. 758, El. 1063, Eur. Ion 870. BR. Schol.: ἐπὶ ὄρκον καταπέφυγεν, ἐξ οὗ μάλιστα ἐδόκει πείσασθαι τὸν βασιλέα. ἤλιον δὲ δυνναίν, ὅτι πάντα ἐσρακίως αὐτὸς συνηδεῖ τὸ πᾶν. Epitheton πρόμος principium diei spectare videtur.

V. 640. ἄθεος] Vide ad v. 249 ed. meae. — Schol. codicis Lips.: ὃ τι πύματον ὄλοιμαν φθαρείην ὅπερ ἐσχατον, ἤγουν ἀπώλειαν ἣτις ἐσχατή, ταῦτέστι φθαρείην ἐσχατήν ἀπώλειαν.

V. 642 sqq. Ut nunc se verba habent, videtur chorus hoc dicere: 'conficit animum meum calamitas civitatis, si augetur etiam malis his, quae a vobis proficiscuntur'. Verum est in hac sententia aliquid incommodi, ita ut mendo laborare hunc locum putem, id quod vel ex numeris versus antistr. intellegitur.

G. Dindorfio pro φθίνουσα videtur φθινῶς scriptum fuisse, Hermannus ψυχάν ex interpretis adnotatione in textum venisse et μοι δυσμῶρα ex μ' ἄδυσμῶρας ortum esse censuit. Cum maiore probabilitatis specie scripseris de Naucki coniectura ἀλλὰ μ' ἄδυσμῶρας γὰ φθίνουσα τρύχει, καὶ τὰδ' εἰ κακοῖς

τρύχει ψυχάν, καὶ τὰδ' εἰ κακοῖς κακὰ
προσάψει τοῖς πάλαι τὰ πρὸς σφῶν. 645

OIA. ὄδ' οὖν ἴτω, κεί χορή με παντελῶς θανεῖν,
ἢ γῆς ἄτιμον τῆσδ' ἀπωσθῆναι βία. 670
τὸ γὰρ σόν, οὐ τὸ τοῦθ' ἐποικτεῖρω στόμα
ἐλεινόν· οὗτος δ', ἐνθ' ἂν ἦ, στυγήσεται.

KPE. στυγνὸς μὲν εἶκον δῆλος εἶ, βαρὺς δ', ὅταν 650
θυμοῦ περάσῃς. αἱ δὲ τοιαῦτα φύσεις
αὐταῖς δικαίως εἰδὼν ἄλγιστα φέρειν. 675

OIA. οὐκουν μ' ἕσσεις κάκτος εἶ;

KPE. πορεύσομαι,
σοῦ μὲν τυχὼν ἀγνώτος, ἐν δὲ τοῖσδ' ἴσος.
(ἀντιστροφή α')

XOP. γίνα, τί μέλλεις κομίζεῖν δόμων τόνθ' ἔσω; 655
IOK. μαθοῦσά γ' ἦτις ἢ τύχη. 680

κακὰ προσάψει τοῖς πάλαι τὰ πρόσφατα.

V. 645. προσάψει] Hoc loco neutrale significationem habet, ut συναπτειν Aesch. Pers. 885. Eur. Hipp. 187. ERF. Immo, Elmsleius inquit, actiyum est προσάψει. Pendet a γὰ v. 642. 'Addita habeat' recte interpretatur anonymus apud Burgesium. Eurip. Herc. 1210 ἰὼ παῖ, κατάσχεθε λέοντος ἀγρίου θυμόν, ὡς δρόμον ἐπὶ φόνιον ἀνόσιον ἐξάγει, κακὰ δ' ἔλων κακοῖς συνάψει, τέκνον. Adde Med. 78. Iph. T. 487.

V. 646. ἴτω] I. e. ἀπίτω. Vide ad Philoct. 48.

V. 649. στυγήσεται] Cfr. ad v. 1466.

V. 650. στυγνὸς — δῆλος εἶ] Odii in me plenus es etiam cum cedis, i. e. me dimittis.

V. 650 sq. βαρὺς δ' — περάσῃς] Schol.: ὅταν δὲ ἐπὶ τὸ πέρας ἔλθῃς τῆς ὀργῆς, τότε βαρῆως αἰσῆς τὸ πρᾶγμα, οἷον μετανοήσεις καὶ ἄδικα (i. τὰ ἀδικα) ἐνθνηθήσῃ. Itaque βαρὺς hic significaret 'poenitentiae stimulus gravatus'. Cuius tamen significationis exemplum simile non novi. Recte Brunckius haec verba sic interpretatus est: 'ubi vero ira deferuerit, tu te

ipsum oderis'. Constructio verbi περᾶν cum genetivo inde explicanda quod περάσαι sensum habet dictionis πέραν ἐλθεῖν.

V. 651 sq. αἱ δὲ — φέρειν] 'Istiusmodi vero natura sibi met ipsi molestissima est', i. e. qui ira ita abripi se patitur, ut aliquid decernat, cuius eum postea poeniteat, sibi met ipsi maximos dolores parat.

V. 653. πορεύσομαι] Accommodatius videtur πορεύσομαι. Saepe hae formae in libris commutatae sunt.

V. 654. σοῦ μὲν τυχὼν ἀγνώτος] 'Te consecutus talem, qui me non noris', i. e. a te non agnitus qualis sum, ἐν δὲ τοῖσδ' ἴσος, 'inter hos vero idem qui antea'. De locutione τυχεῖν τι νός τινος vide ad Phil. 318 ed. meae.

V. 655. Schol.: ὡς κατέγνωκεν ὁ χορὸς τοῦ Οἰδίποδος, παρακλειυεται τῇ γυναικὶ εἰσαγεῖν αὐτόν.

V. 656. μαθοῦσα] Adsumendum e versus antecedit. κομῶ αὐτόν ἔσω, μαθοῦσα, 'ubi cognovero'. Cfr. ad Trach. 332 ed. meae. Schol.: πιθανῶς μετὰ τὸ δηλᾶσθαι αὐτοῦς ἐπιζητεῖ τὴν αἰτίαν. ἅμα δὲ καὶ ἵνα ἀρχὴ γένηται τοῦ ἀναγνωρισμοῦ.

- XOP. δόκησις ἀγνώως λόγων ἤλθε, δάπτει δὲ καὶ
τὸ μὴ ἴνδικον.
- IOK. ἀμφοῖν ἀπ' αὐτοῖν; XOP. ναίχι. IOK. καὶ τίς
ἦν λόγος;
- XOP. ἄλις ἔμοιγ', ἄλις, γὰρ προπονουμένας, 660
φαίνεται, ἐνθ' ἔληξεν, αὐτοῦ μένειν. 666
- OIA. ὄραξ, ἴν' ἦκεις, ἀγαθὸς ὢν γνώμην ἀνήρ,
τοῦ μὲν παριεῖς καὶ καταμβλύνων κέαρ;
(ἀντιστροφή β.)
- XOP. ἀναξ, εἶπον μὲν οὐχ ἄπαξ μόνον, ἴσθι δὲ 690
παραφρόνιμον, ἄπορον ἐπὶ φρόνιμα 665
πεφάνθαι μ' ἔν, εἰ σε νοσφίζομαι,
ὅς τ' ἐμὰν γὰρ φίλαν ἐν πόνοισ 695

V. 657. δόκησις — ἤλθε] I. e. 'ignara sive incerta opinio quae verbis prolata, non rebus probata est'. Tum de usu verbi ἤλθε confer v. 523. Schol.: ὁ χορὸς ὑπὲρ ἀμφοτέρων ἀπολογεῖται ὑπὲρ μὲν τοῦ Κρέοντος, ὅτι ἐπ' ἀδήλοις ἐγκέκληται ὑπὲρ δὲ τοῦ Οἰδίποδος, ὅτι εἰκότως ἀργίσθη, ἐπὶ τοιοῦτοις διαβληθεῖς.

Ib. Schol.: τὸ μὴ ἴνδικον οἶον τὸ μὴ ἐνδίκως θρολούμενον, ὃ ἔστιν ἡ ψευδῆς διαβολή. καὶ τὸ συνεῖδος ἐρρωμένον ἢ 'Mordet, sc. Creontem, inusta Oedipi criminatio'. MUSGR. Immo, nisi fallor, mordebat Oedipum Thresiae criminatio, ut choro videbatur, iniusta.

V. 659. Schol.: ἀμφοῖν ἀπ' αὐτοῖν οἶον, ἀμφοτέροι τοῦ διαφορᾶς αἰτίοι εἶναι.

V. 660. Schol.: ἄλις ἔμοιγ', ἄλις αὐταρκῆς μοι φαίνεται στήσαι τὸν λόγον ἐνθα ἔληξεν ἀπὲρ τοῦ ἱκανὰ λέλειπται, καὶ αὐταρκῆς ἔστιν ἀνακεπαῦσθαι τὰ τοῦ λόγου, ἐνθα ἔληξεν ἡ στάσις.

V. 661. Proverbium suadebat μὴ κινεῖν κακὸν ἐν κείμενον. Cfr. Theogn. 423 πολλὰκι γὰρ τὸ κακὸν κατακείμενον ἐνδον ἄμεινον, Callim. ap. schol. O. C. 510 τί δάκρυον εὐδον ἐγείρεις;

V. 662 sq. Schol.: ὄραξ, ἴν' ἦκεις, ἀγαθὸς τοῦτό φησιν ὁ

Οἰδίπους ἀγανακτῶν. διὰ τί πρὸς ἕτερον ἀποφύγει, καίτοι ἀγαθὸς ὢν ἀνήρ, καὶ οὐχ ὁμολογεῖται τὰ λυπήσαντά με τῆ Ἰοκάστη; διὰ τί οὐν οὐ συνοργεῖ μοι, ἀλλὰ πρᾶννεῖς με ὑπὲρ τοῦ Κρέοντος;

V. 663 sq. τοῦ μὲν παριεῖς καὶ — κέαρ] Iungo τοῦ μὲν παριεῖς, 'id quod ex re mea fuerit omittens, non curans, negligens', καὶ τὸ σὸν κέαρ κατ., 'animum, quo erga me affectus esse debeas, hebetans, languescere sinens'. Talem interpretationem mihi proxima chori verba videntur requirere. Si κέαρ ad Oedipum redit, iram regis intellexerim, quae ipso iudice in tali discrimine non leniri et retundi debebat, sed excitari potius ad superandas Creontis insidias. FR. IACOBS. Recte videtur Hartungus scripsisse: ὄραξ ἴν' ἦκεις ἀγαθὸς . . παρής (debebat παριεῖς, ut ad v. 609 monuimus) καὶ καταμβλύνει κέαρ.

V. 664. οὐχ ἄπαξ μόνον] 'Non semel tantum', i. e. crebro, saepe.

V. 665. παραφρόνιμον] 'Insanum, amentem'; ἄπορον ἐπὶ φρόνιμα, 'ad omne prudens consilium inhabilem'. MUSGR.

V. 666. εἰ σε νοσφίζομαι] 'Si te deseram', i. e. si, quod tu suspicaris, cum Creonte contra te faciam. Probabiliter scripsit Hartung.: εἰ σ' ἐνοσφίζομαι.

- σαλεύουσαν κατ' ὄρθον οὐρίσας,
τανῦν τ' εὐπομπος, εἰ δύναι, γενοῦ. 670
- IOK. πρὸς θεῶν δίδαξον καὶ, ἀναξ, ὅτου ποτὲ
μῆνιν τοσσηνδε πράγματος στήσας ἔχεις.
- OIA. ἐρῶ (σὲ γὰρ τῶνδ' ἐς πλεόν, γύναι, σέβω) 700
Κρέοντος οἶά μοι βεβουλευκῶς ἔχει.
- IOK. λέγ', εἰ σαφῶς τὸ νεῖκος ἐργαλῶν ἔρεις. 675
- OIA. φονέα μὲ φησὶ Λαῖου καθεστάναι.
- IOK. αὐτὸς ξυνευδὸς ἢ μαθὼν ἄλλον πάρα;
- OIA. μάντιν μὲν οὐν κακοῦργον εἰσπέμψας, ἐπεὶ 705
τό γ' εἰς ἑαυτὸν πᾶν ἐλευθεροὶ στόμα.
- IOK. σὺ νυν ἀφείς σεαυτὸν ὦν λέγεις πέρι 680
ἐμοῦ πάκουσον καὶ μάθ', οὔνεκ' ἔστί σοι

V. 669. σαλεύουσαν restituit Dobraeus. Libri ἀλύουσαν. Cfr. Archil. fr. 23 ψυχὰς ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκάλαις, Aristoph. Ran. 704 τὴν πόλιν ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκάλαις.

Ib. κατ' ὄρθον οὐρίσας] 'Vento secundo direxisti, ut prospero cursu uteretur'. Cfr. Trachin. 827 καὶ τὰδ' ὄρθως ἐμπεδα κατονρίξει, Eur. Androm. 610, praeterea supra v. 23 et Ant. 162 τὰ μὲν δὴ πόλιος ἀσφαλῶς θεοὶ πολλῶ σάλῳ σείσαντες ὄρθασαν πάλιν.

V. 667—670. ὡς τ' — τανῦν τσ] Idem hic dicit atque v. 52 sq. iam dictum a poeta est: ὄρνιδι γὰρ καὶ τὴν τὸτ' αἰσίῳ τύχην παρέσχες ἡμῖν, καὶ τανῦν ἴσος γενοῦ. — De τὲ — τὲ particularum collocatione ad v. 35 sqq. diximus, de omissione πάλιν adverbio, cui oppositum τανῦν est, ad v. 447. — Nomen εὐπομπος recte explicat schol. cod. Lips.: ἀγαθὸς ὁδηγός, κυβερνήτης. Retinuit enim metaphoram poeta, administrationem civitatis cum gubernatione navis comparans. — Forma δύναι, quam hic exhibet optimus liber La, invenitur etiam Phil. 849. Eadem a Porsono pro δύνῃ restituitur Phil. 798, Eur. Androm. 239, Hec. 253.

V. 671 sq. ὅτου — μῆνιν πράγματος] De genetivo a μῆνιν pendente vid. ad Philoct. 325

ed. meae. Tum μῆνιν, ἔριν, νεῖκος, βοήν, κραυγὴν ἰσταναι ita dicunt poetae, ut nihil significant aliud nisi quod μῆνιν sive ὄργιζεσθαι, βοᾶν apud scriptores prosaicos significant. Cfr. Hom. Od. 19, 11, Il. 13, 333, Aesch. Cho. 885, Philoct. 1263, Eurip. Or. 1529, Heracl. 128, Iph. A. 1039. De dictione στήσας ἔχεις vide Krueg. II 56, 3, 8.

V. 673 sq. ἐρῶ — Κρέοντος οἶα — ἔχει] I. e. ἐρῶ τὰ τοῦ Κρέοντος βουλευματα, οἶά μοι βεβ. ἔχει. Vide de hac locutione Herm. in Mus. Stud. Antiq. p. 156 sq. et ad Vig. p. 880 et Krueg. II 47, 10, 6.

Ib. σὲ γὰρ — σέβω] Tibi enim me loqui et exponere rem iubenti obtemperare malo quam his, qui universam rem silentio premedam indicant.

V. 675. εἰ σαφῶς — ἔρεις] 'Si vere contentionem, cuius causam in Creontem confers, exponere vis'. De locutione νεῖκος ἐργαλῶν dictum ad Phil. 325.

V. 678. μάντιν — εἰσπέμψας] Sc. φησί, id est, 'immo vero vates impius dicit, quem ad me misit', ἐπεὶ — στόμα, 'nam quod ad se ipsum attinet, i. e. nam ipse totum sermonem liberum servat', scil. ab eiusmodi dicto, me Laium interfecisse.

V. 680. σὺ νυν ἀφείς — πέρι] Proprie: 'absolve te ab iis rebus,

βρότειον οὐδὲν μαντικῆς ἔχον τέχνης.
 φανῶ δέ σοι σημεῖα τῶνδε σύντομα. 710
 χρησιμὸς γὰρ ἦλθε Λαίῳ ποτ', οὐκ ἐρῶ
 Φοῖβον γ' ἀπ' αὐτοῦ, τῶν δ' ὑπηρετῶν ἄπο, 685
 ὡς αὐτὸν ἦξοι μοῖρα πρὸς παιδὸς θανεῖν,
 ὅστις γένοιτ' ἐμοῦ τε κάκεινον πάρα.
 καὶ τὸν μὲν, ὅσπερ γ' ἠ φάτις, ξένοι ποτὲ 715
 ληστὰι φονεύουσ' ἐν τριπλαῖς ἀμαξίτοις·
 παιδὸς δὲ βλάστας οὐ διέσχον ἡμέραι 690
 τρεῖς, καὶ νιν ἄρθρα κείνος ἐνζεύξας ποδοῖν
 ἐρρηψεν ἄλλων χειρῶν εἰς ἄβατον ὄρος.
 κἀνταῦθ' Ἀπόλλων οὐτ' ἐκείνον ἤνυσεν 720
 φονεῖα γενέσθαι πατρὸς οὔτε Λαίου
 τὸ δεινόν, οὐφοβείτο, πρὸς παιδὸς παθεῖν. 695

de quibus dicis', i. e. abice curam de iis rebus, de quibus dicis.

V. 682. μαντικῆς ἔχον τέχνης] Docui iam ad Aiac. 745 saepe Sophoclem verba simplicia pro compositis posuisse iisque eundem casum adiunxisse, quem vulgo composita tantum adsciscere soleant. Ita hoc loco ἔχον eo sensu posuisse censendus est, quo scriptores prosaici μετέχον posuissent, nisi scripsit μαντικῆς ἔχον μέρος.

V. 683. σημεῖα τῶνδε σύντομα] 'Brevia huius rei indicia, sive argumenta'. Cfr. Ant. 446 σὺ δ' εἰπέ μοι μὴ μῆκος, ἀλλὰ σύντομα. Egregie autem poeta Iocastam, ut Oedipi animum sollicitudine, qua premebatur, liberaret, vatumque nullam esse auctoritatem probaret, ea ipsa profertent inducit, quibus et Oedipi curam augeri necessario nec vatum genus despici debere luculenter appareret.

V. 686. ὡς αὐτὸν etc.] De sententia confer O. C. 969 εἰ τι θέσφατον παρὶ χρησμοῖσιν ἔνευθ', ὥστε πρὸς παιδῶν θανεῖν. De locutione Phil. 331 ἐπεὶ γὰρ ἔσχε μοῖρ' Ἀχιλλεῖα θανεῖν, ex quo loco coniecerit quispiam hoc loco fortasse ἔξοι scriptum fuisse. Sed potuit utrumque dici.

V. 689. Schol.: ἐν τριπλαῖς ἀμαξίτοις καλῶς τὸν τόπον προσέθηκεν, ἵνα εἰς ὑπόμνησιν ἀγάγοι τὸν Οἰδίποδα.

V. 690. παιδὸς δὲ βλάστας] Pro accusativo absoluto accipit Brunckius. Quidni a διέσχον illum pendere dicas? natales pueri non distinnerunt tres dies ab eo, quod postea factum est, i. e. tres dies inde a nato puero non elapsi sunt. MATTHIAE. Recte. Quod autem ea quae subiungenda erant, particula καὶ adiunguntur, id eadem ratione explicandum, est qua Graeci dicunt οὐ πολλὰ ἡμέραι διετρίβοντο καὶ κτλ. Cfr. Krueg. I 69, 32, 6.

V. 691. νιν ἄρθρα — ποδοῖν] De duplici accusativo vide Krueg. II 46, 16. Verba ἄρθρα ποδοῖν ἐνζ. schol. rec. explicat: τὰ σφυρὰ περὶ τὴν συνάψαν. Consulto tamen haec demum infra v. 1034 explanantur.

V. 692. Ego non dubito, quin Sophocles ἄβατον εἰς ὄρος scripserit, quod proposuit Musgravius. — ὄρος, in Cithaeronem.

V. 693 sq. ἤνυσεν — γενέσθαι] 'Perfecit, ut esset'. Similiter Aesch. Pers. 721 στρατός ἤνυσεν περῶν.

τοιαῦτα φῆμι μαντικὰ διώρισαν,
 ὧν ἐντρέπου σὺ μηδέν. ἂν γὰρ ἂν θεὸς
 χρεῖαν ἐρευνᾷ, ὁραδίως αὐτὸς φανεί. 725
 ΟΙΔ. οἷόν μ' ἀκούσαντ' ἀγτίως ἔχει, γύναι,
 ψυχῆς πλάνημα κἀνακίνησις φρενῶν. 700
 ΙΟΚ. ποίας μερίμνης τοῦθ' ὑποστραφεῖς λέγεις;
 ΟΙΔ. ἔδοξ' ἀκούσαι σοῦ τόδ', ὡς ὁ Λαῖος
 κατασφαγείη πρὸς τριπλαῖς ἀμαξίτοις. 730
 ΙΟΚ. ἠυδατο γὰρ ταῦτ', οὐδέ πω λήξαντ' ἔχει.
 ΟΙΔ. καὶ ποῦ 'σθ' ὁ χῶρος οὗτος, οὐ τόδ' ἦν
 πάθος; 705
 ΙΟΚ. Φωκίς μὲν ἠ γῆ κλήζεται· σμυστή δ' ὁδὸς
 ἐς ταῦτὸ Δελφῶν κἀπὸ Δαυλίας ἄγει.
 ΟΙΔ. καὶ τίς χρόνος τοῖσθ' ἐστὶν οὐξεληλυθῶς; 735
 ΙΟΚ. σχεδόν τι πρόσθεν ἢ σὺ τῆσδ' ἔχων χθονὸς
 ἀρχὴν ἐφαίνου, τοῦτ' ἐκηρύχθη πόλει. 710
 ΟΙΔ. ὦ Ζεῦ, τί μου δοῦσαι βεβούλευσαι πέρι;
 ΙΟΚ. τί δ' ἐστι σοι τοῦτ', Οἰδίπους, ἐνθύμιον;
 ΟΙΔ. μήπω μ' ἐρώτα. τὸν δὲ Λαῖον φύνω 740

V. 697 sq. ὧν γὰρ ἂν θεὸς χρεῖαν etc.] i. e. ὧν γὰρ ἂν χρεῖαν (φῆμαι) ἐρευνᾷ sive ἂν γὰρ ἂν χρεῖαν φῆμαι ἐρευνᾷ, 'quae deus palam fieri ex usu exploraverit, ea facile ipse palam faciet'.

V. 700. ψυχῆς πλάνημα] 'Vagatio, error, i. e. fluctuatio mentis'; vide v. 67 φροντίδος πλάνης et O. C. 316 ἄρ' ἐστίν; ἄρ' οὐκ ἐστίν; ἠ γνάμη πλανῆ. Contra ἀνακίνησις φρενῶν est 'perturbatio animi'.

V. 701. ποίας μερίμνης — λέγεις;] I. e. ποία ἐστὶν ἡ μερίμνα, ἧς ὑποστραφεῖς (i. e. φροντίζων) τοῦτο λέγεις; Aperte confert Elmsleius Ai. 1117 τοῦ δὲ σοῦ φόφου οὐκ ἂν στραφείην, ad quem locum (v. 1089 sq. ed. meae) vide quae nos adnotavimus.

V. 707. Describitur locus, ubi viae Delphos a Thebis ducenti alia ad Dauliam ducens via se adiungebat. De Daulia Strabo p. 423 B ἐν δὲ τῇ μεσογαίᾳ μετὰ Δελφῶν ὡς πρὸς τὴν ἑο Δαυ-

λὴς πολίχνην. Locum, ubi Oedipus patrem interfecit, σχιστὴν ὁδὸν proprio nomine vocatum esse testatur Pausan. in Phocic. p. 808. MUSGR. Cfr. Ulrichii Reisen und Forschungen in Griechenland p. 147 et p. 155 not. 12. Δελφῶν κἀπὸ Δαυλίας, i. e. ἀπὸ Δελφῶν καὶ ἀπὸ Δαυλίας. Sic infra 761 ἀγρούς — κἀπὶ ποιμνίων νομάς. Cfr. Krueg. I et II 68, 9, 2.

V. 708. τοῖσθ'] 'Ex quo haec gesta sunt'. Cfr. Krueg. I 48, 5, 3.

V. 711. Schol.: ὦ Ζεῦ — πέρι: ἀναμνηστικαὶ οἱ Οἰδίπους καὶ τοῦ χρόνου καὶ τοῦ τόπου, καὶ πρὸς τὸν Δία φησί, τί μοι ποιήσεις;

V. 712. ἐνθύμιον] 'Terriculamentum'. Adfatim hanc notionem illustravimus ad Eur. Herc. 724. MUSGR. Erfurditius praeterea Wagnerum ad Alciph. T. II p. 44 conferri iubet.

V. 713. φύνω] Gl. τὸν τοῦ σώματος ὄγκον.

- τίνα εἶχε φράζε, τίνα δ' ἀκμήν ἦβης ἔχων.
 IOK. μέλας, χροάζων ἄρτι λευκανθὲς κάρα, 715
 μορφῆς δὲ τῆς σῆς οὐκ ἀπεστίται πολὺ.
 OIA. οἴμοι τάλας· εἰκ' ἐμαυτὸν εἰς ἀράς
 δεινὰς προβάλλον ἄρτιως οὐκ εἰδέναι. 745
 IOK. πῶς φῆς; ὀκνῶ τοι πρὸς σ' ἀποσκοποῦσ', ἄναξ.
 OIA. δεινῶς ἀθυμῶ, μὴ βλέπων ὁ μάντις ἢ· 720
 δείξεις δὲ μᾶλλον, ἦν ἐν ἐξείπῃς ἐτι.
 IOK. καὶ μὴν ὀκνῶ μὲν, ἂν δ' ἐρη μαθοῦσ' ἐρῶ.
 OIA. πότερον ἐχώρει βαιὸς ἢ πολλοὺς ἔχων 750
 ἄνδρας λοχίτας, οἳ ἄνηρ ἀρχηγέτης;
 IOK. πέντ' ἦσαν οἱ ξύμπαντες, ἐν δ' αὐτοῖσιν ἦν 725
 κῆρυξ· ἀπήνη δ' ἦρε Λαῖον μία.
 OIA. αἰαί, τάδ' ἦδη διαφανῆ. τίς ἦν ποτε
 ὁ τοῦσδε λέξας τοὺς λόγους ὑμῖν, γύναι; 755
 IOK. οἴκεύς τις, ὅσπερ ἵκετ' ἐκσωθεὶς μόνος.
 OIA. ἢ κὰν δόμοισι τυγχάνει τανῦν παρῶν; 730
 IOK. οὐ δῆτ'· ἀφ' οὗ γὰρ κείθεν ἦλθε καὶ κράτη
 σέ τ' εἶδ' ἔχοντα Λαῖόν τ' ὀλωλότα,

V. 714. τίνα δ' ἀκμήν ἦβης ἔχων] Vulgo ad ἔχων adsumendum ἦν putant, quod lateat in praegressis verbis φῆσιν τίνα εἶχε. Quibus non assentior. Brunckius pro ἔχων ex coniectura τότε posuit; Hartungus ἐτυχε, Dindorfius ἦλθε scripsit pro εἶχε. Sed cum etiam ἦβης pro ἡλικίας insolenter dictum sit, pro ἦβης ἔχων scribendum videtur ἔχων ἔβη.

V. 715. μέλας ex deterioribus libris recepi pro μέλας. Illud enim et Homericis μελανόχροος οὐλοκάρηνος (Od. 19, 246) et eo commendatur quod de statura proximo versu exponitur, itaque hic tempus aetatis describendum erat. Cfr. Ant. 1092 ἐξ ὅτου λευκὴν ἐγὼ τῆνδ' ἐκ μελαινης ἀμφιβάλλομαι τρίχα et cum λευκανθὲς Aristoph. Vesp. 1064 κῆρυξ πολιωτέραι δὴ αἰδ' ἐπαυθούσιν τρίχες.

V. 717 sq. εἰκ' — προβάλλον — οὐκ εἰδέναι] Id est εἰκα προβαλεῖν ἐμαυτὸν οὐκ εἰδώς.

V. 719. ὀκνῶ τοι] 'Timeo,

tremo'. Sic infra 922 ὡς νῦν ὀκνοῦμεν πάντες et alibi saepissime.

V. 720. μὴ βλέπων ὁ μάντις ἢ] Aptissime ita dixit Oedipus, respiciens fortasse ad ea, quae Tiresiae obiecerat 371 τυφλὸς τὰ τ' ὡτα τὸν τε νοῦν τὰ τ' ὀμματ' εἰ.

V. 723. βαιὸς] Suidas βαιαί· μικραί. καὶ βαιὸς ἰδίως ἀντι τοῦ εἰς. Σοφοκλῆς — ἐν Αἰχμιαλαίσι· ἔσπειρα βαιῶς κῆλυκος ὥστε δεύτερα. Rectius Musgravius hic βαιὸς interpretatur: 'tennis, i. e. cum exiguo comitatu'.

V. 724. λοχίτας] Gl. ὑπάσπιστάς. BR.

V. 726. κῆρυξ] Praecones apud veteres sacrosancti erant, unde reges atque imperatores iis etiam comitibus securitatis causa utebantur. Vide Eustath. ad Hom. Il. A 334. Praeconem autem Oedipo sua insignia in memoriam vocabant.

V. 732 sqq. Egregie poeta Iocastam ea hic loquentem introducit, quibus ipsis insciens fa-

- ἐξικέτευσε τῆς ἐμῆς χειρὸς θυγῶν 760
 ἀργούς σφε πέμψαι κατὰ ποιμνίων νομάς,
 ὡς πλείστον εἴη τοῦδ' ἀποπτος ἄστεως. 735
 κᾶπεμψ' ἐγὼ νιν. ἄξιός γάρ, οἳ ἄνηρ
 δοῦλος, φέρειν ἦν τῆσδε καὶ μείζω χάριν.
 OIA. πῶς ἂν μόλοι δῆθ' ἡμῖν ἐν τάχει πάλιν; 765
 IOK. πάρεστιν. ἀλλὰ πρὸς τί τοῦτ' ἐφίεσαι;
 OIA. δέδοικ' ἐμαυτὸν, ὃ γύναι, μὴ πόλλ' ἄραν 740
 εἰρημέν' ἢ μοι, δι' ἃ νιν εἰσιδεῖν θέλω.
 IOK. ἀλλ' ἴξεται μὲν ἄξια δέ που μαθεῖν
 κἀγὼ τὰ γ' ἐν σοὶ δυσφόρως ἔχοντ', ἄναξ. 770
 OIA. κοῖ μὴ στερηθῆς γ', ἐς τοσοῦτον ἐλπίδων
 ἐμοῦ βεβῶτος. τῷ γὰρ ἂν καὶ μείζονι 745
 λέξαιμ' ἂν ἢ σοὶ διὰ τύχης τοιαῦσδ' ἰών;
 Ἔμοι πατήρ μὲν Πόλυβος ἦν Κορίνθιος,
 μήτηρ δὲ Μερόπη Δωρίς. ἠρόμην δ' ἄνηρ 775

ciat, ut Oedipum interfectorem Lai esse magis magisque iam appareat.

V. 735. τοῦδ' ἀποπτος ἄστεως] De significatu adiectivi ἀποπτος vide quae ad El. 1463 et in censura Aiac. ab Lobeck. edit. p. 7 sqq. exposuimus.

V. 736 sq. οἳ ἄνηρ pro eo quod La habet ὃ γ' ἄνηρ restituit Hermannus ductus hac scholiastae adnotatione: οἶον τὸ ἀττημα οὐχ ὑπερέβαλε δοῦλον. Ita si persanatus locus videtur, usus vocabuli ἄξιός in servo excusatur, ut οἷα eadem ratione positum sit qua ὡς infra v. 1118 et οἷα Eur. Or. 32 κἀγὼ μετέσχον, οἷα δὴ γυνή, φόνου, non qua οἷα 751, ὅποια 915. Verum eis quae sequuntur causam dignitatis addi velis, ut expectaveris οἳ ἄνηρ πιστός vel quod Nauclius ἐσθλὸς vel quod F. Gu. Schmidtus (Anal. Soph. p. 27) coniecit εὐνοος.

V. 738. πῶς ἂν μόλοι] 'Utinam veniat!' Vide quae ad Philoct. 777 adnotavi.

V. 739. πάρεστιν] Gl. δυνατὸν ἐστί τοῦτο. — ἐφίεσαι: gl. ἐντέλλῃ. BR. Accusativum non ob stare quin 'decideris' interpretetur, cognoscitur ex eis quae habet Krueg. I 47, 14, 5.

V. 740. δέδοικ' ἐμαυτὸν μὴ εἰρημέν' ἢ μοι eadem ratione dicta sunt atque δέδοικ' ἐμαυτὸν μὴ εἰρηκώς ὦ. Cfr. Krueg. I 61, 6, 5.

V. 743. δυσφόρως ἔχοντ'] Gl. βαρέως διακείμενα. Paullo infra δυσφόρως ἦγον, βαρέως, χαλεπῶς. BR. ἐν σοὶ, 'in animo tuo'.

V. 744. στερηθῆς] Sc. τοῦ μαθεῖν. — ἐς τὸς ἐλπ. ἐμοῦ βεβῶτος, 'cum eo usque spei progressus sim', sc. fore, ut pateat quod vereor ne appareat, Lai me interfectorem esse.

V. 745 sq. τῷ γὰρ ἂν καὶ μείζονι etc.] Id est: τίς γὰρ ἂν καὶ μᾶλλον ἄξιός εἴη μαθεῖν ταῦτα παρ' ἐμοῦ ἢ σοῦ etc. Dixerat enim Iocasta modo: ἄξια δέ που etc. Est igitur μείζον 'praestantior', quo sensu a prosaicis etiam scriptoribus dici solet. Cfr. Demosth. c. Leptin. p. 461, 15 coll. 462, 2 et eiusdem F. L. 419, 12.

V. 746. διὰ τύχης τοιαῦσδ' ἰών] 'Cum hanc fortunam expertus sim', seu potius, 'cum in tali discrimine verser'. BR. Confer Krueg. I 68, 22, 2.

V. 748. Schol.: Φερεικῆς φησὶ Μέδουσαν εἶναι τὴν Πόλυβου γυναῖκα, θυγατέρα δὲ Ὀρα-

ἀστῶν μέγιστος τῶν ἐκεῖ, πρὶν μοι τύχη
 τοιάδ' ἐπέστη, θαυμάσαι μὲν ἀξία, 750
 σπουδῆς γε μέντοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἀξία.
 ἀνὴρ γὰρ ἐν δαίμοις μ' ὑπερπλησθεὶς μέθῃ
 καλεῖ παρ' οἴνω πλαστός ὡς εἶην πατρί. 750
 κἀγὼ βαρυνθεὶς τὴν μὲν οὖσαν ἡμέραν
 μόλις κατέσχον· θάτερον δ' ἰὼν πέλας 755
 μητρὸς πατρός τ' ἤλεγχον· οἱ δὲ δυσφόρως
 τοῦνεϊδος ἦγον τῷ μεθέντι τὸν λόγον.
 κἀγὼ τὰ μὲν κείνοιν ἐτερόπῳην, ὅμως δ' 785
 ἐκνιζέ μ' αἰεὶ τοῦθ'· ὑφείρηκε γὰρ πολὺ.
 λάθρα δὲ μητρὸς καὶ πατρὸς πορεύομαι 780

λόγον τοῦ ἀδελφιδού. οἱ δὲ Ἀντιοχίδα τὴν Χάλκωνος. De Pherecydis fragmento, quod est LXXI apud Sturzium, vide Sturz. p. 206. Ab Apollodoro et Hygino fab. 66 appellatur Periboea. — Δωρίς· Πελοποννησιακή.

Ib. Schol.: ἡγόμην· ἐτερόπῳην, ἐτύγγανον. Immo significat 'existimabar'. Sic Antig. 34 τὸ πρῶγμα ἄγειν ὡς παρ' οὐδέν, quod recte interpretatur scholiasta, ἡγεῖσθαι. Similia sunt ἐν τιμῇ ἄγειν, δυσφόρως ἄγειν. Vide ad v. 756 sq.

V. 750. τοιάδε explicatur verbis θαυμάσαι . . οὐκ ἀξία. — De θαυμάσαι ἀξία i. e. 'insolens, nova' cfr. O. C. 1152 λόγος . . σμικρὸς μὲν εἰπεῖν, ἀξίος δὲ θαυμάσαι.

V. 751. σπουδῆς — τῆς ἐμῆς οὐκ ἀξία] 'Studio meo nondigna', i. e. non digna, ob quam ea studio e facerem, quae feci.

V. 752. ὑπερπλησθεὶς μέθῃ] Sic et ὄψιν . . ἐπλησα δακρύων et δακρύοισιν γὰρ Ἑλλάδ' ἀπασαν ἐπλησε Euripides dicit Med. 905, Or. 1363. Cfr. Trach. 54 παιδὶ τοσοῖοδε πληθύνεις, Aesch. Pers. 134 πύμπλαται δακρύμασιν.

V. 753. παρ' οἴνω] Anter pocula'. Cfr. Apollon. Rhod. I 458 et Valck. ad Callim. p. 15, 262. ERF. Verba καλεῖ με ὡς πλαστός εἶην dicta hoc sensu sunt: 'nomine me appellans dicit subditiuum me esse'. Cfr. Plat.

Crit. p. 44B καλέσαι με καὶ εἰπεῖν ὡς Σώκρατες κτέ., Prot. p. 339E καλέσας αὐτόν, ὡς Πρόδικε, ἔφηρ' ἐγὼ, κτέ. Ceterum haerere me fateor in coniunctis verbis ἐν δαίμοις et παρ' οἴνω, quorum alterutrum posuisse satis erat. Heimsoethius παροινῶν scribendum esse suspicatus est.

V. 754. βαρυνθεὶς] Gl. χολαθεὶς. Rusticus in Aristoph. Nub. 1363 κἀγὼ μόλις μὲν, ἀλλ' ὅμως ἠνεσχόμην τὸ πρῶτον' ἐπειτα δ' etc. BR.

V. 754 sq. τὴν μὲν οὖσαν ἡμέραν — κατέσχον] Aperte adscripsit Neuius Philoct. 690 πῶς ἄρα πανδάκρνον οὕτω βιοτῶν κατέσχεν;

V. 756 sq. δυσφόρως τοῦνεϊδος ἦγον] Id est ἐδυσφόρουν. Comparavit Neuius Platon. de Rep. VII p. 528 C: εἰ πόλις ὀληξυνεπιστατοῖ ἐντίμως ἀγονία αὐτά. Adde quae ad v. 748 modo monuimus.

V. 758. τὰ μὲν κείνοιν ἐτερόπῳην] Latine dixeris: 'parentibus gaudebam, contentus eram'. Cfr. El. 261. De accusativo ex verbo τέρεσθαι apto vide Krueg. II 46, 6, 9.

V. 759. ὑφείρηκε] 'Animum subierat'. Libanius vol. I p. 784 A: πολὺς τοιοῦτος ὑφείρηκε λόγος. MUSGR. Cfr. Sallust. Ing. c. 11 quod verbum in pectus Iugurthae altius quam quisquam ratus descendit.

Πυθῶδε. καὶ μ' ὁ Φοῖβος ὦν μὲν ἐκόμην
 ἄτιμον ἐξέπεμψεν, ἄλλα δ' ἄθλια
 καὶ δεινὰ καὶ δύστηνα προύφηεν λέγων, 790
 ὡς μητρὶ μὲν χρεῖη με μηχθῆναι, γένος δ'
 ἀτλητον ἀνθρώποισι δηλώσοιμ' ὄραν, 785
 φονεὺς δ' ἐσοίμην τοῦ φντεύσαντος πατρός.
 κἀγὼ πακούσας ταῦτα, τὴν Κορινθίαν
 ἄστροις τὸ λοιπὸν ἐκμετρούμενος χθόνα 795
 ἔφηνγον, ἐνθα μήποτ' ὀφείμην κακῶν
 χρησμῶν ὀνειδίη τῶν ἐμῶν τελούμενα. 770
 στείχων δ' ἐκνοῦμαι τοῦσδε τοὺς χώρους, ἐν οἷς

V. 761 sq. ὦν μὲν ἐκόμην· ἀόρασθαι. Rectius videtur Matth. ἄτιμον ἐξέπεμψεν] I. e. ἐκείνων, ἢ ἐκόμην, ἄτιμον ἐξ. Ut autem supra 306 πέμπειν dictus est is, 'qui oraculum consultum mittit aliquem', ita hic ἐκνεῖσθαι significat 'consultum venire oraculum'. Itaque ἄτιμον ἐξ. ἐκείνων, ἢ ἐκόμην, significabit: 'non respondit ad ea, de quibus consultum eum veneram'. Similiter ἀτιμάζειν usurpatum O. C. 49 πρὸς νῦν θεῶν, ὡς ἐξίνε, μὴ μ' ἀτιμάσῃς, τοιοῦτ' ἀλήτην, ὡς σε προστρέπω φράσαι, Ant. 21 τάφον . . ἀτιμάσας. Cfr. etiam quae ad v. 335 adnotavimus.

V. 763. προύφηεν λέγων ex coniectura scripsi. Libri προφάνη λέγων. De προύφηεν 'effatus est, edixit' cfr. Trachin. 324 ἦ τις οὐδαμὰ προύφηεν οὔτε μείζον' οὔτ' ἐλάσσονα. Plutarch. Demosth. c. 19 ἐν οἷς ἦ τε Πυθία δεινὰ προύφηενε μαντεύματα καὶ χρησμός ἦδετο. Idem Camill. c. 4 λόγια προύφαινε ἀπόρητα. Hinc πρόφαινον dicitur quod editum ab oraculo est, Trachin. 1159 ἐμοὶ γὰρ ἦν πρόφαινον ἐκ πατρὸς πάλα. ibid. 1163 ὡς τὸ θεῖον ἦν πρόφαινον, et πρόφαινας 'effatum' Trachin. 662 ἐπιπροφάνσει θερός. Adde Buttmannum in indice Demosth. Mid. p. 184.

V. 764. χρεῖη ut χρεῖναι 854 sensu fere a μέλλειν non discrepat.

V. 765. Schol.: ἀτλητον· τὸ μὴ δυνάμενον ὑπὸ ἀνθρώπων ἀόρασθαι. Rectius videtur Matth. 535 c. not. 1 verba δηλώσοιμ' ὄραν iungere. Vide ad El. 1433 sq.

V. 766. τοῦ φντεύσαντος πατρός] Vide quae ad El. 334 sq. et supra ad v. 431 adnotavimus.

V. 767 sq. τὴν Κορ. ἄστροις ἐκμετρούμενος χθόνα] Theodul. apud Boissonad. anecd. II p. 238 τὸ ἄστροις σημαίνεσθαι ἐπὶ τῶν μακρῶν ὁδῶν καὶ ἐρημον πορευομένων· οἱ γὰρ φηνγοντες ἀιφυγίαν τοῖς ἄστροις ἐσημειοῦντο τὴν ἐαντῶν πατρίδα (cfr. Suid. in Ἀστρονομία). Itaque verba ἔφηνγον ἐκμετρ. τὴν Κορ. χθόνα ἄστροις idem fere significant quod ἔφηνγον τηλόθεν εἰσορῶν τὴν Κορ. χθόνα, ut est Phil. 454 τηλόθεν τὸ τ' Ἴλιον καὶ τοὺς Ἀτρείδας εἰσορῶν φηλάξομαι. Ceterum usitata locutio est ἄστροις τεκμαίρεσθαι (σημαίνεσθαι, σημειοῦσθαι), unde Nauckius speciose conicit τεκμαρούμενος χθόνα. Omnium optime illustrat Toupius ad Suidam v. χρεῖν.

V. 769. ἔφηνγον, ἐνθα etc.] Intellegendum ad ἔφηνγον ἐκείσε. Verba κακῶν χρησμῶν ὀνειδίη τῶν ἐμῶν hoc sensu dicta: 'mala dedecora, i. e. turpia facinora, quae mihi ab oraculo praedicta erant, i. e. quae me perpetraturum esse Phoebus effatus erat'. Pro κακῶν expectaveris κακά, quod ipsum fortasse a poeta scriptum fuit, sed potuit etiam κακῶν dici. Vide ad Philoct. 159 sq. et 1101 sq. ed. meae. De locutione denique χρησμοὶ οἱ

ὄν τὸν τύραννον τοῦτον ὄλλυσθαι λέγεις.
καὶ σοι, γύναι, τάληθις ἐξερω. τριπλῆς 800
ὄτ' ἢ κελεύθου τῆσδ' ὀδοιπορῶν πέλας,
ἐνταῦθά μοι κῆρύξ τε καὶ πωλικῆς 775
ἄνηρ ἀπήνης ἐμβεβώς, οἶον σὺ φῆς,
ξυνηγνιάζον· καὶ ὄδοῦ μ' ὁ θ' ἠγεμῶν
αὐτός θ' ὁ πρέσβυς πρὸς βίαν ἤλαυνέτην. 805
κἀγὼ τὸν ἐκτρέποντα, τὸν τροχηλάτην,
παῖω δι' ὀργῆς· καὶ μ' ὁ πρέσβυς ὡς ὄρε, 780
ὄχον παραστειλόντα τηρήσας μέσον
κἀρα διπλοῖς κέντροισί μου καθίκετο.
οὐ μὴν ἴσην γ' ἔτισεν, ἀλλὰ συντόμως 810
σκήπτρω τυπαῖς ἐκ τῆσδε χειρὸς ὑπτιος
μέσης ἀπήνης εὐθὺς ἐκκλίνδεται· 785
κτείνω δὲ τοὺς ξύμπαντας. εἰ δὲ τῷ ξένη
τούτῳ προσήκει Λαῖον τι συγγενές,

ἐμοί, 'oracula mihi edita', vide Krueg. I 47, 7, 8.

V. 774. ἢ pro ἢν Elmsleius restituit. Vide ad v. 1092.

V. 775. Verba ἐπὶ πωλικῆς ἀπήνης ἐμβεβώς etiam ad κῆρυξ pertinent. Vide quae ad v. 412 adnotavimus.

V. 777. ὁ θ' ἠγεμῶν] Et 'auriga', qui post ὁ τροχηλάτης. Sic dici aurigam nemo mirabitur, qui meminerit τὸν τῆς ὁδοῦ ἠγεμῶνα. Nolim enim comparare Aeschyleum κώπης ἀναξ. SCHAEP.

V. 778. πρὸς βίαν] I. e. βιαίως. Cfr. Krueg. I 68, 39, 8.

V. 779. τὸν τροχηλάτην] Gl. τὸν ἠνίοχον. BR. Haec verba per ἐπεξηγήσειν addita sunt, ne dubitaretur, quisnam esset ὁ ἐκτρέπων. Sic 837 τὸν ἄνδρα, τὸν βοτήρα et in fragm. Aristoph. ap. Athen. p. 161 F: τοὺς παλαί ποτέ, τοὺς Πυθαγοριστὰς γενομένους. ERF. Elmsleius comparat Eur. Phoen. 39.

V. 780. δι' ὀργῆς] 'Ira commotus'. Cfr. Krueg. II 68, 22, 2.

V. 780 sqq. καὶ μ' ὁ πρέσβυς—καθίκετο] 'Et senex simulac me (sc. aurigam verberare) vidit, e curra, observans illud ipsum

temporis momentum, quo praeteribam, ferit me'. HERM. De genetivo ὄχον vide Krueg. II 46, 1, 6. Doederlino ὄχον legendum videtur cl. El. 727, ubi de uno curra dictum Βαρκαιῶν ὄχον, quod molestus sit genetivus tam longe a καθίκετο divulsus. Recte, ut videtur, nisi totus v. 781 ab interprete additus est. — Cum καθίκετο cfr. Herod. VII 35 τὸν Ἐλλησποντον ἐκέλευε τριημισίας ἐπιπέσθαι μάστιγι πληγῆς.

V. 782. Schol.: κέντροισι πληγαῖς. δις ἐπαισέ με τοῖς κέντροις, οἷς ἐκέντροιζε τοὺς ἴκπους. οὐκ ἐπίσης δὲ καὶ παρ' ἐμοῦ ἔλαβεν. Nevius. Immo fustis, inquit, intellegendus est, duplici stimulo praefixus.

V. 783. ἴσην] Gl. ἴσην δίκην ἀπέδωκεν, ἀντίτισεν. BR. Vel τιμωρίαν. Vide L. Bos. p. 474 ed. Schaef. ERF. Habes vocem eius qui iracundiam explevit Oedipi ingenio accommodatam. Cfr. Aesch. Ag. 532 Πάρις γὰρ οὐδὲ συντελής πόλις ἐξέσχηται τὸ δρᾶμα του πάθους πλέον.

V. 787. Λαῖον ex Bothii conjectura scripsi. Libri Λαῖω. Schol.: τοῦ ὅπ' ἐμοῦ φωνεῖ· θέρτος εἰ ἦν τις πρὸς Λαῖον

τις τοῦδ' ἢ γ' ἀνδρός ἐστιν ἐθλιώτερος; 815
τις ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἂν γένοιτ' ἀνήρ;
ὄν μὴ ξένον ἐξεσθι μῆδ' ἀστῶν τι 790
δόμοις δέχεσθαι μῆδὲ προσφωνεῖν τινα,
ὦθειν δ' ἀπ' οἴκων. καὶ τὰδ' οὐτις ἄλλος ἦν
ἢ γὼ π' ἐμαντῷ τάσδ' ἀράς ὁ προστιθείς. 820
λέχη δὲ τοῦ θανόντος ἐν χεροῖν ἐμαῖν
χραίνω, δι' ὦνπερ ὦλετ'. ἀρ' ἔφην κακός; 795
ἀρ' οὐχὶ πᾶς ἀναγνος; εἰ με χορὴ φρυγείν
καὶ μοι φυγόντι μῆστι τοὺς ἐμούςς· 825
ιδεῖν μῆδ' ἐμβατεύειν πατρίδος, ἢ γάμοις με δεῖ
μητρὸς ζυγῆραι καὶ πατέρα κατακτανεῖν
[Πόλυβον, ὃς ἐξέφρασε καὶ ἐθρησέ με.] 800
ἀρ' οὐκ ἀπ' ὁμοῦ ταῦτα δαίμονός τις ἂν

συγγένεια. ἢ οὕτως· εἰ δὲ οὕτος ὁ ξένος, ὃν ἀπέκτεινα, Λαῖός ἐστιν· οὐκ ἔστιν οὐκ οἶδεν, εἰ αὐτός ἐστιν.

V. 788. Spurious esse hunc versum Dindorfus putat. Pro ἔστιν in libris est ἦν ἔστ.

V. 790. Libri ὅ — τινα. Recte Schaeferus ὅ in ὄν mutavit, sed quam non est verisimile poetae placuisse ambiguitatem, quae τινα in τινα mutato corrigenda erat. Eodem modo erratum O. C. 1402 ubi τινα pro τινα restituit Tyrwhittus. DIND.

V. 791. προσφωνεῖν τινα] Hoc quoque τινα dici poterat, sed poeta ad accusativum transire maluit, ne prorsus eadem huius atque praecedentis versus terminatio esset. DIND.

V. 792 sq. καὶ τὰδ' — προστιθείς] Recte Triclinius: τὸ τὰδε καὶ τὰσδ' ἀράς ταῦτόν ἐστιν. αἱ γὰρ ἀραί, ἃς ἠράσατο τῷ Λαῖον φωνεῖ, οὐκ ἄλλο τι ἦσαν, ἢ μὴ προσδέχεσθαι αὐτὸν τοὺς πολίτας μῆδὲ προσφωνεῖν. Itaque similime a Sophocle hic pronomen τὰδε substantivo τὰσδ' ἀράς explicatur accuratius, atque Homerum I 244 dixit: ταῦτ' αἰνῶς δεῖδονα κατὰ φρένα, μὴ οἱ ἀπειλὰς ἐκτελέσωσι θεοί, ubi ταῦτα nihil est aliud nisi τὰσδε τὰς ἀπειλὰς. Vide ad Ai. 1035 sq. ed. meae. Dixit ἐπ'

ἐμαντῷ, non ἐπ' ἐμοί quia sensus est αὐτός ἐγὼ ἐπ' ἐμαντῷ τὰσδ' ἀράς προσέθηκα. Cfr. Demosth. IV § 11 τῆς τύχης ἥπερ αἰεὶ βέλτιον ἢ ἡμεῖς ἡμῶν αὐτῶν ἐπιμελουμένα.

V. 794. λέχη] Gl. ἦγον τὴν γυναῖκα. BR. Vide ad Philoct. 669 τὸν πελάταν λέκτρον τῶν Λιός. De locutione ἐν χεροῖν κραίνω vide quae ad Philoct. 60 monui.

V. 795. ἀρα] I. e. ἀρ' οὐκ. Vide quae ad Ai. 269 adnotavimus.

V. 796. πᾶς] De usu huius pronominis ad Ant. 770 diximus.

V. 797 sq. μῆστι — πατρίδος] Dicit haec Oedipus, nondum quicquam suspicans, quibus parentibus natus sit, sed etiam tum credens Polybum patrem suum matremque Meropen esse.

V. 798. ἐμβατεύειν πατρίδος] Vide Krueg. II 47, 23, 4. De ἢ 'aut' i. e. 'alioqui' vel quod nos dicimus 'widrigenfalls' significante cfr. Phil. 1341 λέγει σαφῶς ὅς δεῖ γενέσθαι ταῦτα... ἢ δίδωσ' ἐκὼν κτείνειν ἐαυτόν.

V. 800. Uncis inclusi hunc versum ut spurium. Neque enim nomen patris proferri hic a poeta convenit, ut cetera incommoda huius versus omittere explicare.

V. 801 sq. ἀρ' οὐκ — ἂν ὀρθοίη λόγον:] 'Nonne haec ab

κρίνων ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἂν ὀρθοίη λόγον;
μὴ δῆτα, μὴ δῆτ', ὦ θεῶν ἀγνὸν δέβας, 830
ἴδοιμι ταύτην ἡμέραν, ἀλλ' ἐκ βροτῶν
βαίην ἄφαντος πρόσθεν ἢ τοιαύτ' ἰδεῖν 805
κηλὶδ' ἑμαυτῷ συμφορᾶς ἀφιγμένην.

XOP. ἡμῖν μὲν, ὦναξ, ταῦτ' ὀκνήσ'· ἕως δ' ἂν οὖν
πρὸς τοῦ παρόντος ἐμαδάης, ἐχ' ἑλπίδα. 835

OIA. καὶ μὴν τοσοῦτόν γ' ἐστὶ μοι τῆς ἐλπίδος,
τὸν ἄνδρα, τὸν βοτῆρα προσμείναι μόνον. 810

IOK. πεφασμένον δέ, τίς ποθ' ἢ προθυμία;

OIA. ἐγὼ διδάξω σ'· ἦν γὰρ εὐρεθῆ ἔργων
σοὶ ταῦτ', ἐγωγ' ἂν ἐκπεφυγολίην πάθος. 840

IOK. ποῖον δέ μου περισσὸν ἤκουσας λόγον;

OIA. ληστὰς ἔφασκες αὐτὸν ἄνδρας ἐννέπειν 815

ὡς νῦν κατακτείνειαν. εἰ μὲν οὖν ἐτι
λέξει τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν, οὐκ ἐγὼ ἴκτανον.

οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν εἰς γε τοῖς πολλοῖς ἴσος. 845

εἰ δ' ἄνδρ' ἔν' οἰόζωνον ἀνδῆσει, σαφῶς
τοῦτ' ἐστὶν ἤδη τοῦργον εἰς ἐμὲ ἔεπον. 820

immiti numine mihi destinata esse qui iudicet, vere dicat? Ὁρθοῦν λόγον, i. e. ὀρθῶς λέγειν, 'vere dicere.' Similis locutio est Herodoteae VII 103 ὀρθοῦται ὁ λόγος, 'verum est quod dicitur'. De duplici ἂν vide ad v. 334. De ἐπ' ἀνδρὶ τῷδε cfr. Aesch. Ag. 1400 ἦτις τοιόνδ' ἐπ' ἀνδρὶ κομπάζεις λόγον.

V. 805. πρόσθεν ἢ... ἰδεῖν] Cfr. Eur. Bacch. 1285 πρόσθεν ἢ σὲ γνωρίσαι et quae Krueg. II 54, 17, 10 collegit.

V. 806. κηλὶδα συμφορᾶς] Comparasse iuvat Vergil. Aen. II 97 mali tabes, quod est malum labosum sive maculosum.

V. 808. πρὸς τοῦ παρόντος] A servo illo, de quo v. 756 sq. dictum.

V. 811. Schol.: φανεροῦ γενομένου καὶ ἐλθόντος τοῦ ποιμένου, τίνα ἔξεις γνώμην; Brunckius verbi προθυμίας hanc gl. adfert: πρόθεσις· θαρσος.

V. 813. Probabiliter pro πάθος scribendum coniecit ἄγοα Blaydesius.

V. 814. περισσόν] 'Prae ceteris animadversione dignum.' MUSGR. Confer Eurip. Hippol. 437 οὐ γὰρ περισσὸν οὐδὲν οὐδ' ἔξω λόγον πέπονθα.

V. 815 sq. ληστὰς — ἐννέπειν ὡς νῦν κατ.] Dictum pro ἐννέπειν, ὡς λησταὶ νῦν κατακτείνειαν.

V. 818. τοῖς πολλοῖς] 'Multis illis, a quibus tu interfectum esse Laium dixisti.' Cfr. Herm. ad Vig. p. 723. Nisi potius articulus ex ea ratione repetendus est qua τὸ μῆδ' ἐν dicitur, ut infinita notio indicetur. Nihil verisimile habet quod Brunckius scripsit εἰς γέ τις πολλοῖς, nec probari potest quod sunt qui versum delendum esse suspicentur. Egrege enim cadit in animum Oedipi unum praesidium quod superesse putat, cupide et tenaciter amplectentis.

V. 819. Schol.: οἰόζωνον· μονόστολον· μόνον. Simillime Hesychius: οἰόζωνον· μονόστολον.

V. 820. εἰς ἐμὲ ἔεπον] Gl. εἰς ἐμὲ ἀφορῶν. Aristoph. Pl.

IOK. ἀλλ' ὡς φανέν γε τοῦπος ὧδ' ἐπίστασο,
κοῦν ἐστὶν αὐτῷ τοῦτό γ' ἐκβαλεῖν πάλιν.

πόλις γὰρ ἤμουσ', οὐκ ἐγὼ μόνη, τάδε. 850

εἰ δ' οὖν τι κάκτερόποιο τοῦ πρόσθεν λόγου,
οὔτοι ποί', ὦναξ, τὸν γε Λαῖον φόνον 825

φανεῖ δικαίως ὀρθόν, ὃν γε Λοξίας

διεῖπε χρῆναι παιδὸς ἐξ ἐμοῦ θανεῖν.

καίτοι νῦν οὐ κείνός γ' ὁ δύστηνός ποτε 855

κατέκταν', ἀλλ' αὐτὸς πάροιδεν ὄλετο.

ὥστ' οὐχὶ μαντείας γ' ἂν οὔτε τῆδ' ἐγὼ 830

βλέψαιμ' ἂν εἴνεκ' οὔτε τῆδ' ἂν ὕστερον.

OIA. καλῶς νομίζεις. ἀλλ' ὅμως τὸν ἐργάτην
πέμψον τινὰ στελοῦντα, μῆδ' ἐ τοῦτ' ἀφῆς. 860

IOK. πέμψω ταχύνασ'· ἀλλ' ἴσμεν ἐς δόμους·
οὐδὲν γὰρ ἂν πράξαιμ' ἂν ὧν οὔ σοι φίλον. 835

51 οὐκ ἔσθ' ὅπως ὁ χρησμός εἰς τοῦτο ἔπει. BR.

V. 831. ὡς φανέν γε τοῦπος ὧδ' ἐπίστασο] De locutione ἐπίστασο ὡς φανέν τοῦπος vide Krueg. II 56, 4, 4. De usu verbi φαίνεσθαι monitum ad Trach. 1.

V. 822. Schol.: ἐκβαλεῖν· ἀποκρύπτεσθαι ἢ ἀποστρέψαι. τουτέστιν, οὐ δύναται ἀρνεῖσθαι ὁ βουκόλος.

V. 825 sq. τὸν γε... ὀρθόν] 'Non patefaciet caedem Lai iusto modo eventu comprabatam quem haud ambigue dixit Loxias' etc. i. e. 'non patefaciet quae Loxias de caede Lai dixit eventu comprabata esse'. Non tamen satis plana sunt verba, ut Sophoclem ea scripsisse affirmare liceat. Nauckius coniecit: τὸν γε Λοξίαν φανεῖ χρησμόν δικαίως ὀρθόν, ὃς γε Λαῖον διεῖπε. Fortasse haec satisfaciunt: τὸν γε Λαῖον φανεῖ χρησμόν δικαίως ὀρθόν, ὃν γε Λοξίας κτε. De Λαῖον χρησμόν i. e. 'oraculum Lai datum' cfr. v. 906. Ceterum Oedipi consolandi causa Iocasta redit unde exorsa est v. 707 sqq. Poeta autem argumentum carminis quod sequitur praeparat.

V. 830. οὔτε τῆδ' ἐγὼ etc.] I. e. 'adeo flocci haec pendo, ut ne oculos quidem huc vel illuc

vaticiniorum causa converterim'. Sic Teucer, cum Menelai contemptum ostendere vellet: τοῦ δὲ σοῦ φόβον οὐκ ἂν στραφεῖν Αἰ. 1117. Ne manum quidem versare alicuius rei causa Cic. de Fin. V 31, 93. MUSGR. De locutione μαντείας ἔνεκα ad El. 380 monuimus.

V. 832. καλῶς νομίζεις] Non probat Oedipus quae Iocasta dixerat, sed verbis modestis missa facit, ut sequentia ostendunt. DIND.

Ib. ἐργάτην] At est βοτῆρ v. 837. Cfr. v. 761 ἀγροῦς σφεπέμψαι κατὰ ποιμνίων νομάς. Itaque scribendum videtur τὸν ἀγροῦθεν, ut est 1051 τὸν ἐξ ἀγρῶν.

V. 833. στελοῦντα] Gl. μετακαλεσόμενον, κοινοῦμενον, μεταστελοῦντα. BR.

V. 835. ὧν οὔ σοι φίλον] I. e. τούτων, ἃ με πράξαι οὐ σοι φίλον ἐστίν. Scripsi οὐ σοι, ut constanter et recte ab editt. in Phil. 1227 scribitur.

V. 836—831. Chorus contemni ab Iocasta oracula indignatus nec tamen insolentiam eius libere castigare ausus, primum pietatem sanctamque morum integritatem celebrat, tum quae ex im-

(στροφή α')

XOP. Εἰ μοι ξυνεὴ γέροντι
μοῖρα τὰν εὐσεπτον ἀγνείαν λόγων ἔργων τε
πάντων,
ὧν νόμοι πρόκεινται 865
ὕψιποδες, οὐρανίαν
δι' αἰθέρα τεκνωθέντες, ὧν Ὀλυμπος 840
πατὴρ μόνος, οὐδέ νιν
θνατὰ φύσις ἀνέρων
ἔτικτεν οὐδὲ μήποτε λάθα κατακοιμάσῃ 870

pietate rerumque divinarum violatione mala oriantur exponit, denique Iovem, deum potentissimum, precatur, ut oracula illa, quae Iocasta spreverat, ab Apolline Laio olim data, vera esse ostendat, ne huius dei auctoritas et fides, quae imminui coeperit, penitus tollatur deorumque immortalium cultus neglegatur. — Posuit igitur Sophocles ea, quae in initio huius carminis videntur commemoranda fuisse, in fine eius; quod idem fecit cum alibi, tum in primo chori cantu, qui in Antigonae legitur. Qua in re qua arte poeta usus sit, bene scholiasta ad Antig. 155 exposuit.

V. 836. εἰ] I. e. εἴθε, 'utinam'. Cfr. Krueg. II 54, 3, 3. — εἰ μοι ξυνεὴ μοῖρα, 'utinam fato mihi destinatum sit, ut'. Ceterum brevitati studuit poeta, cum γέροντι i. e. ἔχοντι posuit pro ἔχοντι ἔχειν scilicet εἰς αἰεί. Putat enim se pium et honestum esse chorus optatque, ut semper sit. Cfr. Simonid. frgm. 5 οὐδέ μοι ἐμμελέως τὸ ἰστιάκειον νέμεται (scil. εἰρησθαι) καίτοι σοφοῦ παρὰ φωτός εἰρημένον.

V. 837. τὰν εὐσεπτον ἀγνείαν λόγων etc.] 'H εὐσεπτος ἀγνεία est 'veneranda sive sancta integritas'; ad cuius substantivi explicationem adiectus est genetiivus λόγων ἔργων τε πάντων, significans id, in quo cerni debeat integritas illa.

V. 838. ὧν νόμοι πρόκεινται] Leges Sophocles eas hic dicit,

quae a dis insitae animis hominum sint, quarum hanc potissimum eamque gravissimam hic significat: εὐσεβεῖν τὰ πρὸς θεούς. Cfr. de his, quae a dis latae dicebantur, legibus Xenoph. Mem. IV 4, 19, Soph. Ant. 450 sqq., Eur. Bacch. 896, Platon. Legg. VII p. 793 A, B, C, Aristot. Eth. V 15, Polit. III 18. De verbo πρόκεινται cfr. Eur. Iph. T. 1189 τὸν νόμον ἀνάγκη τὸν προκείμενον σέβειν. Antig. 481.

V. 839. ὕψιποδες] Videntur leges ὕψιποδες i. e. ὑψίβατοι dictae propter ortum suum, quod non creatae in terra humi serpant, sed in coelo genitae quasi evehctae super humana circumferantur. Loquitur enim poeta de legibus ut de persona, quemadmodum supra similiter de oraculo (v. 151 et 473 ed. m.) locutus est.

V. 839 sq. Schol.: οὐρανίαν δι' αἰθέρα ἀντὶ τοῦ ἐν οὐρανῷ τεχνθέντες. Cfr. Krueg. II 68, 23, 1.

V. 840 sq. ὧν Ὀλ. πατὴρ μόνος] Olympum, sedem et domicilium deorum, posuit pro dis ipsis, qui πατέρες νόμων dicuntur, quod leges illas hominibus dederint.

V. 841. νιν] I. e. νόμους. Cfr. Krueg. II 51, 1, 13 et de relativa constructione mutata eundem I 60, 6, 2.

V. 842. θνατὰ φύσις ἀνέρων] 'Mortalis natura hominum' i. e. mortales homines. Cfr. Matth. § 430.

μέγας ἐν τούτοις θεὸς οὐδὲ γηράσκει. 845
(ἀντιστροφή α')

ὕβρις φντεῦει τύραννον
ὕβρις, εἰ πολλῶν ὑπερπλησθῆ μάταν, ἃ μὴ
πίκαιρα
μηδὲ συμφέροντα, 875
ἀκρότατα γείσ' ἀναβᾶσ'
ἀποτμοτάταν ὄρουσεν εἰς ἀνάγκαν, 850
ἐνθ' οὐ ποδὶ χρησίμῳ

V. 844. οὐδὲ μήποτε — κατακοιμάσῃ] 'Neque unquam eas oblivio consopiet i. e. delebit'.

V. 845. Schol.: ἐν τοῖς νόμοις μέγας ἐστὶν ὁ θεός. τουτέστι, θεία δύναμις καὶ μεγάλη τοῖς νόμοις ἐνεστίν.

V. 846. ὕβρις φντεῦει τύραννον] Verbum ὕβρις opponitur τῇ εὐσεπτικῇ ἀγνείᾳ λόγων ἔργων τε πάντων etc., ita ut impietatem significet. Ea cum dicitur φντεῦειν τύραννον, i. e. μήτηρ τυραννίδος εἶναι (cfr. Ai. 174), hoc significatur: 'impietas mater est eorum hominum, qui regnum adfectant' i. e. qui leges divinas violant, solent eo insolentiae progredi, ut regnum adfectent ideoque reipublicae statum convellant et libertatem civium evertant. Poetice autem species pravae cupiditatis posita est pro universo genere libidinum et turpis avaritiae, qua homines divinarum legum neglegentes suas utilitates quaerunt sine modestia et continentia, hac autem immodica aviditate usque eo ducuntur ubi eis necopinantibus interitus paratus est. Huic pravo studio opponitur bonum et reipublicae salutare certamen atque industria non libidinose alieni appetentium, sed assiduitate et arte suas res argentium sive quibus nominibus Hesiodus carminis quod Ἔργα καὶ Ἡμέραι inseribitur initio utitur, opponuntur κακῇ et ἀγαθῇ ἐρίσι. Similiter Euripides Iph. T. 407 sqq. depingit avaritiam quidvis audentium κενῆ δόξα, quod hic μάταν dicitur, et opponit importu-

nae libidini opportunum quaeestum his: γνώμα δ' οἷς μὲν ἄκαιρος ἔλθον, τοῖς δ' ἐς μέσον ἦκει. Maxime autem ad pernoscendam huius loci sententiam apti sunt alter (v. 332—375) et tertius (v. 582—625) Antigonae fabulae cantus. Illo enim describitur mira hominum industria, quae ad honestas res conversa et cum pietate modestiaque coniuncta reipublicam auget, libidini serviens statum reipublicae convellit. Tertio carmine summa Iovis i. e. divinae Iustitiae potentia celebratur, impotens hominum insolentia deridetur. De intemperantia exitii causa ibi haec monentur: ἃ γὰρ δὴ πολὺπλαγκτος ἔλπις πολλοῖς μὲν ὄνασις ἀνδρῶν, πολλοῖς δ' ἀπάτα κορυφόνων ἐρώτων, εἰδοῦτι δ' οὐδὲν ἔρπει, πρὶν πνολί θεοῦ πῶδα τις προσεύσῃ.

V. 847. εἰ . . ὑπερπλησθῆ] Cfr. quae ad v. 193 adnotavimus.

V. 849. ἀκρότατα γείσ' ἀναβᾶσ' pro ἀκρόταταν εἰσαναβᾶσ' egregie emendavit G. Wolffius. Ne dubites, confer Eur. Suppl. 728 ὕβριστην λαόν, ὃς πρᾶσσαν καλῶς, ἐς ἀκρα βῆναι κλιμακῶν ἐνήλατα ζητῶν, ἀπάλας ἔλθον.

V. 850. ἀποτμοτάταν pro ἀπότμοτον restituit Car. Schnellius in Fleckeiseni annal. philol. vol. CXI p. 475. — Aoristus ὄρουσεν repentinum casum significat.

V. 851. οὐ ποδὶ χρησίμῳ χρῆται] 'Ubi utitur pede non utibili' i. e. humi iacet neque surgit. χρῆται οὐ χρησίμῳ ποδί facete dicitur ut Ant. 716 de de-

χρηται, τὸ καλῶς δ' ἔχον
πόλει πάλαισμα μήποτε λύσαι θεὸν αἰτοῦμαι· 880
θεὸν οὐ λήξω ποτὲ προστάταν ἰσχων. 855

(στροφή β')

εἰ δέ τις ὑπέροπτα χερσὶν ἢ λόγῳ πορευέται,
δικας ἀφόρητος οὐδὲ δαιμόνων ἔδη σέβων, 885
κακά νιν ἔλοιτο μοῖρα δυσπότημον χάριν χλι-
δάς, 860

εἰ μὴ τὸ κέρδος κερθάνει δικαίως
καὶ τῶν ἀσέπτων ἐρξεται, 890
ἢ τῶν ἀδίκτων ἔξεται ματᾶζων.

τίς ἐτι ποτ' ἐν τοῖσδ' ἀνήρ θυμοῦ βέλη 865
εἴξεται ψυχᾶς ἀμύνειν;

εἰ γὰρ αἱ τοιαῖδε πράξεις τίμαι, 895
τί δεῖ με θυοσκεῖν; 869

(ἀντιστροφή β')

οὐκ ἐτι τὸν ἀδικτον εἰμι γὰς ἐπ' ὀμφαλὸν σέβων

merso ὑπὲρ τοῦ κάτω στροφῆς τὸ
λοιπὸν σέλιμασιν ναυτίλλεται.

V. 856. ὑπέροπτα πορευέται] 'Proprie insolentem viam ingreditur' i. e. 'insolenter se gerit'. Elmsleius comparat Ai. 197 ἀτάκ-
βητα ὁμαῖται et Eur. Ion. 717
λαυψηρὰ πηδᾶ.

V. 857. Schol.: δικας ἀφόρη-
τος' τὴν δίκην μὴ δεδοικώς.
Cfr. Krueg. II 47, 26, 9. Voca-
bulum ἔδη recte Musgravius
interpretatus est 'statuas, simu-
lacra'. Vide quae ad El. 1355 sq.
adnotavimus.

V. 860. Schol.: δυσπότημον
χάριν χλιδᾶς' ἔνεκα, φησί, τῆς
ἀνοσίῳ τροφῆς καὶ ὑπερφη-
νίας. Significat enim δῦσποτος
hic 'scelestem', quo sensu non
raro a tragicis δῦστηνος dici
consuevit. Vide ad Philoct. 1016.

V. 861. εἰ μὴ τὸ κέρδος —
δικαίως] Articuli haec vis est:
'nisi lucrum, quod quaerit, ho-
neste faciet'. Fuit autem com-
munis prope populi opinio, οὐδὲν
ὄνημα αὐτὸ πρᾶγμα σὺν κέρδει
κακὸν εἶναι. Vide El. 61. Phi-
loct. 108 sq.

V. 862. καὶ τῶν ἀσέπτων ἐρξε-
ται] Sponte apparet repetendam

esse quae modo posita est μὴ
particulam, ita ut sensus sit:
'et (sc. nisi) impie factis absti-
nebit'. Hesychius: ἀσέπτων' ἀσε-
βές. Σοφοκλῆς Αἰχμαιοτίαν.

V. 864. ἢ — ματᾶζων] ἔξεται
non est abstinebit, ut quidam
interpretes explicant, sed 'tan-
get'. Tum τὰ ἀδίκτα sunt 'in-
violabilia, sancta', ματᾶζων 'de-
menter faciens', cui contrarium
est σωφρονῶν. Cfr. μάταν v. 874.

V. 866. εἴξεται scripsit Mus-
gravius. Libri ἔρξεται. Sensus
est: 'Quis haec videns iram ab
animo suo arcebit' i. e. 'quis
non irascetur'. Haec loquitur
chorus ad excusandam de regi-
nae dictis indignationem.

V. 867. αἱ τοιαῖδε πράξεις]
Quales descripsit v. 856 sq.

V. 868. θυοσκεῖν i. e. 'sacra
facere' scripsi pro eis quae ha-
bet La χορεύειν ποιεῖν ἢ τοῖς
θεοῖς. Ex his enim collatis cum
eis quae sunt apud Hesych. θυο-
σκεῖν' ἱεροῖς παρέχουσαι ἢ
θεοῖς effici Sophoclem θυοσκεῖν
scripsisse mox demonstrabo in N.
Mus. Rhen.

V. 870. τὸν ἀδικτον] Ad Eur.
Ion. 231 conjecturam de hac

οὐδ' ἐς τὸν Ἀβαῖσι ναὸν οὐδὲ τὰν Ὀλυμ-
πίαν, 900

εἰ μὴ τάδε χειρόδεικτα πᾶσιν ἀρμόσει βροτοῖς.
ἀλλ', ὃ κρατύνων, εἶπερ ὄρθ' ἀκούεις, 875

Ζεῦ πάντ' ἀνάσσω, μὴ λάθοι
σὲ τὰν τε σὺν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχάν. 905

φθίνοντα γὰρ Λαῖου
θέσφατ' ἐξαιροῦσιν ἤδη,

κούδαμοῦ τιμαῖς Ἀπόλλων ἐμφανής· 880
ἔρρει δὲ τὰ θεῖα. 910

ΙΟΚΑΣΤΗ.

Χώρας ἀνακτες, δόξα μοι παρεστάθη

voce proposui, lapidem illum
album, qui Delphis, teste Pau-
sanias in Phocic. c. 16, umbilicus
terrae audiebat, septo aliquo in-
clusum fuisse, multitudinis ar-
cendae causa. MUSGR. Vide
supra 480 sq.

V. 871. τὸν Ἀβαῖσι ναόν] De
oraculo Apollinis, quod Abis,
urbe Phocica, fuit, complura
habet Pausanias in Phocic. c.
35. MUSGR. De dativo vide
Krueg. II 46, 2. — τὰν Ὀλυμ-
πίαν, Iovis cultu celeberrimam.
Conf. Mela II 3.

V. 874. Schol.: εἰ μὴ τάδε
τῶν χειρῶν ἢ τὰ λεγθέντα
ὕπο Ἰοκάστης φανερά καὶ κατὰ-
δῆλα γένηται. Non puto fieri
posse, ut τὰδε pronomine aliud
significetur quam id, de quo in
iis, quae proxime sequuntur, cho-
rus loquitur i. e. 'oracula Laio
olim data'. Neque illud dubito,
quin sensus huius versus hic
sit: 'nisi oracula illa verissima
esse omnes intellegent'. Verum
haereo etiam nunc in verbo
ἀρμόσει, non quod intransitive
positum sit, id quod nonnunquam
fieri allatis exemplis ad Ant.
1296 docuimus, sed quod ipsa
illa intransitiva significatio 'con-
gruere' non satis huic loco con-
venit. Videtur hic πᾶσιν ἀρμόσει
βροτοῖς significare 'omnibus ho-
minibus accommodabuntur sive
probabuntur'. Χειρόδεικτα per

prolepsin dictum: 'ita proba-
buntur ut digitis monstrantur'.

V. 875 sq. εἶπερ ὄρθ' ἀκούεις —
πάντ' ἀνάσσω] 'Siquidem recte
vocaris summus rector'. Cfr.
Krueg. I 46, 12, 1. De verbis μὴ
λάθοι etc. comparat Elmsleius
Eur. Med. 332 Ζεῦ, μὴ λάθοι σε
τῶνδ' ὅς αἴτιος κακῶν. De lo-
cutione πάντα ἀνάσσειν vide
quae dixi in Censura Aiac. ab
Löbeck. edit. p. 86 § 4.

V. 878. φθίνοντα γὰρ] Particu-
la γὰρ post μὴ λάθοι posita
est ut post τεκμήριον δέ. Nam
ea ipsa afferuntur quae Iuppiter
cernere inbetur. Φθίνοντα pro-
leptice dictum: 'ut ad irritum
cadant'. — Numeri v. stroph.
argumento sunt, aliquid inter-
cidisse: φθίνοντα γὰρ Πυθό-
χορστα Λαῖου coniecit Schneide-
winus.

V. 879. Schol.: ἐξαιροῦσιν·
ἀντὶ τοῦ ἀφαιρίζουσιν· τὰ γὰρ
ἐπὶ Λαῖῳ θεοπισθέντα ἐμφαν-
λίξεται ὑπὸ Ἰοκάστης καὶ παρα-
γράφεται καὶ ψευδῆ νομίζε-
ται.

V. 881. ἔρρει δὲ τὰ θεῖα]
'Perit cultus deorum'. Simillime
Eur. Troad. 27 ἔρημα γὰρ πόλιν
ὅταν λάβῃ κακῆ, νοσεῖ τὰ τῶν
θεῶν οὐδὲ τιμάσθαι θέλει.

V. 882. χώρας ἀνακτες] Eu-
stathius p. 1425, 48 παρὰ Σοφο-
κλεῖ γούν ἢ Ἰοκάστη τοὺς ἐν
Θήβαις ἐγγενεῖς χώρας ἀνακτας

ναούς ἐκείσθαι δαιμόνων, τάδ' ἐν χεροῖν
 στέφη λαβούσῃ κἀπιθνυμιάματα.
 ὑψοῦ γὰρ αἶρει θυμὸν Οἰδίπους ἄγαν 885
 λύπαισι παντοίοισιν· οὐδ' ὅποι' ἀνήρ 913
 ἔννοος, τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τευμαίρεται,
 ἀλλ' ἔστι τοῦ λέγοντος, εἰ φόβους λέγοι.
 ὄτ' οὖν παραινούς' οὐδὲν ἐς πλεον ποιῶ,
 πρὸς σ', ὦ Λύκει' Ἀπολλον, ἄγχιςτος γὰρ εἰ, 890
 ἐκέτις ἀφιγμαι τοῖσδε σὺν κατάργμασιν, 920

λέγει. Explicatio ipsa huius appellationis exstat 1223. Cfr. v. 85. O. C. 831 ὁ γῆς ἀνακτες. Ant. 240 Θῆβης οἱ κοιρανίδαι, 988 Θῆβης ἀνακτες.

Ib. δόξα μοι παρισταθή] I. e. 'in mentem mihi venit'. Cfr. Heindorf. ad Plat. Phaedon, p. 9.

V. 883. ναούς — δαιμόνων] Intellegenda sunt loca sacra, in quibus deorum statuæ positæ erant.

V. 883 sq. ἐν χεροῖν — λαβούσῃ] Sic Hom. Il. XV 229 ἀλλὰ σὺ γ' ἐν χεῖρεσσι λάβ' αἰγίδα θυσανόεσσαν. Dictum autem ἐν χεροῖν λαβεῖν eadem ratione, qua dicitur πεσεῖν ἐν κονίαις, κείσθαι εἰς ἀνάγκην et alia similia.

V. 884. στέφη — κἀπιθνυμιάματα] Vocabulo στέφη minime certa sunt intellegenda, sed κἀπιθνυμιάματα, de quibus ad v. 3 diximus. Alterum vocabulum ἐπιθνυμιάματα quid significet, satis declaratur his verbis El. 634 ἐπαίρε δὴ σὺ θυμῶθ' ἢ παροῦσά μοι πάγκαρπ', ἀνακτι τῶδ' ὅπως λυτηρόνους εὐχὰς ἀνάσχω δειμάτων, ὧν νῦν ἔχω. Quæ verba dicit Clytaemnestra Apollini supplicatura, ut mala, quæ imminere videntur, averruncet.

V. 885. ὑψοῦ γὰρ αἶρει θυμὸν] Apte comparant editores Apoll. Rhod. III 368 ὑψοῦ δὲ γόλω φρένες ἠερέθοντο et Polyb. III 82, 2 μετέωρος καὶ θυμοῦ πλήρης. Ceterum hic locutio sumpta ab undis navem tollentibus. Illud autem ne mirere, quod Oedipus dicatur αἶρειν τὸν θυμὸν, cum potius dicendum fuisse videatur: αἶρεται ὁ θυ-

μὸς τοῦ Οἰδίπλου, vide quæ ad O. C. 149 et 1606 sq. ed. meæ adnotata sunt.

V. 886. Schol.: οὐδ', ὅποι' ἀνήρ ἔννοος· οὐχ ὡς συνετός ἀνήρ διὰ τῶν φθασάντων τὰ παρόντα γινώσκει. εἰ γὰρ ὁ ὑπὸ Ἀπόλλωνος δοθεὶς τῷ Λαῖῳ χρησμός ἠνύρωται, δηλον, ὅτι καὶ ἂ νῦν ἔμαντεύσατο ὁ Τειρεσίας ψευδῆ ἔστιν.

V. 888. Schol.: ἀλλ' ἔστι τοῦ λέγοντος· μόνους προσέχει τοῖς τὰ δεινὰ καὶ φοβερὰ απαγγέλλουσιν, τῶν δὲ παραμυθουμένων οὐκ ἀνέχεται. De genetivo τοῦ λέγοντος vide Krueg. I 47, 6, 4, de pleonasmō, qui est in verbis λέγοντος λέγοι, ad Philoct. 55, denique de optativo supra ad v. 310.

V. 889. οὐδὲν ἐς πλεον ποιῶ] Eur. Hippol. 284 οὐδὲν εἰργασμαι πλεον. Plato Apol. sub init.: πλεον τι — ποιῆσαι ἀπολογούμενον. MUSGR.

V. 890. Schol.: ἀγχιςτος· πρὸ τῶν θυρῶν γὰρ ἴδροντο. Vide quæ ad huius fab. v. 16 et ad El. 624 ed. meæ adnotata sunt.

V. 891. In editionibus omnibus ex codd. auctoritate scribitur: τοῖσδε σὺν κατέργμασιν. Quod sic tantum scribi potuit, si κατέργματα 'suffimenta' significarent. Nam perinepte quidam viri docti 'preces' interpretati sunt, a qua interpretatione iam addito pronomine τοῖσδε detereri debebant. Itaque emendavi τοῖσδε σὺν κατάργμασιν i. e. τοῖσδε σὺν ἐπιθνυμιάμασιν. Cfr. El. 634 sq. ἐπαίρε δὴ σὺ θυμῶθ' ἢ παροῦσά μοι πάγκαρπα. Ad

ὅπως λύσειν τιν' ἡμῖν εὐαγῆ πόρῃς·
 ὡς νῦν ὀκνοῦμεν πάντες ἐκπεπληγμένον
 κείνον βλέποντες ὡς κυβερνήτην νεώς.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Ἄγ' ἂν παρ' ὑμῶν, ὦ ξένοι, μάθοιμ', ἵππου 895
 τὰ τοῦ τυράννου δώματ' ἔστιν Οἰδίπου; 925
 μάλιστα δ' αὐτὸν εἶπατ', εἰ κάτισθ' ὅπου.

XOP. στέγαι μὲν αἶδε καὶ τὸς ἐνδον, ὦ ξένε·
 γυνῆ δὲ μήτηρ ἦδε τῶν κείνου τέκνων.

ΑΓΓ. ἀλλ' ὀλβία τε καὶ ξὺν ὀλβίοις αἰεὶ 900
 γένοι', ἐκείνου γ' οὔσα παντελής δάμαρ. 930

quem locum schol.: πάγκαρπα· ἐπίπαν ὄσπρια ἔδνον τοῖς θεοῖς. Hesychius: θύματα· σφάγια, ἀπαρχαί, ἱερεῖα, ὄρνια. Est autem κατάργματα idem quod ἀπαρχαί, quo vocabulo Hesychius ad explicandum nomen θύματα utitur. Sic Eurip. Iph. T. 244 χροῖσθας δὲ καὶ κατάργματα σὺν ἂν φθάνοις ἂν εὐτερεπῆ ποιουμένη. Plutarch. Thes. c. 22 τὴν δὲ εἰρσειῶν ἑκφέρουσα, κλάδον ἐλαίας ἑρῶν μὲν ἀνεστειμένον, ὥσπερ τότε τὴν ἱκετηρίαν, παντοδαπῶν δὲ ἀνά, πλεον καταργμάτων.

V. 892. ὅπως — πόρῃς] Recte Iacobus monuit λύσειν εὐαγῆ dici eiusmodi sollicitudinum quibus urgebatur levamen, quo ille purus sceleris (ἀγος), quo se pollutum esse putabat, apparet, ideoque per prolepsin ὅπως λύσειν εὐαγῆ πόρῃς dictum esse pro ὅπως λύσειν ἡμῖν πόρῃς τοιαύτην, ὥστε εὐαγῆ τὸν Οἰδίπουν φαίνεσθαι. Idem acute addit istiusmodi λύσειν εὐαγῆ adduci videri nuntio ex Corintho allato, quamquam eo revera Oedipus scelere isto obstrictus luculentius deinceps ostendatur. Similiter preces Clytaemnestrae exaudiri videntur adventu paedagogi de morte Orestis nuntiantis El. 660, ita ut salus in exitum convertatur et tragica περὶπέτεια paretur. — Non inutile duco adscripsisse Pollucis verba Onom. T. I 33 p. 12 ed. Dind.:

καὶ τὰ πράγματα, τὸ μὲν ἄγιον, καθαρὸν, ὄσιον, ἄγνον, εὐαγές, ἄχραντον· τὸ δὲ ἐναντίον ἐναγές, ἐξάγιαστον, δυσάγές, μιαιφόν etc.

V. 893 sq. ὡς νῦν — νεώς] Certum est hoc dicere Iocastam: 'nunc enim omnes solliciti sumus, cum percussus illum videmus, qui nobis idem valeat quod nautis gubernator navis'.

V. 895 sqq. Schol.: Ἐρχεται ἄγγελος ἀπὸ Κορίνθου ἀπαγγέλλων τὸν θάνατον Πολύβου καὶ ἀντ' αὐτοῦ τυράννον τὸν Οἰδίποδα αἰρεῖσθαι. οὗτος δὲ ἔστιν ὁ ἐκτεθέντα τὸν Οἰδίποδα ἐν ῥῶν (debebat dicere λαβῶν) καὶ θοῦς Πολύβου.

V. 897. μάλιστα δ' αὐτὸν εἶπατ'] De μάλιστα adverbii usu ad Ant. 327 dictum est.

V. 899. γυνῆ δὲ μήτηρ ἦδε] Haec verba, si a sequentibus disiunxeris, veram Iocastae conditionem depingunt. Nec mihi dubium est, quin eam ob causam selegerit Sophocles, ut in audientium animos, tanquam ominose dicta, altius descenderent. De huius versus ambiguitate vide etiam schol. Hermogenis p. 389. MUSGR. Equidem dubito, an hoc Sophocles non cogitaverit.

V. 901. γένοι'· scripsi pro γένοιτ'. Nam proxima arguunt, Iocastam ab nuntio appellari. Schol.: παντελής· τοῦτο πρὸς τὸ γυνῆ δὲ μήτηρ ἦδε τῶν

- ΙΟΚ. αὐτὸς δὲ καὶ σὺ γ', ὃ ξέν' ἄξιός γάρ εἰ
τῆς εὐεπειας εἶνεκ'. ἀλλὰ φράζ', ὅτου
χοῆσον ἀφίξει χῶ τι σημήναι θέλων.
- ΑΓΓ. ἀγαθὰ δόμοις τε καὶ πόσει τῷ σῶ, γύναι. 905
- ΙΟΚ. τὰ ποῖα ταῦτα; πρὸς τίνοσ δ' ἀφιγμένοι; 935
- ΑΓΓ. ἐκ τῆς Κορίνθου. τὸ δ' ἔπος οὐξερω τάχα,
ἦθοιο μὲν, πῶς δ' οὐκ ἄν, ἀσχάλλοις δ' ἴσως.
- ΙΟΚ. τί δ' ἔστι; ποῖαν δύναμιν ὁδ' ἔχει διπλῆν;
- ΑΓΓ. τύραννον αὐτὸν οὐπιχώριοι χθονὸς 910
τῆς Ἰσθμίας στήσουσιν, ὡς ἠδῶτ' ἐκεῖ. 940
- ΙΟΚ. τί δ'; οὐχ ἔπρεβυς Πόλυβος ἐγκρατῆς ἐτι;
- ΑΓΓ. οὐ δῆτ', ἐπεὶ νιν θάνατος ἐν τάφοις ἔχει.
- ΙΟΚ. πῶς εἶπας; ἢ τέθνηκε Πόλυβος, ὃ γέρον;
- ΑΓΓ. εἰ μὴ λέγω τάληθές, ἀξιώθαι θανεῖν. 915
- ΙΟΚ. ὃ πρόσπολ', οὐχὶ δεσπότη τὰδ' ὡς τάχος 945

κείνου τέκνον. τοῦτο γὰρ τέλειον ἐν γάμο. Rectius interpretantur 'iustis iuncta nuptiis'. Nam altera pars voc. παντελής ad τέλη νυμφικὰ (Ant. 1241) i. e. caerimonias nuptiales referenda est. Cfr. γαμήλιον τέλος Aesch. Eum. 835, Poll. III 38 προτελλέσθαι δὲ ἐλέγοντο οὐ μόνον αἱ νύμφαι, ἀλλὰ καὶ οἱ νυμφίοι καὶ τέλος ὁ γάμος, schol. ad Aristoph. Thesmoph. 973.

V. 905. δόμοις τε καὶ πόσει τῷ σῶ] I. e. 'cum familiae, tum marito tuo'. Saepe enim τε — καὶ particulae eodem sensu quo Romanorum 'cum — tum' usurpantur, ita ut priore substantivo genus, posteriore species significetur. Sic supra 64 ἢ δ' ἐμῆ ψυχὴ πόλιν τε καὶ καὶ σ' ὁμοῦ στένει. Pertinet huc frequentata illa dictio Homericæ Τρώϊς τε καὶ Ἔκτωρ.

V. 907. ὃ ἐξερω τάχα ut El. 35 ἄν πένθει τάχα. De attractione accusativi τὸ ἔπος vide supra ad v. 444. Schol.: ἦθοιο μὲν διὰ μὲν τὸ εὐ πράσσειν καὶ ἑτέρας ἀρχῆς ἀντιλαβέσθαι ἠσθησεσθαι φησὶν αὐτήν.

V. 908. ἦθοιο — ἀσχάλλοις] Assumitur ἄν ex interpositis πῶς δ' οὐκ ἄν.

V. 910. Schol.: τύραννον αὐ-

τὸν οὐπιχώριοι· πιθανῶς ὁ ἄγγελος τὰ ἠδῶτα πρῶτον ἀπαγγέλλει, πρὶν εἰπεῖν τὰ περὶ θανάτου. Conf. v. 929 ibique scholiastam et Eurip. El. 230 ζῆ· πρῶτα γὰρ σοὶ τάχαδ' ἀγγέλλειν θέλω.

V. 914 sq. Cum cod. La habeat haec: ἢ τέθνηκε Πόλυβος; ΑΓΓ. εἰ δὲ μὴ | λέγω γ' ἐγὼ τάληθές, ἀξιώθαι θανεῖν, aut interpolatus aut lacunosus locus putandus est. Nauckius coniecit ἢ τέθνηκεν Οἰδίπου πάτερ; ΑΓΓ. τέθνηκε Πόλυβος· εἰ δὲ μὴ, ἀξιώθαι θανεῖν, ut elegantia poetae agnoscat nuntium gnarum considerate respondentem facientis. Hac elegantia sublata facetias nuntio idoneas intulit Dindorfius his: ἢ τέθνηκεν Οἰδίπου πατήρ; ΑΓΓ. τέθνηκεν· εἰ δὲ μὴ, αὐτὸς ἀξιώθαι θανεῖν. Meliore autem ratione videtur lacuna indicari, cum appareat oculum librarii ab altero τέθνηκε ad alterum aberravisse et duo versus nuntii stichomythiam bene claudant. Fortasse haec scripsit poeta: πῶς εἶπας; ἢ τέθνηκεν Οἰδίπου πατήρ; ΑΓΓ. τέθνηκε Πόλυβος· εἰ δὲ μὴ λέγω γ' ἐγὼ | τάληθές, αὐτὸς ἀξιώθαι θανεῖν, γύναι.

V. 916. Schol.: ὃ πρόσπολ'· θεραπευίδι κελεύει.

μολούσα λέξεις; ὃ θεῶν μαρτεῖματα,
ἴν' ἔστέ τοῦτον Οἰδίπου πάλαι τρέμων
τὸν ἄνδρ' ἔφηνγε μὴ κτάνοι, καὶ νῦν ἴδω
πρὸς τῆς τύχης ὄλωλεν οὐδὲ τοῦδ' ἕπο. 920

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

- ὃ φίλτατον γυναικὸς Ἰοκάστης κάρα, 950
τί μ' ἐξεπέμψω δεῦρο τῶνδε δωμάτων;
- ΙΟΚ. ἄκουε τὰνδρὸς τοῦδε καὶ σκόπει κλύων,
τὰ σέμν' ἴν' ἦκει τοῦ θεοῦ μαρτεῖματα.
- ΟΙΔ. οὗτος δὲ τίς ποτ' ἔστι καὶ τί μοι λέγει; 925
- ΙΟΚ. ἐκ τῆς Κορίνθου, πατέρα τὸν σὸν ἀγγελῶν 955
ὡς οὐκέτ' ὄντα Πόλυβον, ἀλλ' ὄλωλότα.
- ΟΙΔ. τί φῆς, ξέν'; αὐτὸς μοι σὺ σημήνας γενοῖ.
- ΑΓΓ. εἰ τοῦτο πρῶτον δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι σαφῶς,
εὐ ἴσθ' ἐκείνον θανάσιμον βεβηκότα. 930
- ΟΙΔ. πότερα δόλοισιν ἢ νόσον ξυναλλαγῆ; 960
- ΑΓΓ. σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει ῥοπή.
- ΟΙΔ. νόσοις ὁ τλήμων, ὡς εἰκεν, ἐφθίτο.

V. 918. Schol.: ἴν' ἔστέ ὅπου ἔστέ. Post ἔστέ interrogandi signum posuerunt Brunckius et Erfurdinus. At est haec potius exclamatio. HERM. Cfr. Krueg. I 51, 8, 1.

V. 920. πρὸς τῆς τύχης] Cfr. quae ad Philoct. 941 sq. de πρὸς et ὑπό discrimine monui. De οὐδέ conf. ad v. 393.

V. 921. Ἰοκάστης κάρα] Vide de hac loquendi consuetudine Antig. 1 et Matth. § 430.

V. 924. τὰ σέμν'] Ironice dictum. — ἴν' ἦκει, 'quo evaserint oracula', id est quid factum sit oraculis. Vide ad v. 932 ed. meae.

V. 926 sq. πατέρα — ὄντα] I. e. ἀγγελῶν, ὡς οὐκ ἔτ' ἔστιν ὁ πατήρ σου. Cfr. ad v. 821.

V. 928. σημήνας γενοῖ] Sic Ai. 588 μὴ προσοῦς ἡμᾶς γένη. Phil. 772 μὴ σαυτὸν δ' αἶμα κάμ', ὄντα σαυτοῦ πρόστροπον, κτείνας γένη, huius fab. 1146 οὐ σιωπήσας ἔσει; Ant. 1067 ἀντιδοῦς ἔσει.

V. 929. Schol.: εἰ τοῦτο πρῶτον ἠδικῶς φησὶν ὁ ἄγγελος,

ὡς οὐκ ἀπὸ τούτων θέλων ἀφῆσθαι, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἠδῶων.

V. 930. εὐ ἴσθι] Hiatus tollendi causa Porsonus σάφ' ἴσθ', Hartungus ἀπαγγεῖλαι, σαφῶς κἀτισθ', Meinekius ἔξισθ' coniecerunt. At excusari videtur hiatus εὐ ἴσθι pro uno vocabulo pronuntiat. Ib. θανάσιμον βεβηκότα] Eadem fere ratione dictum, quae dicitur οἴχεται θανάτων (Phil. 414) et θανάτων φροῦδος (ib. 425 sq. El. 1152). Comparare licet nostrum 'mit Tod abgehen'.

V. 931. δόλοισιν i. e. ἐπιβουλεύσει. Coniectura Meinekii φρόνοισιν non opus esse videtur. Ib. νόσον ξυναλλαγῆ] 'Morbi interventu'. Cfr. quae ad v. 34 monita sunt.

V. 932. σμικρὰ — ῥοπή] Seneca Oed. 809 animam senilem mollis easolvit soror. ERF. Apte affert Iacobs. Plat. de Rep. VIII p. 556 E ὡσπερ σώμα νοσῶδες μικρὰς ῥοπῆς ἐξωθεν δέεται προσλαβέσθαι πρὸς τὸ κάμνειν etc.

V. 933. ὁ τλήμων] 'Infelix', i. e. quem mortuum esse doleo.

- ΑΓΓ. καὶ τῷ μακρῷ γε συμμετρούμενος χρόνῳ.
 ΟΙΔ. φεῦ φεῦ, τί δήτ' ἄν, ὃ γύναι, σκοποῖτό τις 935
 τὴν Πυθόμεντιν ἐστίαν ἢ τοὺς ἄνω 965
 κλάζοντας ὕρως, ὧν ὑφηγητῶν ἐγὼ
 κτανεῖν ἐμελλον πατέρα τὸν ἐμόν; ὃ δὲ θανῶν
 κεύθει κάτω δὴ γῆς· ἐγὼ δ' ὄδ' ἐνθάδε
 ἄφανστος ἐγγους, εἴ τι μὴ τῶμῳ πόθῳ 940
 κατέφθιδ'· οὐτῷ δ' ἄν θανῶν εἴη ἕξ ἐμοῦ. 970
 τὰ δ' οὖν παρόντα συλλαβῶν θεσπίσματα
 κείται παρ' Ἀιδῆ Πόλυβος ἄξι' οὐδενός.
 ΙΟΚ. οὐκουν ἐγὼ σοι ταῦτα προύλεγον πάλαι;
 ΟΙΔ. ἠῦδας· ἐγὼ δὲ τῷ φόβῳ παρηγούμην. 945
 ΙΟΚ. μὴ νῦν ἐτ' αὐτῶν μηδὲν ἐς θυμὸν βάλλης. 975
 ΟΙΔ. καὶ πῶς τὸ μητρὸς λέκτρον οὐκ ὀκνεῖν με δεῖ;
 ΙΟΚ. τί δ' ἄν φοβοῖτ' ἄνθρωπος, ὃ τὰ τῆς τύχης
 κρατεῖ, πρόνοια δ' ἐστὶν οὐδενὸς σαφής;
 εἰκῆ κράτιστον ζῆν, ὅπως δύναιτό τις. 950

V. 934. Schol.: τοῦτο ὁ ἄγγελος φησὶν, ὡς παραμυθούμενος, ὅτι μακρῶν ἀπέθανε καὶ οὐ δεῖ ἐπ' αὐτῷ ἀπολογυρεσθαι. Commensus cum longo tempore mortuus esse cum dicitur, hoc videtur significari: 'et obiit longum vitae tempus emensus'.

V. 936. τὴν Πυθόμ. ἐστίαν] Id est τὴν μαντικὴν Πυθούσ ἐστίαν.

V. 937. ὧν ὑφηγητῶν] Sc. ὄντων. Cfr. Krueg. I 47, 4, 6.

V. 938. Elmsleius et G. Dindorfius κτανεῖν scripserunt, quod habet Dresd. b, quia cum omnino veteres poetae, tum Sophocles ἐμελλον cum infinitivo futuri iungant. — Numeri versus depingunt subridentem et eum quidem ridentem γέλωτα Ἀλάντειον. V. 939. Schol.: κεύθει· ἀντὶ τοῦ κεύθειαι, κρύπτεται. Vide Krueg. II 52, 2, 1.

V. 940. ἄφανστος ἐγγους] Active dictum; cfr. Krueg. II 47, 26, 8. — De sqq. εἴ τι μὴ vide ad v. 124 sq. — τῷ ἐμῷ πόθῳ, 'mei desiderio'; cfr. Krueg. I 47, 7, 8.

V. 942. συλλαβῶν] 'Secum auferens'. Sic συλλαβῶν ἀράς O. C. 1384. Philoct. 577 ἐκπλε

σιαντὸν συλλαβῶν. Tum ἄξια οὐδενός significat: 'ita ut irrita facta sint'.

V. 947. τὸ μητρὸς λέκτρον] Eodem sensu v. 951 τὰ μητρὸς νυμφεύματα dictum. De καὶ πῶς ad v. 990 diximus.

V. 948 sq. ὃ τὰ τῆς τύχης κρατεῖ] Recte Brunck. interpretatur: 'cum res humanas omnes verset Fortuna', comparans Thucyd. IV 62 τὸ δὲ ἀσιτάμητον τοῦ μέλλοντος ὡς ἐπὶ πλείστον κρατεῖ. Non enim in unum Oedipum, quae scholiastae opinio est, sed in totum genus humanum haec dicta esse vel ex v. 951, in cuius initio οὐ δὲ possum sit, apparere mihi videtur.

V. 949. πρόνοια] 'Rerum futurarum scientia'. Sic τὰς παλαίφατον προνοίας Trach. 823. MUSGR. Brunckius comparat Pind. Olymp. XII 10 σύμβολον δ' οὐπῶ τις ἐπιχθονίαν πιστὸν ἀμφὶ πράξιος ἐσομένης εὐρεν θεόθεν.

V. 950. εἰκῆ] Gl. ὡς ἐτυχε· ἀπλῶς καὶ ἀφροντίστως, καὶ μὴ πρὸς μαντικῆς ὁράντα. De optativo δύναιτο vide ad v. 310.

- οὐ δ' ἐς τὰ μητρὸς μὴ φοβοῦ νυμφεύματα· 988
 πολλοὶ γὰρ ἤδη κἄν ὀνειράσιν βροτῶν
 μητρὶ ξυνηνάσθησαν. ἀλλὰ ταῦθ' ὄτω
 παρ' οὐδέν ἐστι, ὅῃστα τὸν βίον φέρει.
 ΟΙΔ. καλῶς ἅπαντα ταῦτ' ἄν ἐξείρητό σοι, 955
 εἰ μὴ κ' ἄρχει ζῶσ' ἢ τεκούσα· νῦν δ' ἐπεὶ 985
 ζῆ, πᾶσ' ἀνάγκη, καὶ καλῶς λέγεις, ὀκνεῖν.
 ΙΟΚ. καὶ μὴν μέγας γ' ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς τάφοι·
 ΟΙΔ. μέγας, ξυνήμ'· ἀλλὰ τῆς ζωῆς φόβος.
 ΑΓΓ. ποίας δὲ καὶ γυναικὸς ἐκφοβείσθ' ὕπερ; 960
 ΟΙΔ. Μερόπης, γεραῖε, Πόλυβος ἧς ὄκει μετὰ. 990
 ΑΓΓ. τί δ' ἐστ' ἐκείνης ὑμῖν ἐς φόβον φέρον;
 ΟΙΔ. θεήλατον μάντευμα δεινόν, ὃ ξένε.
 ΑΓΓ. ἢ ὄρητον ἢ οἱ θεμιστὸν ἄλλον εἶδέναι;
 ΟΙΔ. μάλιστα γ'· εἶπε γάρ με Λοξίας ποτὲ 665
 χρῆναι μιγῆναι μητρὶ τῆμαντοῦ τό τε 995
 πατρῶον αἶμα χερσὶ ταῖς ἐμαῖς ελεῖν.
 ὧν εἵνεχ' ἢ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ πάλαι

V. 951. ἐς τὰ μητρὸς etc.] De ἐς praepositionis vi confer Krueg. I, 68, 21, 8.

V. 952 sq. Ut Hippas apud Herodot. VI 197 ἐδόκεε τῇ μητρὶ τῇ ἑαυτοῦ συνηνῆθῆναι et C. Iulius Caesar apud Sueton. c. 7. Cfr. Cicero de Divinatione I 29. — Pro ξυνηνῆσθησαν videtur scribendum ξυνηνῆσθησαν, vetus forma Attica pro ξυνηνῆσθησαν. Sic Trach. 918 εὐνατηροῖς restituit G. Dindorfius pro εὐναστηροῖς et infra v. 1212 Λαίδονασθησαν habet pro λιδνάσθησαν.

V. 954. παρ' οὐδέν ἐστι] Vide Ant. 34 καὶ τὸ πρῶμ' ἄγειν οὐχ ὡς παρ' οὐδέν. El. 1327 πότερα παρ' οὐδέν τοῦ βίου κήδεσθ' ἔτα; Alia eiusdem generis plurima Blomfield. Aesch. Ag. gloss. 221 attulit.

V. 957. πᾶσ' ἀνάγκη] Vide quae ad Antig. 770 adnotavimus.

V. 958. ὀφθαλμὸς] 'Lux i. e. solatium, levamen', ut Eur. Andr. 406. ERF. Adde Blomf. Aesch. Pers. gloss. 173.

V. 959. τῆς ζωῆς φόβος] I. e. ἡ ζῶσα φοβεῖ με.

V. 960. ποίας — ὕπερ] De ποῖος καὶ ad Ant. 766 diximus. De postposita praepositione vide v. proximum et quae ad Trach. 90 sq. attuli exempla.

V. 962. τί δ' ἐστ' ἐκείνης] Vide Krueg. I 47, 10, 2. — De locutione ὑμῖν ἐς φόβον φέρον vide ad v. 498.

V. 964. θεμιστὸν praeeunte Johnsono scripsi. Libri errore vulgato θεμιστόν. Brunckius ἢ οὐχὶ θεμιστόν scripsit. De forma θεμιστός in Emendat. p. 56 sqq. dixi.

V. 967. πατρῶον αἶμα — ελεῖν] 'Sanguinem paternum suis manibus capere' poetice dictum pro 'patrem occidere'.

V. 968 sq. ἢ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ — μακρῶν ἀπ.] Praeignanter usurpatum est verbum ἀποικεῖσθαι, sic ut et relinquere locum, in quo habitaveris, et adire locum, in quem habitatum concedas, significet. Itaque sensus: 'propterea Corintho a me olim relicta in remotum locum habitatum concessi'. Praeterea advertite ἐξ ἐμοῦ, pro quo ὑπ'

μαζῶν ἀπωκεῖτ'· εὐτυχῶς μὲν, ἀλλ' ὅμως
τὰ τῶν τεκόντων ὄμμαθ' ἠδιστον βλέπειν. 970
ΑΓΓ. ἢ γὰρ τάδ' ὀνῶν κείθεν ἦσθ' ἀπόπολις; 1000
ΟΙΔ. πατρός τε χυρῶν μὴ φονεὺς εἶναι, γέρον.
ΑΓΓ. τί δῆτ' ἐγὼ οὐχὶ τοῦδε τοῦ φόβου σ', ἀναξ,
ἐπίπερ εὐνοὺς ἦλθον, ἐξελευσάμην;
ΟΙΔ. καὶ μὴν χάριν γ' ἂν ἀξίαν λάβοις ἐμοῦ. 975
ΑΓΓ. καὶ μὴν μάλιστα τοῦτ' ἀφικόμεν, ὅπως, 1005
σοῦ πρὸς δόμους ἐλθόντος, εὖ πράξαιμί τι.
ΟΙΔ. ἀλλ' οὐποτ' εἰμι τοῖς φυντεύσασιν γ' ὄμου.
ΑΓΓ. ὦ παῖ, καλῶς εἰ δῆλος οὐκ εἰδῶς τί θρῆς.
ΟΙΔ. πῶς, ὦ γεραιέ; πρὸς θεῶν, δίδασκέ με. 980
ΑΓΓ. εἰ τῶνδε φεύγεις εἵνεκ' εἰς οἴκους μολεῖν. 1010
ΟΙΔ. ταρβῶν γε, μὴ μοι Φοῖβος ἐξέλιθη σαφής.

εἰμου expectaveris. Cfr. Krueg. II 52, 5, 1.

V. 970. Cfr. Hom. Od. IX 34 ὡς οὐδὲν γλύκιον ἢς πατρὶδος οὐδὲ τοῦτων γίνεται, εἰ περ καὶ τις ἀπόπροθι πλονα οἶκον γαίῃ ἐν ἄλλοδαπῇ ναιεὶ ἀπάνευθε τοῦτων.

V. 974. ἐξελευσάμην] Saepae aoristus post τί et τί οὐν pro praesente infertur, de quo usu vide Heind. ad Plat. Protag. p. 460. ERF. Adde Krueg. I 53, 6, 2.

V. 975. λάβοις ἐμοῦ] Vide ad v. 561.

V. 976. Schol.: τοῦτο· διὰ τοῦτο. Immo vide quae ad v. 259 adnotavi. Sic O. C. 1291 ἂ δ' ἦλθον, ἦδη σοι θέλω λέξαι, πάτερ, 1308 τί δῆτα νῦν ἀφ' ἡμέρας κρηῶ; Aristoph. Plut. 966 ἀλλ' ὅ τι μάλας ἐλήλυθας, λέγειν σε χρῆν, Platon Protag. p. 310 ἀλλ' αὐτὰ ταῦτα καὶ νῦν ἦκα παρὰ σέ, Plaut. Mil. Gl. IV 4, 22 id nos ad te, si quid velles, venimus.

V. 977. Schol.: πρὸς δόμους· εἰς Κόρινθον. — σοῦ — ἐλθόντος, 'ubi venisses'.

Ib. εὖ πράξαιμί τι] Sic Aristoph. Pl. 341 χρῆστον τι πράττων. Pac. 215 εἰ δ' αὖ τι πράξαιτ' ἀγαθόν. Eur. Herc. 728 προσδόκα δὲ θρῶν κακῶς καίων τι πράξειν. His omnibus in

exemplis, quorum similia passim obvia, praeterea sensu verbi πάσχειν usurpatur. BR. Bene ed. Oxon.: 'ut a te beneficii aliquid consequeretur'. Vide Trach. 191. MUSGR.

V. 978. τοῖς φυντεύσασιν] De una matre intellegendum est. Vide quae ad v. 361 adnotata sunt.

V. 979. καλῶς] 'Valde, prorsus'. Sic recte Wakef. S. C. F. I, p. 161 coll. Theorit. III 3 τὸ καλὸν πεφιλαιμένε, ubi schol.: τὸ καλὸν ἀντὶ τοῦ λίαν. Cfr. idem ibid. P. V p. 53 et ad Eur. Herc. 1019. Diodorus Sic XIII 108 ὅσα μὴ καλῶς ὑπὸ τοῦ πρὸς ἐδόκει διεφθάρθαι. Idem XVIII 9 μήπω καλῶς ἐγνωσμένης τῆς Ἀλεξάνδρου τελευτῆς. Chariton p. 156, 22 πρὶν καλῶς τὴν ναῦν καταχθῆναι. Dornvilius p. 691 'omnino, τελείως'. SCHAEFER. Significat 'probe' ut Aristoph. Thesm. 919 ἦ τοι γυνὴ φίλει με, δῆλη 'στὶν καλῶς.

V. 981. τῶνδε εἵνεκ'] Expectaveris numerum singularem. Sed vide quae ad Philoct. 1326 sq. diximus.

V. 982. μὴ μοι Φοῖβος ἐξέλιθη σαφής] De σαφῆς cfr. O. C. 623 εἰ Ζεὺς ἐτι Ζεὺς χω' Διὸς Φοῖβος σαφής. Ibid. 792 ὄσπερ

ΑΓΓ. ἢ μὴ μίasma τῶν φυντευσάντων λάβης;
ΟΙΔ. τοῦτ' αὐτό, πρέσβυ, τοῦτό μ' εἰς αἰεὶ φοβεῖ.
ΑΓΓ. ἄρ' οἶσθα δῆτα πρὸς δίκης οὐδὲν τρέμων; 985
ΟΙΔ. πῶς δ' οὐχί, παῖς γ' εἰ τῶνδε γεννητῶν ἔφυν; 1015
ΑΓΓ. ὀθούνεκ' ἦν σοι Πόλυβος οὐδὲν ἐν γένει.
ΟΙΔ. πῶς εἶπας; οὐ γὰρ Πόλυβος ἐξέφυνσέ με;
ΑΓΓ. οὐ μᾶλλον οὐδὲν τοῦδε τάνδροσ, ἀλλ' ἴσον.
ΟΙΔ. καὶ πῶς ὁ φύσας ἐξ ἴσου τῷ μηδενί; 990
ΑΓΓ. ἀλλ' οὐ σ' ἐρείνατ' οὔτ' ἐκεῖνος οὔτ' ἐγώ. 1020
ΟΙΔ. ἀλλ' ἀντὶ τοῦ δὴ παῖδά μ' ὠνομάζετο;
ΑΓΓ. δῶρόν ποτ', ἴσθι, τῶν ἐμῶν χειρῶν λαβῶν.
ΟΙΔ. κῆθ' ὅδ' ἀπ' ἄλλης χειρὸς ἔστρωξεν μέγα;
ΑΓΓ. ἢ γὰρ πρὶν αὐτὸν ἐξέπεισ' ἀπαυδία. 995
ΟΙΔ. σὺ δ' ἐμπολήσας ἢ τυχῶν μ' αὐτῷ δίδως; 1025

καὶ σαφεστέρων κλύω Φοῖβον τε καὶ τοῦ Ζηνός, huius fab. 390 ποῦ σὺ μάντις εἰ σαφής; De locutione σαφῆ ἐξελεῖν comparat huius fabulae 1182 τὰ πάντ' ἂν ἐξήκοι σαφῆ, 1084 οὐκ ἂν ἐξελεῖτομ' ἐτι ποτ' ἄλλος, 953 τὰ σέμ' ἐν' ἦκει etc., 1519 ἀλλὰ θεοῖς γ' ἐχθιστος ἦκα. Quibus ex locis facile apparet, quo sensu 1357 ἦλθον accipiendum sit.

V. 985. Schol.: ἄρ' οἶσθα, ὅτι ἀδίκως ἐλάβη; De dictione πρὸς δίκης, 'iure' significante, vide Krueg. II 68, 37, 7.

V. 987. ὀθούνεκ' ἦν σοι — οὐδὲν ἐν γένει] Id est ὅτι Πόλυβος οὐδὲν σοι (sive σοι οὐκ) ἐγγενῆς sive συγγενῆς ἦν. Sic infra 1430 dictum τοῖς ἐν γένει pro τοῖς ἐγγενέσιν. Similiter El. 1124 ἐν θυσιμενείῃ γ' οὔσα. Adde (Demosth.) contra Euerg. p. 1160, 22 οὐ γὰρ ἔστιν ἐν γένει σοι ἢ ἀνθρώπος, coll. p. 1161, 12.

V. 989. οὐ μᾶλλον — ἴσον] 'Nihil magis quam hic homo i. e. ego, sed eodem modo'.

V. 990. καὶ πῶς] Saepae καὶ in interrogationibus cum aliis nominibus, tum adverbis πῶς et ποῦ et pronomini interrogativo τίς ita praepōnuntur, ut non tam copulandi vim habeat, quam

potius maiore cum vi interrogationem efferendam esse indicet. Sic καὶ τίς El. 883 οἶμοι τάλαινα, καὶ τίνος βροτῶν λόγον τόνδ' εἰσακούσας ὡς πιστενεῖς ἄγαν; ibid. 236, huius fab. 684, 735, 1435, Ant. 548, 1173, O. C. 73, 1172, 1439, Trach. 187, 1140; καὶ ποῦ huius fab. 732, O. C. 296, Trach. 68; καὶ πῶς huius fab. v. 1019, Ai. 50, El. 1189, O. C. 606, Trach. 1210, Philoct. 1247.

Ib. τῷ μηδενί] I. e. τῷ μὴ φῦσαντι. Ut enim ea quae adiectivis adverbialiter adici debent poetae per adiectiva eloquantur, cuius dicendi generis ad Phil. 1426 exempla allata sunt, ita hic ὁ μηδεις pro ὁ μὴ sive μηδαμῶς positum est. Comparari potest etiam illa Graecorum dicendi consuetudo qua ea quae soluta sunt constructione constructioni accommodantur ut si pro τὸ ἀληθῶς vel ἀληθείᾳ λέγειν dicitur τὴν ἀληθείαν λέγειν. Itaque non probandae coniecturae ut τῷ μὴ; λέγε vel τῷ μὴ ἐν γένει (ἐγγενεῖ).

V. 994. ἀπ' ἄλλης χειρὸς] Intellegendum, quod versu antecedenti positum, λαβῶν.

V. 996. τυχῶν ex Bothii coniectura scripsi. Ineptae libri τεκῶν. Eodem significatu 'inci-

- ΑΓΓ. εὐρὸν ναπαίαις ἐν Κιθαιρώνος πτυχαίς.
 ΟΙΔ. ὄδοιπόροις δὲ πρὸς τί τούσδε τοὺς τόπους;
 ΑΓΓ. ἐνταῦθ' ὄρειοις ποιμνίοις ἐπεστάτων.
 ΟΙΔ. ποιμὴν γὰρ ἦσθα κατὰ θητεία πλάνης; 1000
 ΑΓΓ. σοῦ δ', ὦ τέκνον, σωτήρ γε τῷ τότ' ἐν
 χρόνῳ. 1039
 ΟΙΔ. τί δ' ἄλλος ἴσχοντ' ἐν κακοῖς με λαμβάνεις;
 ΑΓΓ. ποδῶν ἂν ἄρθρα μαρτυρήσειεν τὰ σά.
 ΟΙΔ. οἴμοι, τί τοῦτ' ἀρχαῖον ἐννέπεις κακόν;
 ΑΓΓ. λῶ σ' ἔχοντα διατόρους ποδοῖν ἀκμάς. 1005
 ΟΙΔ. δεινόν γ' ὄνειδος σπαργάνων ἀνειλόμην. 1035

dendī positum infra v. 1039 ἢ γὰρ παρ' ἄλλον μ' ἔλαβες οὐδ' αὐτὸς τυχών;

V. 998. ὄδοιπόροις — τούσδε τοὺς τόπους] De verbo ὄδοιπορεῖν cum simplici accusativo iuncto vide ad Philoct. 144 sq. et Krueg. II 46, 7, 2.

V. 1000. Schol.: κατὰ θητεία πλάνης· μίσθιος καὶ ἐπὶ μισθῷ πλάνης. ἔστι δὲ ἀρσενικόν.

V. 1001. σοῦ δ' ex Flor. Γ restitui. Ceteri libri σοῦ γ'. Recte haec sententia verbis Oedipi opponitur. Nam cum Oedipus humilem, quae olim fuerit, nuntii conditionem esset miratus, hic, ut non ignobilem fuisse ostendat, illud quidem concedit, sed tamen servatorem se fuisse addit Oedipi, viri summo loco nati. G. DINDORF.

V. 1002. Schol.: εἰπόντος τοῦ γέροντος, ὅτι σωτήρ σοι γέγονα, ὅπερ κοινὸν ἐπὶ πάντων ἐκτεθειμένων, ἀναπνθάνεται ὁ Οἰδίπους, ὅτι ἐν πόλιν ἄρα κακῶ ὄντα κατὰ τὴν ἐλπίδα, ἐν ἐκείνῳ εἴπῃ τὸ περὶ τῶν ποδῶν, ὅπερ ἐπιγινώσκει ἡ Ἰοκάστη. Nemo dum interpretum editorumve in hoc versu haesit. Atque inaudita est tautologia in verbis τί ἄλλος ἴσχοντα atque ἐν κακοῖς, quae non potuit a Sophocle admitti. Accedit, quod in optimo codice La pro κακοῖς scribitur καιροῖς. Hinc non dubito, quin pro κακοῖς aut καλοῖς aut καλῶ scribendum sit, ita ut

ἐν καλῶ significet 'opportune'. Sic El. 384 νῦν γὰρ ἐν καλῷ φρονεῖν. Schol.: νῦν εὐκαιρὸν ἔστι καλῶς φρονεῖν. Vide quae plura attuli ad Philoct. 1132. [Recte Wunderus, nisi quod cum optimus liber ἐν καιροῖς λαμβάνεις omisso μὲ exhibeat, καιροῖς ex interpretatione repetendum est et poeta ἐν δέοντι λαμβάνεις scripsisse videtur. Cfr. ad v. 1382.]

V. 1005. λῶ σ' ἔχοντα — ἀκμάς] Plenam hic poeta locutionem posuit pro breviori, quae in usu est, λῶ σε διατόρον τὰ τοῖν ποδοῖν ἄρθρα.

V. 1006. δεινόν γ' — ἀνειλόμην] 'Magno dedecori mihi sunt crepundia, quae accepi', sive, ut Brunckius interpretatur: 'monumenta sane illa nactus sum, quibus non est quod gloriari', adnotans praeterea: 'Σπάργανα sunt monumenta, crepundia, ut bene Donatus ad Terentii Eunuch. IV 6, 15 Monumenta sunt, quae Graeci dicunt γνωρίσματα καὶ σπάργανα. Vide ad eum locum eruditam Frid. Lindenbruchii notam'. Ernestius in Clavi Cic.: Crepundia, παίγνια, quae pueris dantur, ut iis ludendo se oblectent; tanquam monilia, torques, anuli, crepitacula et similia. Ex iis solebant aut expositi aut rapti a praedonibus etc. infantes agnoscī; unde γνωρίσματα Brut. 9. Vide Salm. ad Vopisc. Aurelian. c. 4 T. II p. 321.

- ΑΓΓ. ὅστ' ὀνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης ὅς εἰ.
 ΟΙΔ. ὦ πρὸς θεῶν, πρὸς μητρός ἢ πατρός, φράσον.
 ΑΓΓ. οὐκ οἶδ'· ὁ δοῦς δὲ ταῦτ' ἐμοὶ λῶν φρονεῖ.
 ΟΙΔ. ἢ γὰρ παρ' ἄλλον μ' ἔλαβες οὐδ' αὐτὸς
 τυχών; 1010
 ΑΓΓ. οὐκ, ἀλλὰ ποιμὴν ἄλλος ἐκδίδωσί μοι. 1040
 ΟΙΔ. τίς οὗτος; ἢ κάτοισθα δηλώσει λόγῳ;
 ΑΓΓ. τῶν Λαῖου δήπου τις ὀνομάζετο.
 ΟΙΔ. ἢ τοῦ τυράννου τῆσδε γῆς πάλαι ποτέ;
 ΑΓΓ. μάλιστα. τούτου τάνδρος οὗτος ἦν βοτήρ. 1015
 ΟΙΔ. ἢ κάστ' ἐτι ζῶν οὗτος, ὅστ' ἰδεῖν ἐμέ; 1045
 ΑΓΓ. ὑμεῖς γ' ἄριστ' εἰδεῖτ' ἂν οὐπιχώριοι.
 ΟΙΔ. ἔστιν τις ὑμῶν τῶν παρεστῶτων πέλας,
 ὅστις κάτοιδε τὸν βοτήρ', ὃν ἐννέπει,
 εἰτ' οὖν ἐπ' ἀγρῶν εἴτε κἀνθάδ' εἰσιδῶν; 1020
 σημήναθ', ὡς ὁ καιρὸς ἠῦρῆσθαι τάδε. 1050
 ΧΟΡ. οἴμαι μὲν οὐδέν' ἄλλον ἢ τὸν ἐξ ἀγρῶν,
 ὃν καμιάτευες πρόσθεν εἰσιδεῖν· ἀτὰρ
 ἦδ' ἂν τὰδ' οὐκ ἤμιστ' ἂν Ἰοκάστη λέγοι.
 ΟΙΔ. γύναι, νοεῖς ἐκείνον, ὄντιν' ἀγτίως 1025

V. 1008. Triclinius: πρὸς μητρός ἢ πατρός· ἐπαθον τοῦτο δηλονότι, ἦγον τὸ διατροπήθηναι τοὺς ἀστραγάλους. ἀσύνετον γὰρ καὶ ἀνακόλουθον πρὸς τὰ ἐπαγόμενα τὸ νομίζειν ἐρωτῶν τὸν Οἰδίποδα, εἰ ὑπὸ τοῦ πατρός ἢ μητρός ὀνομάσθη. Recte addit Neuius post exclamationem v. 1006, quam indignitas rei expressit, resumī sententiam v. 1008. Celeritas diverbij efficit, ut facile πρὸς μητρός ἢ πατρός referantur ad διατόρους ἔχοντα.

V. 1011. οὐκ] Negatione afficitur bimembris quaestionis pars posterior. Platon. Gorg. p. 453 D: ΣΩ. ὅστις διδάσκει οἷον πρῶγμα, πότερον, ὃ διδάσκει, πείθει ἢ οὐ; ΓΟ. οὐ δῆτα, ἀλλὰ πάντων μάλιστα πείθει. Theaet. p. 149 E: ΣΩ. τῆς αὐτῆς ἢ ἄλλης οἷε τέχνης εἶναι θεραπείαν τε καὶ ξυγκομιδὴν τῶν ἐν γῆς καρπῶν καὶ αὐτὸ τὸ γιγνώσκειν, εἰς ποίαν γῆν ποῖον

φντὸν τε καὶ σπέρμα καταβλήτέον; ΘΕ. οὐκ ἀλλὰ τῆς αὐτῆς. NEUIUS.

V. 1017. Schol.: εἰδεῖτ' ἂν· ἀντι τοῦ εἰδεῖτε ἂν.

V. 1021. ἠῦρῆσθαι] De perfecto cfr. Krueg. I 53, 3, 4 et qui ibi allatus est locus Plat. Crit. p. 46 A οὐδὲ βουλεύεσθαι ἐτι ἄρα, ἀλλὰ βεβουλεύεσθαι. De dictione ὁ καιρὸς vide eundem I 50, 6, 5.

V. 1022. τὸν ἐξ ἀγρῶν] I. e. eum quem ex agris arcessere iubebas.

V. 1024. De duplici ἂν vide ad v. 334.

V. 1025 sq. γύναι — λέγει] Aut vitii aliquid latet in duobus his versibus, aut, quod probabilius mihi est, librorum incuria excidit integer versus, qui his additus erat a poeta. Certum est enim, quod recte me per literas monuit G. T. A. Kruegerus, hoc dici ab Oedipo debere: 'mulier, putasne illum,

- μολεῖν ἐφιμέσθαι τὸν θ' οὔτος λέγει; 1055
 IOK. τί δ', ὄντιν' εἶπε; μηδὲν ἐντραπής. τὰ δὲ
 ῥηθέντα βούλου μηδὲ μεμνήσθαι μάτην.
 OIA. οὐκ ἂν γένοιτο τοῦθ', ὅπως ἐγὼ λαβῶν
 σημεῖα τοιαῦτ' οὐ φανῶ τοῦμὸν γένος. 1030
 IOK. μὴ πρὸς θεῶν, εἶπερ τι τοῦ σαυτοῦ βίον 1080
 κηδεῖ, ματεύσῃς τοῦθ'. ἄλλῃς νοσοῦσ' ἐγώ.
 OIA. θάρσει· σὺ μὲν γὰρ οὐδ' ἔαν τρίτης ἐγὼ
 μητρὸς φανῶ τρίδουλος, ἐκαφαῖ κακῇ.
 IOK. ὅμως πιθοῦ μοι, λίσσομαι· μὴ ὄρᾳ τάδε. 1035
 OIA. οὐκ ἂν πιθόμην μὴ οὐ τάδ' ἐμαθεῖν σαφῶς. 1095
 IOK. καὶ μὴν φρονοῦσά γ' εὖ τὰ λῶστά σοι λέγω.
 OIA. τὰ λῶστα τοίνυν ταῦτά μ' ἀλγύνει πάλαι.
 IOK. ὦ δύσποτμ', εἶθε μήποτε γνοιῆς ὅς εἰ.
 OIA. ἄξει τις ἐλθὼν δεῖρο τὸν βοτῆρά μοι; 1040
 ταύτην δ' ἔατε πλουσίῳ χλιδᾶν γένει. 1070

quem modo venire huc inssimus (cfr. v. 833 ed. meae) quemque hic dicit, unum eundemque an diversum esse? Haec ipsa igitur, quae extremo loco posui, 'unum eundemque an diversum esse', enuntiata fuisse a poeta credo eo versu, quem excidisse dico, minime assentiens Kruegero sic existimanti, Oedipi haec addere volentis orationem interruptam ab Iocasta esse.

V. 1027. τί δ', ὄντιν' εἶπε;] Sensus hic est: 'quid vero (sc. curas), quem significaverit ille? noli curare. Quae vero dicta sunt, eorum ne meminisse quidem velis inutiliter'. Id est: inutile est curare, quis sit ille, de quo loquitur nuntius: inutilius etiam meminisse (cordi tibi esse) quae fecisse a nuntio dictus est.

V. 1027 sq. Schol.: συνίησιν ἤδη τὸ πᾶν ἢ Ἰοκάστη καὶ θέλει ἤδη ἑαυτὴν διαχειρίσασθαι, πρὶν ἐκπνοῖα γενέσθαι τὰ κακά. τοῦτο δὲ δηλοῖ διὰ τὸ ἄλλῃς νοσοῦσ' ἐγώ. Recte negat G. T. A. Kruegerus iam nunc existimandam esse Iocastam necem sibi inferre cogitare. Quod consilium tum denique cepisse putanda est, cum eo progressum

Oedipum esse vidisset in investigatione rei, ut iam non posset non patefieri. Itaque ἄλλῃς νοσοῦσ' ἐγώ cum dicit Iocasta, hoc videtur significare: 'satis est me miseram esse, i. e. satis est me scire, cuius mariti uxor sim, summique illius mali onus sustinere; noli tu quoque eius rei scientiam adipisci adeptusque tuum ipsius interitum accelerare'.

V. 1029 sq. οὐκ ἂν γένοιτο τοῦθ', ὅπως — οὐ φανῶ] De structura ad Trachin. v. 455 ὅπως δὲ λήσεις, οὐδὲ τοῦτο γίγνεται diximus.

V. 1032. ἄλλῃς νοσοῦσ' ἐγώ] De omisso εἰμί cf. Trachin. 332 ἄλλῃς γὰρ ἢ παροῦσα. Philoct. 892 οὐπὶ νῆϊ γὰρ ἄλλῃς πάρος.

V. 1033. τρίτης etc.] Hoc dicit Oedipus: quamvis et matrem suam et aviam et proaviam fuisse servas appareat, tamen nihil de tractum iri de nobilitate Iocastae. — Vulgo metro pessumdato οὐδ' ἂν ἐκ τρίτης. Augustanus c. οὐδ' ἔαν ἐκ τρίτης. Cuius vestigia secutus cum Hermanno ἐκ delevi.

V. 1041. Schol. τραφῶν καὶ ἐναβροῦσθαι, unde Nauckius χλιδᾶν restituit pro χείρην. Cfr.

- IOK. ἰὸν ἰού, δίστηνε· τοῦτο γὰρ σ' ἔχω
 μόνον προσβειπεῖν, ἄλλο δ' οὐποθ' ὕστερον.
 XOP. τί ποτε βέβηκεν, Οἰδίπους, ὑπ' ἀγρίας
 ἄξασα λύπης ἢ γυνῆ; δέδοιχ', ὅπως 1045
 μὴ ἔ τῆς σιωπῆς τῆσδ' ἀναρροῆξει κακά. 1075
 OIA. ὁποῖα χρήξει ῥηγνύτω· τοῦμὸν δ' ἐγώ,
 καὶ μικρὸν ἐστί, σπέρεμ' ἰδεῖν βουλήσομαι.
 αὕτη δ' ἴσως, φρονεῖ γὰρ ὡς γυνῆ μέγα,
 τὴν δυσγένειαν τὴν ἐμὴν αἰσχύνεται. 1050
 ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν παῖδα τῆς Τύχης νέμων 1080
 τῆς εὖ διδούσης οὐκ ἀτιμασθήσομαι.
 τῆς γὰρ πέφυκα μητρός, οἱ δὲ συγγενεῖς

Aesch. Prom. 971 χλιδᾶν ἔοικας τοῖς παροῦσι πράγμασι, Eur. frgm. 976 πλουτῶ χλιδῶσα.

V. 1044 sq. Schol.: ἐννοουμένη τὰ τῆς ἀναρροῆσεως αὐτῆ μὲν ἀπήλλανται, ὁ δὲ Οἰδίπους περιλέλειπται. τὸ γὰρ αὐτοῦ προσώπων ἔστι τὸ περιπαθεῖς, περὶ ὃ πᾶσα ἡ διάθεσις τοῦ δράματος. Ceterum amat Sophocles ex subito discessu diri facinoris metum inicere. Cf. Ant. 766 sq. 1253 sq. Trachin. 813. De structura verborum δέδοικα, ὅπως μὴ etc. vide Krueg. I 54, 8, 11.

Ib. Schol.: Οἰδίπους· ἀντι τοῦ ὦ Οἰδίπον. ἔστι δὲ Ἀττικόν.

V. 1046. σιωπῆς, quia dixit Iocasta ἄλλο δ' οὐποθ' ὕστερον. Itaque quod scripsit Nauckius ἰνγῆς, magis speciosum quam verum videtur.

V. 1048. σπέρεμ' ἰδεῖν] Glossa apud Brunckium: γένος γινῶσαι.

Ib. βουλήσομαι] Eadem ratione, qua tempus non ad voluntatem, sed ad eventum pertinet, futurum βουλήσομαι, ἐθέλωσιν positum est Ai. 681, O. C. 1289, Eur. Med. 259, Pind. Ol. VII 20; similiter futurum censebo, putabo Plaut. Mil. Gl. II 4, 42, Ovid. Ib. 129, Horat. Epist. I 14, 44.

V. 1051. παῖδα τῆς Τύχης] Eurip. ap. Plutarch. de sollert. animal. p. 965 ὁ τῆς Τύχης παῖς κληῖρος. Horat. Sat. II 6, 49

Soph. Trag. I. 2.

luserat in campo: Fortunae filius. ERF. Plutarchus de Romanorum fortuna p. 318 C ἀντικρὺς σῶτος (L. Cornelius Sulla) τῆ τύχῃ μετὰ τῶν πράξεων ἑαυτὸν εἰσπολεῖ, βῶν κατὰ τὸν Οἰδίποδα τὸν Σοφοκλέους· ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν παῖδα τῆς Τύχης νέμων.

V. 1053. τῆς γὰρ etc.] De articulo pro pronomine usurpato vide Krueg. II 50, 1, 2. — Post μητρὸς non gravius, ut solent, interpunxi, nam sententia haec est: ταύτης δὲ μητρὸς οὐσης ὁ μῆνες συγγενεῖς ὄντες . . διαρίσαν. — In voce συγγενεῖς non argutandum. Temporibus pariter ac Fortunae beneficio factum esse putat Oedipus, ut ad summum eveheretur felicitatis fastigium. Hanc itaque matrem suam vocat, menses cognatos. αἱ δὲ συγγενεῖς μοῖραι emendabat Corayus ad Plutarchi Vit. T. I. p. 374. ERF. Mihi nunquam visa est alia probari posse interpretatio, quam qua συγγενεῖς μῆνες intellegerentur, 'qui mecum fuerunt, i. e. vitae meae menses, vitae meae cursus ac perpetuitas.' Idque significavi ad Eur. Herc. 1285, ubi συγγενῶς δύστηνος ἂν dicitur qui perpetuo infelix fuit. HERM. Sua cuique aetas dicitur una nasci, agere, senescere, ut Ai. 622 παλαιᾶ σύντροφος αἰερα, O. C. 7 ὁ χρόνος ἔννοος, Aesch. Prom. 981 ἐκδιδάσκει πάνθ' ὁ γηράσκων χρόνος.

μῆνές με μικρὸν καὶ μέγαν διώρισαν.
 τοιοῦσθε δ' ἐκφύς οὐκ ἂν ἐξέλθοιμ' ἐτι 1055
 ποτ' ἄλλος, ὥστε μὴ κμαθεῖν τοῦμὸν γένος. 1085
 (στροφή.)

XOP. Εἶπερ ἐγὼ μάντις εἰμι
 καὶ κατὰ γνώμαν ἰδρῖς, οὐ τὸν Ὀλυμπον ἀπείρων,
 ᾧ Κιθαιρῶν, οὐκ ἔσει τὰν αὔριον 1060
 πανσέληνον, μὴ οὐ σέ γε καὶ πατριώταν Οἰ-
 δίπου 1090

V. 1054. διώρισαν] Gl. ἔταξαν.
 BR. μικρὸν καὶ μέγαν. Vide
 Schaefer. ad Iuliani Or. in lau-
 dem Constantii p. XXI. ERF.

V. 1055 sq. Schol.: καὶ τοι-
 οῦτος πεφνηκὸς οὐκ ἀνήσω τὸ
 γένος ἐξερευνησαὶ τὸ ἡμέτερον.
 Recte, nisi quod poeta haec di-
 cit: 'cum hic ortus is sit qui
 mutari nequeat, non metu ne is
 mutetur, deterrebtor quominus in-
 vestigem genus meum.'

V. 1057 sqq. Schol.: ὑπονο-
 οῦσαν οἱ κατὰ τὸν χορὸν χρηστέ-
 τερόν τι περὶ τοῦ Οἰδίοδος,
 ὅτι θειοτέρου γένους τυγχάνει
 ἀπὸ τίνος τῶν ὁρέων. ποιούν-
 ται δὲ τὸν λόγον πρὸς τὸν Κι-
 θαιρῶνα.

V. 1057 sq. εἶπερ — [ἰδρῖς]
 Similiter El. 472 εἰ μὴ γὰρ πα-
 ράφρων μάντις ἔφην καὶ γνώ-
 μας λειπομένα σοφᾶς. Scho-
 liasta: ἔμπειρος κατὰ τὴν γνώ-
 μην, ὃ ἔστι συνετός. Cfr. Trach.
 102 κρατιστεύων κατ' ὄμμα, Ai.
 1374 γνώμη σοφῶν φῶναι.

Ib. οὐ τὸν Ὀλυμπον] Vide ad
 v. 639.

Ib. ἀπείρων] Hesychius: ἀπεί-
 ρονας ἀπειράτους. Σοφοκλῆς
 Θυέστη. Verba ἀπείρων οὐκ
 ἔσει, μὴ οὐ σέ αὔξειν, sc. ἡμᾶς,
 in hunc sensum dicta sunt: 'non
 eris inexpertus, quin te honore-
 mus, i. e. non eris inexpertus
 honoris, quo te ornabimus, ut etc.'.
 De coniunctis μὴ οὐ cfr. Krueg.
 I 67, 12, 6.

V. 1060 sq. αὔριον πανσέλη-
 νον] Crastinum plenilunium'.
 Nihil enim obstat, quominus vo-

cem αὔριον propria significatione
 accipiamus cum viro docto in
 Annal. Heidelberg. 1810 fasc.
 13 p. 169, qui de sacris pleni-
 lunii tempore celebrari solitis con-
 ferri iubet Musgravium ad El.
 287. ERF. At num credere pos-
 sumus Sophoclem cum fabulam
 scriberet computavisse vel com-
 putare voluisse plenilunium po-
 stridie eius diei, quo fabulam do-
 cturus esset, futurum? Quo modo
 vero affectos esse putamus ani-
 mos spectantium, cum subito
 paene ridiculum in modum ex
 heroum aetate in instantem diem
 conicerentur? Accedit quod v.
 antistr. summa probabilitate
 emendatus argumento est vocab.
 αὔριον corruptum esse. Nauckius
 coniecit αὔρι quod non exstat.
 Scribendum ἦρι, quod cum li-
 brarii ex consuetudine Homericæ
 dictionis interpretarentur αὔρι-
 ον — cfr. Hesych. ἦρι πρώτ'
 αὔριον ἔαρι ὄρθρον —, commu-
 taverunt. De verno plenilunio
 eiusque festis exponit A. Mom-
 senus Heort. p. 389 sq. — De
 accusativo cfr. Krueg. II 46, 4.

V. 1061 sqq. μὴ οὐ σέ γε καὶ
 πατρ. — αὔξειν] Verbum αὔξειν
 recte interpretatur scholiasta: με-
 γαλύνειν, λέγειν. Omissum est
 ἡμᾶς, quod iure omitti potuit,
 cum statim oratione ad passivum
 conversa sequatur πρὸς ἡμῶν.
 Καὶ copula ante πατριώταν po-
 sita respondet καὶ copulae ante
 χορεύεσθαι collocatae, hoc modo:
 μὴ οὐ σέ γε καὶ αὔξειν ἡμᾶς
 πατρ. καὶ χορεύεσθαι πρὸς
 ἡμῶν.

καὶ τροφὸν καὶ ματέρ' αὔξειν
 καὶ χορεύεσθαι πρὸς ἡμῶν ὡς ἐπίηρα φέροντα
 τοῖς ἐμοῖς τυράννοις. 1065
 ἴητε Φοῖβε, σοὶ δὲ ταῦτ' ἀρέστ' εἶη. 1095
 (ἀντιστροφή.)

← τίς σε, τέκνον, τίς σ' ἐτικτε
 τῶν μακραιώνων ἄρα, Πανὸς ὄρεσιβάτα πα- 1070
 τρὸς πελασθεῖς, ἢ σέ γ' εὐνάτειρα 1101
 Λοξίου; τῷ γὰρ πλάκες ἀγρόνομοι πᾶσαι φίλαι·
 εἶθ' ὁ Καλλίνας ἀνάσσει,
 εἶθ' ὁ Βακχεῖος θεὸς ναίων ἐπ' ἄκρων ὁρέων
 εὐρημα δέξαιτ' ἐκ του 1075

V. 1065. Schol.: χορεύεσθαι·
 ὑμνεῖσθαι, τιμᾶσθαι. Passivum
 χορεύεσθαι optime illustrat Eur.
 Iph. Taur. 367 ἀλύεται δὲ πᾶν
 μέλαθρον. Hel. 1434 πᾶσαν δὲ
 χροὴν γαίαν βοᾷσθαι μακραιῶν
 ὑμνοῦσθαι. ELMSL. Cfr. idem
 ad Eur. Heracl. 402. Aptius com-
 paratur Ant. 1153 αἰ σε πάννη-
 χοι χορεύοντα τὸν ταμίαν Ἰαχρον.
 Ib. ὡς ἐπίηρα φέροντα] Hom.
 A 578 πατρὶ φίλω ἐπίηρα
 φέρειν, ubi conferatur Heynius,
 Schol. ad hunc locum: ὡς περὶ τὰ
 θυμῆρη παρέχοντα τοῖς ἐμοῖς
 βασιλευσίν. ἐνόμιζε γὰρ ὁ χορὸς
 ἀναγνωρισμὸν ὑπὲρ Οἰδίοδος
 γίνεσθαι.

V. 1066. Schol.: ἀναγκαίως
 πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα ἀποτείνει
 διὰ τὸ ἀρξαι τῶν χρησμῶν.
 Optat chorus, ut investigatio
 parentum Oedipi Apollini probe-
 tur, i. e. ut Apollo investigari
 parentes Oedipi patiat. De par-
 ticulae adversativæ collocatione
 vide ad v. 1469.

V. 1067 sqq. Schol.: ἄρα τίς
 προσπελασθεῖσα τοῦ Πανός ἢ
 τοῦ Ἀπόλλωνος; καὶ γὰρ οὗτος
 νόμιος.

V. 1070. Τῶν pro τῶν recepi
 ex Heimsoethi conjectura τῶν
 μακραιώνων κορᾶν. Nam cum
 ἄρα vel maxime aptum sit, arti-
 culo τῶν satis Nymphae ostendi
 videntur.

V. 1071. πατρὸς πελασθεῖς
 scripsit Lachmannus. Libri προσ-

πελασθεῖς. De genetivo, quo
 cum iunctum hoc verbum est,
 vide Krueg. II 48, 9, 4, de sensu,
 quo usurpatum, ad Philoct. 669.

Ib. σέ γ' εὐνάτειρα ex pal-
 mari conjectura Arndtii, qui σέ
 γ' εὐνάτειρά τις proposuit, cum
 Nauckio recepi. La habet σέ γε
 θυγάτηρ (v ex alia litera radendo
 factum). Quod Arndtii τις ad-
 iecit, et libris deterioribus, qui
 exhibent σέ γέ τις θυγάτηρ, et
 versus strophici corruptela falsus
 est. — De σέ γε ad Phil. 1097
 diximus.

V. 1072. τῷ] τούτῳ, i. e.
 Ἀπόλλωνι. Vide ad v. 1053.

Ib. Schol.: πλάκες αἰ ἐξόχα,
 αἱ ἀνατάσεις τῶν ὁρῶν. ἀγρό-
 νομοὶ δὲ, ἐνθα τὰ ἀγρία κίμε-
 ται, τὰ μὴ ἡμερὰ θηρία. Snt
 potius 'loca plana agrorum pas-
 cuorum'.

V. 1074 sq. Schol.: εἶτε ὁ
 Ἐρωῆς εἶτε ὁ Διόνυσος ἀπὸ τι-
 νος νύμφης γεννηθέντα σε ἀν-
 εδέξατο. Nihil in eo offensionis
 est, quod post ἦ — ἦ sequitur
 εἶτε — εἶτε. Cfr. quae ad Ai.
 178 adnotavimus.

Ib. ὁ Καλλίνας ἀνάσσει] Mer-
 curius. Cyllene mons Arcadiae,
 in quo Maia pepererat Mercurium.
 Verg. Aen. VIII 138 vobis Mer-
 curius pater est, quem candida
 Maia Cyllenes gelido conceptum
 vertice fudit. Unde et ipse mons
 Mercurio sacer erat. KUINOEL.

V. 1075. Τρικλίνιος: ὁ Βακχεῖος

Νυμφᾶν Ἑλικωνίδων, αἷς πλείστα συμπαίξει.

OIA. Εἰ γρή τι καμὲ μὴ συναλλάξαντά πο, ¹¹¹⁰
 πρέσβεις, σταδμαῖσθαι, τὸν βοτῆρ' ὄραν δοκῶ, 1080
 ὄνπερ πάλαι ζητοῦμεν. ἐν τε γὰρ μακροῦ
 γήρα ξυνάδει τῶδε τάνθρὸν σύμμετρος
 ἄλλως τε τοὺς ἄγοντας ὥσπερ οἰκέτας
 ἐγνωκ' ἔμαντοῦ· τῇ δ' ἐπιστήμη σὺ μου ¹¹¹⁵
 προύχοις τάχ' ἄν που, τὸν βοτῆρ' ἰδὼν
 πάρος· 1085

XOP. ἔγνωκα γάρ, σάφ' ἰδοι. Λαῖον γὰρ ἦν,

θεός· ἦγον ὁ Διόνυσος. — λέγει δὲ τὸν Διόνυσον ναίειν ἐπ' ἄκρων ὄρεων, ἢ διότι αἱ Βάκχαι αὐτοῦ, ὡς μαινόμεναι, τὰ δὴ περιήρχοντο ἢ ὅτι ἐν τῷ Κιθαίρῳ τὸ ἱερόν ἦν αὐτοῦ. Cfr. Ant. 1126 sqq.

Ib. εὐρημα] Bene Völekerus in libello cuius ad v. 323 sq. mentionem fecimus coniecit σε θερέμμα.

V. 1076. Ἑλικωνίδων pro Ἑλικωνιάδων scripsit Porsonus. At cum de Cithaerone, non de Helicone sermo sit, praefendum videtur quod Wilamowitzius Herm. XIV p. 177 proposuit Ἑλικωνιάδων. Etiam de κυανοπιδαν cogitare possis.

Ib. συμπαίξει] Adscripserunt interpretes Anacreont. ap. Dion. Chrys. vol. I p. 94 ὠνάξ, ὃ δαμῶλης Ἔρωσ καὶ Νύμφαι κυανοπιδες πορφυρέη τ' Ἀφροδίτη συμπαίξουσιν, ἐπιστρέφεται δ' ἠηλῶν κορυφᾶς ὄρεων.

V. 1079 sq. Schol.: μὴ συναλλάξαντα· μὴ κοινωνήσαντα, τουτέστι μὴ συντηχόντα [vide v. 1130], μὴ εἰς ἀμοιβὴν καὶ ἑμίλιαν ἐλθόντα. Θεασάμενος δὲ ὁ Οἰδίπους τὸν προσβύτην ἐρχόμενον, ὃν μετεπέμψατο, στοχάζεται μὲν εἶναι αὐτὸν ἐκ τοῦ γήραος καὶ τῶν ἄγοντων οἰκέτων, τῆν δὲ ἐπιστήμην καὶ ἀκριβῆ γνώσιν τῷ χορῷ ἀνατίθειναι. Vix opus est moneri καὶ particulam non ad praecedentia, a choro dicta, sed ad sequentia verba

Oedipi, μὴ ξυναλλάξαντά πο, spectare, hoc sensu: 'me quoque, quamvis nondum ut tu cum eo congressus sim'.

V. 1080. πρέσβεις] Chorum alloquitur. Sic etiam Aeschylus Pers. 840 ὑμεῖς δέ, πρέσβεις, χαίρετε. Neque haerendum in eo, quod statim post numero singulari poeta usus est, dicens σὺ μου προύχοις. Nam tum multitudo chorentarum, tum chori dux compellatur.

V. 1081 sq. ἐν τε γὰρ μακροῦ γήρα — σύμμετρος] Duplici modo haec explicari possunt, aut ita: μακροῦ γὰρ γήρα, ἐν ᾧ ἐστὶ, ξυνάδει etc., de quo dicendi genere ad v. 17 monui, aut ita, ut ἐν praepositio eo sensu posita putetur, de quo ad Philoct. 60 exposui. Praefendum videtur prior ratio. Scholiasta: τῷ Κορινθίῳ ὁμηλῆς καὶ ἴσος ἐστὶ κατὰ τὴν ἡλικίαν.

V. 1083. ἄλλως τε] 'Insuper'; cfr. Krueg. I 69, 5. Ceterum Triclinius: εἰκότως εἶπε τὸ ὥσπερ· οὐ γὰρ ἀκριβῶς εἶδεν, ἀλλ' εἰκότων ἦν. Nauckius ὥσπερ corruptum iudicans coniecit ἄγοντας ὄντας οἰκέτας.

V. 1084 sq. Schol.: τῇ δ' ἐπιστήμῃ τῇ γνώσει ὑπερβάλλοις, ὡς καὶ πρὶν αὐτὸν θεασάμενος.

V. 1086. ἔγνωκα γάρ] Referendum γὰρ ad sententiam suppressam, quae haec est: προύχοιμι ἄν σου τῇ ἐπιστήμῃ.

εἴπερ τις ἄλλος πιστὸς ὡς νομεὺς ἀνήρ.

OIA. σὲ πρῶτ' ἐρωτῶ, τὸν Κορινθίον ξένον,
 ἢ τόνδε φράξεις; AIT. τοῦτον, ὄνπερ εἰσορᾷς. ¹¹²⁰

OIA. οὗτος σὺ, πρέσβυ, δευρό μοι φῶναι βλέπων 1090
 ὅσ' ἄν σ' ἐρωτῶ. Λαῖον ποτ' ἦσθα σὺ;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ἢ δοῦλος, οὐκ ὠνητός, ἀλλ' οἴκοι τραφεῖς.

OIA. ἔργον μεριμνῶν ποῖον ἢ βίον τίνα;

ΘΕΡ. ποίμναις τὰ πλείστα τοῦ βίου ξυνειπόμην. ¹¹²⁵

OIA. χάροις μάλιστα πρὸς τίσι ξύναυλος ὢν; 1095

ΘΕΡ. ἦν μὲν Κιθαίων, ἦν δὲ πρόσχωρος τόπος.

OIA. τὸν ἄνδρα τόνδ' οὐν οἶσθα τῆδέ που μαθῶν;

ΘΕΡ. τί χοῖμα δρωῶντα; ποῖον ἄνδρα καὶ λέγεις;

OIA. τόνδ', ὃς πάρεστιν. ἢ ξυναλλάξας τί πως; ¹¹³⁰

ΘΕΡ. οὐχ ὥστε γ' εἶπειν ἐν τάχει μνήμης ὕπο. 1100

AIT. κούδεν γε θαῦμα, δέσποτ'. ἀλλ' ἐγὼ σαφῶς

V. 1087. πιστὸς ὡς νομεὺς ἀνήρ] 'Fidus erat quibus quidem in rebus potest istius conditionis homo fidus esse'. Cfr. Schaefer. ad Long. p. 428. HERM. Cfr. Krueg. I 69, 63, 6.

V. 1090. δευρό — βλέπων] Sic in Trachin. 402 οντος, βλέψ' ὄψε, ad quem locum vide quae de significatu huius locutionis diximus.

V. 1092. ἢ pro ἦν cum Elmsleio reposui, disertè firmatum a Porphyrio in schol. Ven. ad Iliad. ε 533 et schol. Ambros. ad Odys. ε 186. HERM. Hanc formam Atticam Elmsleius Sophocli ubique restituit.

Ib. ἢ δοῦλος] Ne quis putet ministrum Oedipi interroganti: Λαῖον ποτ' ἦσθα σὺ; ita respondere debuisset, ut seunctim proferret haec, ἢ, δοῦλος, 'eram, et quidem servus', monendum est ipsa illa Oedipi verba hoc sensu dicta esse: 'eras servus Lai?'

Ib. οἴκοι τραφεῖς is est, quem Attici una voce οἰκότριβα appellabant, quique supra 756 οἰκέτις

dicitur. Vocem οἰκοτραφῆς, quam quis forte putaverit a poeta hic adhibitam fuisse, ut Atticis inusitatam damnant Thomas M. et Moeris. BR.

V. 1095. Schol. min.: ξύναυλος· παρὰ τίσι τόποις ἀλλιζόμενος;

V. 1097. Idem: οἶσθα τῆδέ που μαθῶν· ἀρα γινώσκεις ἐκεῖ που ἰδῶν;

V. 1098. τί χοῖμα δρωῶντα;] 'Quid rei facientem, i. e. quid negotii gerentem?' De καὶ particula ad Antig. 766 monuimus.

V. 1099. ἢ ξυναλλάξας τί πως] Gl. ἢ συντηχῶν κατὰ τι. Continuatio est praecedentis interrogationis: ἄρ' οἶσθα τοῦτον τὸν ἄνδρα τῆδέ που μαθῶν, ἢ ξυναλλάξας τί πως; BR. τί πως ex La rescripsi, in quo po ex πο. σ factum eraso, ut videtur, ὁ ante σ. Vulgo τί πο.

V. 1100. οὐχ ὥστε γ'] Particula γὲ referenda ad id, quod in ὥστε latet, οὗτος. Sic v. 361. Recte Reiskius ὕπο in ἀπο mutare videtur. Cfr. Krueg. I 68, 16, 11.

ἀγνώτ' ἀναμνήσω νιν. εὐ γὰρ οἶδ', ὅτι
 κάτοιθεν, ἤμος τὸν Κιθαιρῶνος τόπον
 ὃ μὲν διπλοῖσι ποιμνίοις, ἐγὼ δ' ἐνὶ 1135
 ἐπλησίαζον τῷδε τάνδρῳ τρεῖς ὄλους 1105
 ἐξ ἧρος εἰς ἀρκτοῦρον ἐκμήνους χρόνους
 χειμῶνα δ' ἤδη τάμα τ' εἰς ἐπαυλ' ἐγὼ
 ἤλαννον οὐτός τ' εἰς τὰ Λαίου σταθμά.
 λέγω τι τούτων ἢ οὐ λέγω πεπραγμένον; 1140
 ΘΕΡ. λέγεις ἀληθῆ, καίπερ ἐκ μακροῦ χρόνου. 1110
 ΑΓΓ. φέρ' εἰπέ νῦν, τότ' οἶσθα παῖδά μοι τινα
 δούς, ὡς ἐμαυτῷ θεῖμα θρηφαίμην ἐγώ;
 ΘΕΡ. τί δ' ἔστι; πρὸς τί τοῦτο τοῦπος ἱστορεῖς;

V. 1102. ἀγνώτ' — νιν] Gl. ἀντὶ τοῦ ἐπιλαθόμενον αὐτῶν. BR. Vide ad v. 654.

V. 1103 sqq. κάτοιθεν, ἤμος τὸν etc.] Pro ἤμος expectaveris etc. Sed vide quae ad Ai. 1245 adnotavimus et Krueg. I 54, 16, 2. Tum notandus est usus verbi πλησίαζειν cum accusativo loci et dativo personae coniuncti, ita ut sit πλησίαζειν τινὲ τόπον τινα, 'in aliquem locum ad aliquem accedere', qui usus tam singularis est, ut nisi anacoluthon statuimus nuntiumque τὸν Κιθαιρῶνος τόπον ἐνέμομεν dicere voluisse putamus, verba labem contraxisse suspicio sit. Difficultates tolluntur, si cum Heimsoethio ὃ μὲν in νέμων et cum Brunckio ἐπλησίαζον in ἐπλησίαζον mutamus: τὸν Κ. τόπον νέμων διπλοῖσι ποιμνίοις, ἐγὼ δ' ἐνὶ, ἐπλησίαζον τῷδε τάνδρῳ (i. e. ἐμοί). Cfr. Xen. Cyr. III 2, 20 εἰν νέμειν ταῦτα τὰ ὄρη τοῦς Ἀρμενίους. At fortasse post v. 1104 integer versus intercidisse putandus est talis fere: ἐπιστατοῦντ' ἐνέμομεν, ἐνθα δὴ φίλος.

V. 1106. ἐξ ἧρος — χρόνους] Bene hic editor Oxoniensis: 'usque ad sidus Arcturi', quod Plinio docente II 47 undecim diebus ante aequinoctium auctumni oritur; hoc est, ut ipse XVIII 47 explicat, pridie idus Septembris. MUSGR. A veris initio,

quo tempore greges in illis terris τὰ σταθμά relinquebant, ad ortum Arcturi sex menses erant. Cfr. Polyb. T. IV p. 367 Στρατοκλέους προτανύοντος τὴν δευτέραν ἐκμήνον. Schweigh. Lex. Polyb. p. 195 a. SCHAEFER.

V. 1107. χειμῶνα ex La recepi cum Dindorfio. Vulgo χειμῶνι. De χειμῶνα, quod nos dicimus 'fuer den Winter', cfr. Herod. VII 50 ὄρην τοῦ ἔτεος καλλίστην πορευόμεθα, 151 Ἀργείους τὸν αὐτὸν τοῦτον χρόνον πέμπαντες ἐς Σούσα ἀγγέλους et supra ad v. 1060 sq.

V. 1108. σταθμά] Eustath. p. 257, 7 σταθμὸς δὲ νῦν μὲν ἀγροτικὴ κατοικία, ὃ ἔστιν ἐπαυλις ἢ ὁ Σοφοκλῆς μεταπλάσας σταθμά λέγει.

V. 1109. λέγω τι — πεπραγμένον;] 'Estne aliquid horum, quae dico, factum an non factum?'

V. 1113. τί δ' ἔστι; πρὸς τί] Sunt qui putent πρὸς τί pro πρὸς ὃ τι positum esse, idque ut probent afferunt El. 316 ὡς νῦν ἀπόντος ἱστορεῖ, τί σοι φίλον. 1176 τί δ' ἔσχες ἄλλος, πρὸς τί τοῦτ' εἰπὼν κρηεῖς; aliaque exempla, quae quoniam partim corrupta esse, partim prava interpunctione laborare manifestum est, non opus est ut adscribam. In Sophoclis autem El. v. 316 et 1176 ut concedam potuisse dici, id quod quis Germanorum posuisset, ὃ τι σοι φί-

ΑΓΓ. ὅδ' ἔστιν, ὃ τῶν, κείνος, ὃς τότ' ἦν νέος. 1145
 ΘΕΡ. οὐκ εἰς ὄλεθρον; οὐ σιωπήσας ἔδει; 1115
 ΟΙΔ. ἂ, μὴ κόλαζε, πρέσβυ, τόνδ', ἐπεὶ τὰ σά
 δεῖται κολαστοῦ μᾶλλον ἢ τὰ τοῦδ' ἐπη.
 ΘΕΡ. τί δ', ὃ φέριστε δεσποτῶν, ἀμαρτάνω;
 ΟΙΔ. οὐκ ἐννέπων τὸν παῖδ', ὃν οὐτος ἱστορεῖ. 1150
 ΘΕΡ. λέγει γὰρ εἰδὼς οὐθέν, ἀλλ' ἄλλως πονεῖ. 1120
 ΟΙΔ. σὺ πρὸς χάριν μὲν οὐκ ἐρεῖς, κλαίων δ' ἐρεῖς.
 ΘΕΡ. μὴ δῆτα, πρὸς θεῶν, τὸν γέροντά μ' αἰκίση.
 ΟΙΔ. οὐχ ὡς τάχος τις τοῦδ' ἀποστρέψει χέρας;
 ΘΕΡ. δύστηνος, ἀντὶ τοῦ; τί προσοργήζων μαθεῖν; 1155

λον et πρὸς ὃ τι τοῦτ' etc., tamen nemo unquam ex illis similibusque locis evincet τίς pro ὅστις esse positum, cum certissimum sit accommodatissimam illis locis propriam τίς pronomini significationem esse. Nam El. v. 316 ἱστορεῖ, τί σοι φίλον, hoc sensu dictum esse: 'quaere, quid tibi placeat ex me scire', vel ex responsione chori apparet: καὶ δὴ σ' ἐρωτῶ τοῦ κασιγνήτου τί φῆς, ἤξοντος ἢ μέλλοντος, εἰδέναι θέλω. Deinde manifestum est Graecos non raro, quo maior sit vis interrogationis, bina membra ita componere solere, ut, si verba spectamus, singula per se stare, sensum si consideramus, alterum ex altero aptum esse intellegamus. Ita hic quanquam potuit poeta dicere: τί δ' ἔστι, πρὸς ὃ τι etc., tamen maiore cum vi haec ita composuit, ut bina esse membra (alterum generale, speciale alterum) eaque ex se non apta viderentur. Eiusdem generis est v. 1459 ed. m., cui simillimum est quod dixit Theocritus XVI 13 τίς τῶν νῦν τοιόσδε, τίς εὐ εἰπόντα φίλασε; Denique vehementer cavendum, ne, quod saepe viris doctis accidisse videmus, membrum interrogationis indirectae cum membro relativo confundas.

Ib. τοῦτο τοῦπος ἱστορεῖς] Idem est atque τοῦτο τὸ ἐρωτήμα ἐρωτᾷς, ut Electr. 388 τίνα τόνδ' ἐπηράσω λόγον dictum

pro τίνα τήνδ' ἐπηράσω ἀράν. Cfr. Censuram nostram Aiac. ab Lobeck. edit. p. 39 sq. et p. 55—58. Recte autem schol.: ἱστορεῖς ἐρωτᾷς, ζητεῖς. Sic v. 1150. 1165. El. 1101. O. C. 36. Trach. 404. 415. 418. Sensu narrandi sive exponendi nunquam a poetis tragicis usurpatum id verbum est, sed, quo significato rarissime a prosaicis scriptoribus positum reperitur, sensu sciendi. Sic Soph. Trach. 382 τῆς ἐκείνος οὐδαμὰ βλάστας ἐφάνει, δῆθεν οὐδὲν ἱστορῶν. huius fab. 1484 οὐδ' ὄρων οὐθ' ἱστορῶν. Aeschyl. Pers. 454 κακῶς τὸ μέλλον ἱστορῶν. Eumen. 455 πατέρα δ' ἱστορεῖς καλῶς.

V. 1114. νέος parum definite. Scribendum videtur βρέφος.

V. 1115. οὐκ εἰς ὄλεθρον;] Intellege ἀποφθερεῖ vel ἀπει, ut supra v. 430. Aristoph. Nub. 789. Equ. 892 οὐκ εἰς κόρακας ἀποφθερεῖ; 'nonne in malam rem ibis?' BR.

V. 1119. οὐκ ἐννέπων etc.] 'Non dicens de infante, de quo hic quaerit'.

V. 1120. ἄλλως πονεῖ] Frustra laborat, scil. ut, quod e versu sequenti apparet, gratiam sibi apud te conciliet et praemio ornatur.

V. 1121. Seneca Oed. 873 fateri, ne te cogat ad verum dolor.

V. 1123. ἀποστρέψει χέρας;] 'Manus post tergum revinciet?' MUSGR.

V. 1124. δύστηνος (ἐγώ) ut

- OIA. τὸν παῖδ' ἔδωκας τῷδ', ὃν οὗτος ἰστορεῖ; 1125
 ΘΕΡ. ἔδωκ'· ὀλέσθαι δ' ὄφελον τῷδ' ἡμέρα.
 OIA. ἀλλ' ἐς τόδ' ἤξει, μὴ λέγων γε τοῦνδικον.
 ΘΕΡ. πολλῶ γε μᾶλλον, ἦν φράσω, διόλλυμαι.
 OIA. ἀνὴρ ὅδ', ὡς εἰκεν, ἐς τριβᾶς ἔλᾳ. 1160
 ΘΕΡ. οὐδ' ἦτ' ἔρωγ'· ἀλλ' εἶπον, ὡς δοίην, πάλαι. 1130
 OIA. πόθεν λαβὼν; οἴκειον ἢ ἕξ ἄλλον τινός;
 ΘΕΡ. ἐμὸν μὲν οὐκ ἔρωγ', ἐδεξάμην δέ του.
 OIA. τίνος πολιτῶν τῶνδε κἀκ ποίας στέγης;
 ΘΕΡ. μὴ, πρὸς θεῶν, μὴ, δέσποθ', ἰστόρει πλέον. 1185
 OIA. ὄλωλας, εἰ σε ταῦτ' ἐρήσομαι πάλιν. 1135
 ΘΕΡ. τῶν Δαΐον τοίνυν τις ἦν γεννημάτων.
 OIA. ἢ δοῦλος ἢ κείνου τις ἐγγενῆς γεγώς;
 ΘΕΡ. οἴμοι, πρὸς αὐτῷ γ' εἰμὶ τῷ δεινῷ λέγειν.
 OIA. κᾶργ' ἀκούειν. ἀλλ' ὅμως ἀκουστέον. 1170
 ΘΕΡ. κείνου γέ τοι δὴ παῖς ἐκλήξεδ'. ἢ δ' ἔσω 1140
 κἀλλιστ' ἂν εἶποι σὴ γυνὴ τάδ' ὡς ἔχει.
 OIA. ἢ γὰρ δίδωσιν ἤδε σοι; ΘΕΡ. μάλιστα, ἄναξ.
 OIA. ὡς πρὸς τί χρείας; ΘΕΡ. ὡς ἀναλώσασιν νιν.
 OIA. τεκοῦσα τλήμων; ΘΕΡ. θεσφάτων γ' ὄνομα
 κακῶν. 1175

Phil. 744, τάλαινα O. C. 318, δειλῆιος Trach. 1243, ὦ δύστηνος ib. 377, ἰὸν δύστηνος ib. 1143, οἴμοι τάλαινα ib. 375. Ib. προσχοῆξον] Scil. κελύεις ἀποστρέψαι χεῖρας; V. 1126. τῷδ' ἡμέρα] I. e. illo die quo dedi. V. 1127. τοῦνδικον] 'Iustum, i. e. verum'. Hesych.: ἐνδικον· ἀληθές. BR. Vide quae ad Ai. 539 adnotavimus. De locutione ἐς τόδε (τὸ ὀλέσθαι) ἤξεις ad Philoct. 375 diximus. V. 1129. ἐς τριβᾶς ἔλᾳ] Eodem sensu dictum quo apud Aristoph. Acharn. 386 πορίζεις τριβᾶς. BR. V. 1132. ἐδεξάμην του] Vide ad v. 561. Concinnius foret δεξάμενος. V. 1135. ὄλωλας] De sensu perfecti vide Krueg. I 53, 3, 4. V. 1136. τις — γεννημάτων] Huiusmodi constructionum πρὸς τὸ σημαίνοντων exempla congregare Porsonus et Schaeferus

ad Eurip. Phoen. 1730. Schaefer. ad Arist. Plut. p. XXXIV. ERF. Non de tota familia, de liberis et servis, γεννηματα dictum est. Complectitur hoc nomen nihil praeter νόθους et γνησίους vel ἐγγενεῖς παιδας. Ergo utrum ex ancilla an ex uxore partum sit illud γέννημα, sciscitatur Oedipus. Nam δοῦλος etiam Teucer saepe vocatur in Aiae. DOEDERL. V. 1139. κᾶργ' ἀκούειν] Auctor veteris gloss.: καὶ ἐγὼ ἐπ' αὐτῷ εἰμὶ τῷ δεινῷ ἀκούειν. BR. V. 1143. ὡς πρὸς τί χρείας;] I. e. ὡς χρησιμοποιεῖται τὸ αὐτῷ; De ὡς particula vide Krueg. I 69, 63, 4. V. 1144. τλήμων] 'Perdita'. Ruhnken in praef. ad Schelleri Lexicon. p. XI: 'Miser. Hic adnotanda erat vocis vis, quia pro scelesto et perditio, praesertim in convicio, dicitur. Terent. Eun. III 1, 28 hominem perditum

- OIA. ποίων; ΘΕΡ. κτενεῖν νιν τοὺς τεκόντας ἦν λόγος. 1145
 OIA. πῶς δὴτ' ἀφῆκας τῷ γέροντι τῷδε σύ;
 ΘΕΡ. κατοικτίσας, ὃ δέσποθ', ὡς ἄλλην χθόνα δοκῶν ἀποίησιν, αὐτὸς ἐνθεν ἦν· ὃ δὲ κἀκ' ἐς μέγιστ' ἔσωσεν; εἰ γὰρ οὗτος εἶ, 1180
 ὃν φησιν οὗτος, ἰσθι δύσποτος γεγώς. 1150
 OIA. ἰοῦ ἰοῦ· τὰ πάντ' ἂν ἐξήκοι σαφῆ.
 ὦ φῶς, τελευταῖόν σε προσβλέψασιν νῦν,
 ὅστις πέφασμαι φύς τ' ἀφ' ὧν οὐ χρῆν ξὺν οἷς τ'
 οὐ χρῆν ὀμιλῶν οὖς τέ μ' οὐκ ἔδει κτανῶν. 1185
 (στοφῆ α.)
 ΧΟΡ. Ἰὼ γενεαὶ βροτῶν, 1155
 ὡς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μηδὲν ζώσας ἐναριθμῶ.

miserumque. V 5, 11 eam iste vitavit miser. Conveniunt Graeca δύστηνος et κακοδαίμων. Soph. El. 121 ὦ παῖ, παῖ δυστανοτάτας — ματρός, ubi vide schol. Theocr. Id. XV 31 δύστανε, τί μὲν τὸ χιτώνιον ἄρδεις; Conventetiam Gallicum malheureux. τλήμων hoc significatu legitur Electr. 275. Philoct. 363. ERF. V. 1145. Schol.: τοὺς τεκόντας· κατὰ σύλληψιν· οὐ γὰρ φρονεῖν τὴν μητέρα. Vide ad huius fab. v. 361. V. 1146. πῶς δὴτ' ἀφῆκα etc.] 'Qui factum est, ut huic seni puerum traderes?' Ita saepissime πῶς usurpatur. Scholiasta: παρατηρητέον, ὅτι τὸν γέροντα μετεπέμψατο ἐπὶ τὸ ἀνακρίναι τὸν φόνον τοῦ Δαΐου καὶ προβληθέντος ἐτίμου τινός ἐπὶ τὸ ἀναγκαιότερον τρέπεται. V. 1147. ὡς ἄλλην χθόνα] 'Ὡς hic non valet eis, siquidem ab Atticis ea potestate non usurpatur, nisi rei animatae iunctum, sed est pro καθά pertinetque ad δοκῶν, quemadmodum recte haec in glossis explicantur: καθά δοκῶν ἐκείνον ἀποίησιν τὸν παῖδα εἰς ἄλλην χθόνα, ἐνθεν αὐτὸς ἦν. BR. Comparat Elmsleius Eurip. Herc. 984 ἄλλῃ δ' ἐπέχε τόξ', ὅς ἀμφιβώμιον

ἐπιτήξε κορηπιδ', ὡς λελθέναι δοκῶν. Adde Aristoph. Thesm. 185 ὡς δοκῶν εἶναι γυνή, Herod. VII 213 ἠλθέ οἱ ἐς λόγους ὡς μέγα τι παρὰ βασιλεὺς δοκέων οἰσεσθαι. V. 1151. τὰ πάντ' ἂν ἐξ. σαφῆ] Vide ad v. 982. V. 1152. Schol.: εὐ κεπλαγίσται ὁ λόγος, ὡς τὴν πῆρσιν ἀντικτομένην. ἀλλ' ἐπὶ τὸν θάνατον αὐτῷ ὁ λόγος· ἀπορήσας γὰρ ξίφους ἐαυτὸν ἐνφλώσεν. V. 1153 sq. Inter πέφασμαι et quod praecedit φῶς ratio intercedit. De numero plurali οἷς . . οὖς vide ad v. 361. V. 1155 sqq. ἰὼ — ἐναριθμῶ] Cfr. Soph. Ai. 125 ὁρῶ γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ὄντας ἄλλο πλὴν εἰδῶν, ὅσοι περ ζῶμεν, ἢ κούφην σιάν et Pind. Pyth. VIII 135 τί δέ τις; τί δ' οὐ τις; σικῆς ὄναρ ἀνθρώπος. De tota re cfr. Aesch. Sept. c. Th. 769 sqq. πρόπρημα δ' ἐμβολὰν φέρει ἀνδρῶν ἀλφρηστῶν ὄλιβος ἀγαν παρηνθείς. τίς ἀνδρῶν γὰρ τοσόνδ' ἔδωκεν ἡμᾶσαν ὀθνεῖοι ξυγγέστοι πόλεος ὁ πολύβατος τ' ἀγῶν βροτῶν, ὕσον τὸτ' Οἰδίπουν τίον, ἀπ' ἀξάνδραν κῆρ' ἀφελόντα χάρας; V. 1156. ἴσα καὶ] Conf. Krueg. I 69, 32, 5.

τίς γὰρ τίς ἀνήρ πλέον
 τᾶς εὐδαιμονίας φέρει 1190
 ἢ τοσοῦτον, ὅσον δοκεῖν 1160
 καὶ δόξαντ' ἀποκλίνει;
 τὸν σὸν τοι παράδειγμ' ἔχων
 τὸν σὸν δαίμονα, τὸν σὸν, ὃ τλάμων Οἰδι-
 πόδα, βροτῶν 1195
 οὐδὲν μακαρίζω· 1165
 (ἀντιστοφῆ α'.)
 ὅστις καθ' ὑπερβολὴν
 τοξεύσας ἐκράτησε τοῦ πάντ' εὐδαιμονος ὄλβον,
 ὃ Ζεῦ, κατὰ μὲν φθίσας
 τῶν γαμφώνυχα παρθένου 1170
 χρησμοφδόν, θανάτων δ' ἐμᾶ 1200
 χῶρα πύργος ἀνέστα·

V. 1160 sq. Schol.: ὅσον δόξαι
 εὐδαιμον εἶναι. De infinitivo
 cfr. Krueg. I 55, 3, 5. Verbum
 ἀποκλίνει recte gl. codd. Lipss.
 explicant ἐκπεσεῖν, ἐκτραπήναι.
 Sensus igitur hic est: 'quis hominum plus felicitatis aufert, quam ut videatur felix et, postquam visus est, in alteram sortem declinet?' Magnopere errant qui chorum hoc carmine de subita potissimum vice fortunarum humanarum conqueri putant. Immo ille, Oedipi exemplum intuens, propterea hominum sortem deplorat, quod hoc tantum consequantur, ut per aliquod tempus videantur esse felices, nunquam autem vere felices sint. — De usu verbi activi φέρειν ad v. 571 admonuimus.

V. 1162 sq. τὸν σὸν scripsi pro το σὸν cum Camerario. Schol.: τὸν σὸν βλὸν παράδειγμα ἔχων, οὐδένα μακαρίζω καὶ εὐδαιμονίζω.

V. 1165. οὐδὲν Hermannus scripsit pro οὐδένα. Nauckius comparavit fragm. 652, 4 Ἀρης γὰρ οὐδὲν τῶν κακῶν λωτίζεται.

V. 1166. ὅστις Non ad sortem, δαίμονα, sed ad ipsum Oedipum referendum esse cum per se patet, tum ex verbis quae sequuntur κατὰ μὲν φθίσας etc.

intellegitur. — καθ' ὑπερβολὴν τοξεύσας explicatur in scholiis: ὑπερβολικῶς εὐτυχήσας, 'nimium prospero nisu.'

V. 1167—1172. ἐκράτησε — ἀνέστα] Tertia persona de Oedipo utitur, post quam rursus ad secundam transit (καλεῖ — ἐτιμάθη), qua supra usus erat. Quo non intellecto vetus aliquis violata metri lege mutavit eiusque errore inductus recentior ἀνέστα legit scholiasta, qui interpretatur ἀσφάλεια καὶ ἀπαλέξεις γέγονε. DIND. De πάντ' εὐδαιμονος cfr. Krueg. I 46, 4, 4.

V. 1170. Triclin.: τὴν γαμφώνυχα ἦτοι τὴν Σφιγγα. Ἰστέον δέ, ὅτι ἡ Σφιγξ εἶχε πρόσωπον καὶ κεφαλὴν κόρης, σῶμα κυνός, πτερά ὄρνιθος, φωνὴν ἀνθρώπου, ὄνυχας λέοντος.

V. 1171 sq. Schol.: θανάτων τῶν ὑπὸ τῆς Σφιγγός γινομένων. πύργος δέ, ἀντὶ τοῦ ἀσφάλεια καὶ ἀπαλέξεις γέγονε. Cfr. ad. v. 484. De locutione πύργος θανάτων cfr. Krueg. II 47, 7, 2 (λιμὴν ἀτυχίας). — Ceterum cum haec verba θανά-

ἐξ οὗ καὶ βασιλεὺς καλεῖ
 ἐμὸς καὶ τὰ μέγιστ' ἐτιμάθης ταῖς μεγάλαι-
 σιν ἐν 1175
 Θήβαισιν ἀνάσσω.
 (στοροφῆ β'.)
 τανῦν δ' ἀκούειν τίς ἀθλιώτερος;
 τίς ἄταις ἀγρίαις, τίς ἐν πόνοις 1205
 ξύνοικος ἀλλαγᾶ βίου;
 ἰὼ κλεινὸν Οἰδίπου κάρα,
 ὃ μέγας λιμὴν 1180
 αὐτὸς ἤρκεσεν
 παιδί καὶ πατρί
 θαλαμηπόλῳ πεβεῖν,

ταν — ἀνέστα opposita sint illis κατὰ μὲν φθίσας — χρησμοφδόν, expectaverit quispiam ἀναστάς. At liberius poetae orationem conformare licuit. Vide ad v. 447.

V. 1173. In hiatu καλεῖ ἐμὸς φέρει, ἢ etc., Antig. 119 στόμα ἔβα in eodem versuum genere. Vide plura in Advers. in Soph. Philoct. p. 117—119 et apud Seidl. ad Eur. El. 153 et 207.

V. 1174 sq. τὰ μέγιστ' ἐτιμ.] Gl. τὰς μεγίστας τιμὰς ἐτιμήθης. Cfr. Xenoph. Anab. VII 3, 19 αξίον οὖν σοι μεγαλοπρεπέστατα τιμῆσαι Σενόβην. Plutarch. Nic. c. 10 τὰλλα μὲν ὡς ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ πρόθυμος εἰς αὐτοῦς ἐτιμήθη. Adde quae ad v. 259 sq. adnotavi.

V. 1177. ἀκούειν] Quantum audio; cfr. ad Vig. p. 744 et Krueg. II 55, 3, 8.

V. 1178 sq. Verba in libris sic tradita: τίς ἐν πόνοις, τίς ἄταις ἀγρίαις transposuit et v. 1189 δικάζει τ' pro δικάζει τὸν scripsit Hermannus aequabilitatis restituendae causa. Ex praecesso comparativo ἀθλιώτερος adsumendum est ad ξύνοικος adverbium μάλλον. Verbis ἀλλαγᾶ βίου, 'mutatione vitae', i. e. mutato vitae statu, cum significetur id, quo in labores calamitatesque coniectus sit Oedipus, ita ut ξύνοικος iungendum sit cum

substantivis πόνοις et αταις, advertenda est insolentior locutio ἐν πόνοις ξύνοικον εἶναι, 'in laboribus habitare', siquidem vulgo ξύνοικεῖν vel ξύνοικον εἶναι πόνοις, non ξύν. ἐν πόνοις, dici solet. De praepositione ante secundum demum nomen posita vide ad v. 707.

V. 1181—1184. ὃ μέγας — πεσεῖν] Schol. ὃ ὑποδοχὴ εἰς τὸ ἄμφω δέξασθαι, σὲ καὶ τὸν πατέρα. Ἡ ὅτι μητὴρ ἦν καὶ γυνὴ ἢ Ἰοκάστη ἦν λέγει λιμένα. Θαλαμηπόλῳ δὲ νυμφίῳ. Prior ratio praeferenda videtur, ut sensus non sit: 'cui idem si-nus magnus suffecit, in quo infans et parens maritus iaceret'. sed 'cui filio idem ac patri magnum receptaculum suffecit, in quo maritus iaceret'. Epitheton μέγας recte eo refert Hermannus, quod λιμὴν iusto maior fuerit. At haeremus in vocabulo λιμὴν, ad quem defendendum non satis est v. 422 sq. attulisse, praesertim cum verbum πεσεῖν, non εἰσπλεῦσαι et paulo post alia imago ἀλοεῖς sequatur. Heimsoethius coniecit πῶς γάμον λιμὴν, speciose illud quidem, sed non ita ut satisfaciat. Nobis scripsisse videtur poeta ὃ μέγας γυῆς. Cfr. Ant. 569 ἀρώσιμοι γὰρ χαιτέρων εἰσὶν γυῖαι, Aesch. Sept. 752 πατροκτόνον Οἰδιπόδα, ὅστε ματρός

πῶς ποτε, πῶς ποθ' αἰ πατρώϊα σ' ἄλοκες
 φέρειν, τάλας, 1185
 σιγ' ἔδυνάθησαν ἐς τοσόνδε; 1211
 (ἀντιστροφή β'.)
 ἐφηρῆσθε σ' ἄκονθ' ὁ πάνθ' ὄρων χρόνος
 δικάζει τ' ἄγαμον γάμον πάλαι
 τεκνοῦντα καὶ τεκνούμενον. 1190
 ἰὼ Λαίηιον τέκνον,
 εἶθε σ', εἶθε σε
 μήποτ' εἰδόμεν.
 δύρομαι γὰρ ὡς
 περιάλλ' ἰαχέων 1195

ἀγνάν σπέρας ἄρουραν, ἐν' ἐτράφη, ἔβζαν αἰματόεσσαν ἔτλα et infra ad v. 1232 sq. — De dativo θαλαμηπόλου cfr. Krueg. I 55, 2, 5. — De πεσεῖν confert Nauckius Eur. Hel. 1093 ὦ πότνι, ἢ Διοισιν ἐν λέκτροις πίστευς, hymn. Ven. 199 βροτοῦ ἀνέρος ἔμπεσον εὐνή.

V. 1185. Schol. rec.: πατρώϊα ἄλοκες ἦγονν, ἢ γυνή, ἐνθα σπεῖρει σε πατήρ. Similiter dictum v. 1256 μητροῖαν ἄρουραν.

V. 1188. ἐφηρῆσθε — χρόνος] Fragm. inc. 657 ed. Dind. πάντ' ἐκκαλύπτων ὁ χρόνος εἰς τὸ φῶς ἄγει. Adde Ai. 646. 714.

V. 1189. δικάζει] Gl. καταδικάζει. Reddi poterat 'ulciscitur, poenas repetit'. Vide quae notavimus ad Eurip. Med. 157. Bk. Triclinius: τὸ ἄγαμον διὰ τὸν Οἰδίποδα νοητέον, οὕτω δικάζει ὁ χρόνος τὸν κακόγαμον γάμον τοῦ Οἰδίποδος πρὸς Ἰοκάστην, τεκνοποιοῦντα ἐξ αὐτῆς καὶ γεννώμενον αὐτὸν ἐξ αὐτῆς. Quoniam, nuptias dum importunas dicit, maritum maxime, ut de cuius solius miseria hic agatur, intellegi poeta vult, cum substantivo γάμον participia ad Oedipum referenda coniunxit paullo audacius. Est igitur γάμος τεκνῶν καὶ τεκνούμενος 'nuptiae, in quibus liberos procreat qui in iisdem procreatus est'. Simillime v. 1403 sqq. poeta locutus est.

V. 1191. Λαίηιον Bothius pro Λαίηιον scripsit comparans Φοιβήιον ab Eur. Iph. A. 756 usurpatum. Adde Eur. Phaeth. fr. 775 v. 64 κηρῶσσα δ' ὄσταν βασιλῆιον. Fortasse praestat quod Erfurdus scripsit ἰὼ Λαίηιον ὦ τέκνον.

V. 1192. εἶθε σ', εἶθε σε. Sic ex mea coniectura scripsi. In libris enim secundum pronomen desideratur. Sed solet id hac orationis forma repeti. Sic 1097 τίς σε, τέκνον, τίς σ' ἔτικτε; Trach. 1004 εἰτέ μ', εἰτέ με δύσμορον. 1024 τᾶδέ με, τᾶδέ με. O. C. 1407 sq. μή τοί με — μή μ' ἀτιμάσητέ γε. Ant. 1286 τί μ' ἄρα, τί μ' ὀλέκεις; 1319 ἐγὼ γάρ σ', ἐγὼ σ' ἔκανον. Trach. 97 πόθι μοι πόθι μοι ναίει; In brevi syllaba nulla offensio. Vide v. 1183 et Ai. 391. 392. 395 ed. meae.

V. 1195. De verbo ἰαχέων vide me. cur. crit. p. 12 sq. Recte Ellendtius s. v. ἰαχῆος; 'neque de praesente ἰαχέων satis certo constat neque non contractum in ἰαχῶν praetulisset poeta'. Nec probari potest quod Blaydesius reponi iubet περιάλλ' αἰχέων nec quod auctore Hermanno Erfurdus proposuit ἰαχῶν ἐν στομάτων 'vociferante ore' interpretatus. Nam αἰχέων gen. foret nominis ἄχος, ἰαχῶν autem nusquam exstat. Melius G. Burgesius coniecit ἰαν χέων.

ἐκ στομάτων. τὸ δ' ὄρθον εἰπεῖν, ἀνέπνευσά
 τ' ἐκ σέθεν 1200
 καὶ κατεκοίμησα τοῦμόν ὄμμα.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

Ὡ γῆς μέγιστα τῆσδ' αἰεὶ τιμώμενοι,
 οἳ' ἐργ' ἀκούσεσθ', οἷα δ' εἰσόψεσθ', ὅσον δ'
 ἀρείσθε πένθος, εἴπερ ἐγγενῶς ἐτι 1205
 τῶν Λαβδακείων ἐντρέπεσθε δωμάτων.
 οἶμαι γὰρ οὔτ' ἂν Ἴστρον οὔτε Φάθιν ἂν
 νῆψαι καθαροῦ τήνδε τὴν στέγην, ὅσα
 κενύθει, τὰ δ' ἀντίκ' ἐς τὸ φῶς φανεί κακά, 1205

At optime nomini στομάτων suum epitheton additur, si scribimus ἰαχέων ἐκ στομάτων cl. Hesyech. ἰαχέων δ' νοσητήνων, ἀθλίων et Eur. Herc. 109 ἰαχέων γῶων.

V. 1195 sq. Schol.: περιάλλ' περιάλλως, ὑπερβολικῶς. De ὡς particula cum περιάλλα iungenda ad El. 1414 monuimus.

V. 1196. τὸ δ' ὄρθον εἰπεῖν] 'Ut verum dicam'. Cfr. Krueg. I 55, 1, 2. Schol. rec.: ἀνέπνευσά ἀναφρυγῆν ἔσχον ἐν σοῦ. ἀναπνέω τὸν ἀέρα καὶ ἀπὸ τούτου ἀνέπνευσά ἀμεταβάτως, ὅτε ἐν βίᾳ τινὶ ὦν εἶτα ἀπηλλάγην αὐτῆς.

V. 1197. κατεκοίμησα] I. e. κατέμνησα, ut schol. interpretatur. Ceterum chorus haec sentit: 'ita afficior ut si per te revixerim et per te exspiraverim'. Cfr. v. 50.

V. 1199. Schol.: ἐξάγγελος ἔρχεται ἀπαγγέλλον, ὅτι ἀγγῶνη ἐτελεύτησεν ἡ Ἰοκάστη καὶ ὁ Οἰδίπους ἐαυτὸν ἐτύφλασεν.

V. 1201. Schol.: ἐγγενῶς γνησίως.

V. 1203 sq. Aqua marina vel fluviali caedes abluī putabatur. Aeneas apud Verg. Aen. II 718 me bello e tanto digressum et caede recenti attrectare nefas, donec me flumine vivo abluero. Vide Dacier. et Tertullian. de baptismo c. 5. Hic ne maiorum quidem Europae Asiaeque fluviorum aquis abluī posse tanta scelera nuntius dicit.

BOTHIUS. Erfurdus conferri iubet Valcken. ad Eur. Hippol. 654 et Jacobs. ad Anthol. Gr. vol. III p. II p. 11.

V. 1204 sq. ὅσα κενύθει — κακά] Vulgo maiore post κενύθει posita interpunctione hoc dici a nuntio interpretet putant: 'nec Phasis neque Ister eluat mala, quae haec domus tegit; alia autem mox in lucem proferet'; ita quidem, ut, quae tegi intus mala dicantur, nex intellegenda sit Iocastae, quae autem mox in conspectum proditura, Oedipus oculorum lumine privatus. Quam interpretationem probari non posse, ut cetera mittam, vel inde apparet, quod verba ὅσα κενύθει per usum linguae Graecae non licet de una Iocastae nece intellegi. Immo ut dubitari nequit, quin malis illis, quae statim apparitura dicuntur, ἐκόντα καὶ ἄκοντα appellata, et Iocastae caedes violenta et Oedipi oculorum amissus significetur, ita certissimum est, quae tegere mala domus regia dicatur, intellegi omnia illa flagitia debere, quae antea a gente Labdacidarum commissa sint. Itaque recte haec Doederlinus ita interpretatur, ut plena sit locutio: ὅσα τὰ μὲν κενύθει, τὰ δ' ἀντίκ' φανεί κακά, ac per illa mala atrox Iocastae nex intellegatur, oculis vulgi subtractae, per haec mala Oedipi excaecatio statim in pu-

- εχόντα κούκ' ἄκοντα. τῶν δὲ πημονῶν 1230
 μάλιστα λυποῦσ' αἰ φανῶσ' ἀνθαίρετοι.
 ΧΟΡ. λείπει μὲν οὐδ' ἄ πρόσθεν εἶδομεν τὸ μὴ οὐ
 βαρύτερον εἶναι· πρὸς δ' ἐκείνοισιν τί φῆς;
 ΕΞΑΓ. ὁ μὲν τάχιστος τῶν λόγων εἰπεῖν τε καὶ 1210
 μαθεῖν, τέθνηκε θεῖον Ἰοκάστης κέρα. 1235
 ΧΟΡ. ὦ θυστάλαινα, πρὸς τίνας ποτ' αἰτίας;
 ΕΞΑΓ. αὐτὴ πρὸς αὐτῆς. τῶν δὲπραχθέντων τὰ μὲν
 ἄλλιστ' ἄπεστιν· ἢ γὰρ ὄψις οὐ πάρα.
 ὅμως δ', ὅσον γε κὰν ἐμοὶ μνήμης ἐνι, 1215
 πεύσει τὰ κείνης ἀθλίως παθήματα. 1240
 ὅπως γὰρ ὄργῃ χρωμένη παρήλθ' ἔσω
 θυρῶνος, ἔτ' εὐθὺ πρὸς τὰ νυμφικὰ
 λέχη κόμην σπῶσ' ἀμφιδεξίους ἀκμαῖς

blicum prodituri. Idem addit Iocastae interitum pro multiplici malo habitum esse, primum quod perisset regina, dein quod sua manu perisset, porro quod flagitiis onusta perisset, sui ipsius filii uxor.

V. 1026. Schol.: ἐκουσίως γὰρ ἐαντόν καὶ ὁ Οἰδίπους ἐτύφλωσε καὶ ἡ Ἰοκάστη ἀπήγγετο. μάλιστα (φῆσι) τῶν κακῶν λυπεῖ τὰ μὴ ἐν τύχῃ συμβάντα, ἀλλ' ὡσπερ ἐπίσπαστα καὶ ἀντάγιστα γινόμενα. Confer Musgravius Philoct. 1318 ἐκουσίως βλάβαις. Elmsleius: Hesychius ἀκον' ἀκούσιον· Σοφοκλῆς Οἰδίποδι Τυράννω. Sic etiam in Oed. Col. 133. 240, 977.

V. 1207. αἰ φανῶσ'] De con-iunctivo sine ἂν particula posito vide Krueg. I 54, 15, 3.

V. 1208 sq. Pro ἤδειμεν quod libri habent scripsit Elmsleius ἤδμεν. Praetuli εἶδομεν propter ea quae praecedunt ὅσα κενύθει, τὰ δ' αὐτίκ' εἰς τὸ φῶς φανεῖ κακά. Intransitive usurpatum λείπει, ita ut proprie verba significant hoc: 'Ne ea quidem, quae antea videramus, deficiunt, ut non sint luctuosa, i. e. nihil abest, quin ea etiam, quae antea videramus, luctuosa sint'. De μὴ οὐ post οὐ λείπει cfr. Eur. Tro. 796 τίνας ἐνδεόμεν μὴ οὐ πανσυδία χωρεῖν

ὀλέθρον διὰ παντός, Iph. A. 41 τῶν ἀπόρων οὐδενός ἐνδεῖς μὴ οὐ μαινεσθαι, Krueg. I 67, 12, 6.

V. 1210. τάχιστος εἰπεῖν] 'Celerissimus, i. e. brevissimus dictus'. Non supplendum ἐστίν, sed ὁ λόγος ex ratione locutionum τὸ λεγόμενον, τὸ τῆς παροιμίας, τὸ τῶν παιζόντων explicandum, ut ex hoc loco appareat quod addubatur illas locutiones nominativas esse, non accusativas. Cfr. Krueg. I 57, 10, 11. Μὲν dicit, quia iam ea quae sequuntur τῶν δὲπραχθέντων κτέ. in mente habet.

V. 1214. ἄλλιστ' ἄπεστιν . . πάρα] Aptae haec ad incitandos spectatores ut ea quae audiunt, cogitatione informet ut visa.

V. 1215. κὰν ἐμοὶ — ἐνι] Huius pleonasmii multa exempla attuli in Advers. ad Soph. Philoct. p. 55 sq.

V. 1217. ὄργῃ χρωμένη] 'Furore percita, in der Leidenschaft'. ERF. De παρήλθ' ἔσω compara El. 1338 εἰσω παρέλθεθ'. Plutarch. Camill. c. 30 παρελθόντες γὰρ εἰς αὐτήν etc.

V. 1218. εὐθὺ πρὸς] Cum forma εὐθὺ apud tragicos nusquam reperitur, recte ex deterioribus libris Nauckius recepisse videtur εὐθὺς εἰς.

V. 1219. ἀμφιδεξίους ἀκμαῖς] I. e. ἀμφοῖν χειρῶν, ut recte

- πύλας δ', ὅπως εἰσῆλθ', ἐπιρράξασ' ἔσω, 1220
 καλεῖ τὸν ἤδη Λαίον πάλαι νεκρόν, 1245
 μνήμην παλαιῶν σπερμάτων ἔχουσ', ὕφ' ὧν
 θάνοι μὲν αὐτός, τὴν δὲ τίκτουςαν λίποι
 τοῖς οἰσιν αὐτοῦ δύστηνον παιδοουρίαν.
 γοῶτο δ' εὐνάς, ἐνθα δύστηνος διπλοῦς 1225
 ἐξ ἀνδρὸς ἀνδρα καὶ τέκν' ἐκ τέκνων τέκοι. 1250
 χῶπως μὲν ἐκ τῶνδ' οὐκ ἐτ' οἶδ' ἀπόλλυται.
 βοῶν γὰρ εἰσέπεισεν Οἰδίπους, ὕφ' οὐ
 οὐκ ἦν τὸ κείνης ἐκθεάσασθαι κακόν·
 ἀλλ' εἰς ἐκείνον περιπολοῦντ' ἐλεύσομεν. 1230
 φοιτᾷ γὰρ ἡμᾶς ἐγγὺς ἐξαιτῶν πορεῖν 1255
 γυναικά τ' οὐ γυναικα, μητροφάν δ' ὅπου

explicatur in scholiis recentioribus. Sic O. C. 1112 πλερὸν ἀμφιδεξίον, 'utrumque latus'. ἀμφιδεξίους χειρῶν Aeschylum in Telepho dixisse testatur Hesychius. ERF.

V. 1220. Schol.: τὸ ἐξῆς ὅπως εἰσῆλθεν ἔσω, ἐπιρράξασα τὰς πύλας, τοῦτέστι κλείσασα, Ὀμηρος (Q 454): τὸν τρεῖς μὲν ἐπιρράξασαον Ἀχαιοί, τρεῖς δ' ἀναοίγεσκον, καλῶς δὲ τοῖς λέκτροις ἐπεμπάπτει δι' αὐτὰ γὰρ ἀπόλλυται. Videatur ad Homeri locum Eustath. p. 1358. Atticam formam ἐπιρράξασ', pro qua epicam ἐπιρράξασ' habent libri, restituit Dobraeus.

V. 1222. σπερμάτων] Gl. παιδων, τοῦτέστι τοῦ Οἰδίποδος. BR.

V. 1223 sq. τίκτουςαν] De τίκτειν, non tantum 'parere', sed etiam 'parentem esse' significante, vide ad Philoct. 1067. — λίποι δὲ dictum pro λιπών. Cfr. Krueg. I 59, 2, 6. — τοῖς οἰσιν αὐτοῦ, i. e. filio suo, Oedipo. Vide ad v. 361.

V. 1224. παιδοουρίαν] Pro παιδοουρίαν. Sic δηλική pro δηλικὴ Odys. ζ 23 et alibi apud Homerum. Eur. Androm. 937 Σειρήνων — ποιικίλων λαλημάτων. Suppl. 173 πρεσβεύματα pro πρέσβεις. Conf. ad Ai. 381. MUSGR.

V. 1225 sq. ἐνθα δύστηνος

διπλοῦς etc.] 'Ubi duplex perisset infandum genus, maritum e marito, natos e nato'. ERF. Διπλοῦς accusativus est numeri pluralis, referendus ad nomen illud, quod continetur vocabulis ἀνδρα et τέκνα, id est ἀνθρώπους, recte explicatum ab Erfurdio 'duplex genus'. De augmento in γοῶτο omisso vide Krueg. II 28, 3, 4.

V. 1227. χῶπως — ἀπόλλυται] Insolentior verborum ordo pro: χῶπως μὲν ἐκ τῶνδε (i. e. μετὰ ταῦτα) ἀπόλλυται, οὐκέτι οἶδα. Eiusdem generis exempla alia multa collegimus ad O. C. 1223.

V. 1228 sq. ὕφ' οὐ οὐκ ἦν etc.] Posuit poeta ὕφ' οὐ, quod verbum, a quo pendent haec, οὐκ ἦν hac notione dictum: 'impediebamur'.

V. 1230. Schol.: περιπολοῦντα] περιερχόμενον ὡσπερ ἑμμανῆ.

V. 1232. γυναικά τ'] Repete πορεῖν, ita ut significet 'arcescere, adducere'. Simillime dictum O. C. 1458 πῶς ἂν, εἴ τις ἐντοπος, τὸν πάντ' ἀριστον δεῦρο Θεσεία πόροι;

V. 1232 sq. μητροφάν — διπλὴν ἀροῦσαν οὐ etc.] 'Geminum ar-vum, ex quo ipse et liberi sui procreati essent'. De ἀροῦσα confer 1485 πατήρ ἐφάνθη ἐνθεν αὐτός ἠρόσθη et 1497 τὴν τεκοῦσαν ἠροσεν. Addo Platon. de legg. VIII p. 839 A ἀρχο-

κίχοι διπλῆν ἄρουραν οὐ τε καὶ τέκνων.
 λυσσῶντι δ' αὐτῷ δαιμόνων δεικνυσί τις
 οὐθεις γὰρ ἀνδρῶν οὐ παρῆμεν ἐγγύθεν. 1235
 δεινὸν δ' αὖσας ὡς ὑψηλοῦ τινος 1260
 πύλαις διπλαῖς ἐνήλατ' ἐν δὲ πυθμένων
 ἐκλινε κοίλα κλῆθρα κάμπιπται στέρη.
 οὐ δὴ κρεμαστὴν τὴν γυναῖκα ἐσείδομεν,
 πλεκταῖς ἐώραις ἐμπεπλεγμένην. ὁ δὲ 1240
 ὄπως ὄρα μιν, δεινὰ βρυχηθεῖς τάλας, 1265
 χαλᾶ κρεμαστὴν ἀρτάνην. ἐπεὶ δὲ γῆ
 ἐκεῖτο τλήμων, δεινὰ δ' ἦν τάνθ' ἐνδ' ὄρα.
 ἀποσπᾶσας γὰρ εἰμάτων χρυσηλάτους
 περόνας ἀπ' αὐτῆς, αἴσιν ἐξεστέλλετο, 1245
 ἄρας ἐπαῖσεν ἄρθρα τῶν αὐτοῦ κύκλων, 1270

μένους δὲ ἀρούρας θηλείας
 πάσης, ἐν ἣ μὴ βούλοιο αὐ
 σοι φνέσθαι τὸ σπαρέν.

V. 1236. ὡς ὑψηλ. τινος] 'Tanquam admonitus ab aliquo Iocastam intus esse'. MUSGR. Vide ad v. 937.

V. 1237. Schol. rec.: ἐνήλατ'· λάξ ἐπέθετο.

V. 1237 sq. ἐν δὲ πυθμένων — κλῆθρα] Dissentiunt editores in interpretatione horum verborum. Mihi vix dubium videtur, quin voce πυθμένων 'cardines', qui sunt in foribus, et vocabulo κλῆθρα 'postes' intellegi debeant. Conf. Theoc. XXIV 15 ὄρσεν ἐπὶ πλατῶν οὐδόν, ὅθι σταθμὰ κοίλα θυράων et Verg. Aen. II 480 limina perumpit postesque a cardine vellit aeratos et ibid. v. 493 labat ariete crebro ianua et emoti procumbunt cardine postes. Schol.: ἀνέτριψε τὰς θυράς καὶ κατέβαλεν ἐν τῶν πυθμένων. Quid κοίλα significet, pariter hic ignoro atque Trachin. 887 ed. meae.

V. 1240. ἐώραις] Eustath. ad II. Γ p. 389, 42 ἠερέσθαι δὲ κυρίας μὲν τὸ ἐν αἰεὶ κρέμασθαι, ἐξ οὗ καὶ ἡ αἰώρα — ὅτι δὲ ἡ θηθεῖσα αἰώρα καὶ διὰ τοῦ ε φιλοῦ ἔχει τὴν ἄρουραν, ὡς δηλοῖ οὐ μόνον τὸ πλεκταῖς ἐώραις ἐμπεπλεγμένην, ἀλλὰ καὶ τὸ μετέωρος, ἔτεροι ἐπαγω-

νιζέσθασαν. BR. Hermannus Valcken. ad Theoc. Adon. p. 243 C conferri iubet. At cum La in v. proximo ὄπως δ' exhibeat, melior forma αἰώρας restituenda videtur hoc modo: πλεκταῖσιν αἰώραισιν ἐμπεπλεγμένην· | ὄπως δ' ὄρα, in quibus αἰώραισιν idem quod κρεμαστὴ ἀρτάνη v. 1242. Magis speciose quam caute Nauckius scribit πλεκταῖσιν ἀρτάναισιν αἰωρονυμένην, in quibus certe ἀγγονυμένην praestaret propter v. 1242.

V. 1242. χαλᾶ] Ut Latinorum verba laxare et levare, ita Graecorum χαλᾶν nonnunquam 'solvendī' notionem habet. De dativo loci γῆ vide ad v. 20.

V. 1243. τλήμων] Sc. Iocasta. De articulo omisso vide Krueg. II 50, 7, 4. — In sequentibus de δὲ particula in apodosi posita idem II 65, 9, 2 exposuit.

V. 1244 sq. Fibulis olim utebantur mulieres Graecae more Dorum vel Carum, donec male aliquando illis usae vestitum Ionicum usurpare iussae sunt. Vide Herod. V 87 et 88. Monuit Dacer. cfr. Eur. Hec. 1170. L. Bosii Antiq. Gr. IV 16, 2. G. G. S. Koepkii Beschreib. des häusl. Zustand. der Griech. p. 630. Ael. Var. Hist. I 18. BOTHIUS.

V. 1246. Schol. rec.: ἄρας

αὐδῶν τοιαῦθ', ὀθούνεζ' οὐκ ὄψοιτό νιν
 οὐθ' οἱ ἐπασχεν οὐθ' ὅποι' ἔδρα κακά,
 ἀλλ' ἐν σκότῳ τὸ λοιπὸν οὐς μὲν οὐκ ἔδει
 ὀψοῖαθ', οὐς δ' ἐχρηξεν οὐ γνωσοῖατο. 1250
 τοιαῦτ' ἐφρυμῶν πολλάκις τε κοῦχ ἄπαξ 1275
 ἦρασσ' ἐπαίρων βλέφαρα, φοίνια δ' ὁμοῦ
 γλῆραι γένει' ἔτεγγον, οὐδ' ἀνίσαν

ἐπάρας, ἀναπετάσας, ἐκέντησε τὰ μέρη τῶν ἰαντοῦ ὀφθαλμῶν, ἐνθα ἀρμόζεται τὰ βλέφαρα, τουτίεστι τὰς κόρας. Cfr. Eurip. Phoen. 61 εἰς ὀμμαθ' αὐτοῦ δεινον ἐμβάλλει φόνον, χρυσηλάτοις πόσπαισιν αἰυάξας κόρας. Ad quem locum scholiasta: ὁμοῖα καὶ Ἑλλάνικος. ἐν δὲ τῷ Οἰδίποδι οἱ Αἰλιον θεράποντες ἐτύφλωσαν αὐτόν· ἡμεῖς δὲ Πολύβου παιδ' ἐρείσαντες πέδῳ ἐξοματουμένον καὶ διόλλυμεν κόρας?.

V. 1247 sq. ὀθούνεκα, ὅτι sive ὡς. De optativo futuri vide Krueg. I 53, 7, 10. Ceterum recte G. Dindorfius: Pro ὄψοιτο fuerunt qui tempus requirerent praeteritum, ut hoc diceretur, oculos priora mala et crimina Oedipi non vidisse, sed in posterum luce privatos non esse visuros quos non oporteret. Unde Hermannus ὄψοιτο coniecit, forma aoristi veteribus Atticis inaudita. Hoc si voluisset Sophocles, non ὄψοιτο dicturus, sed alio verbo usurus et totum sententiam sic potius conformaturus erat ut hoc diceret Oedipus, oculos se effodisse quia priora eius crimina non animadvertissent.

V. 1247 sq. οὐκ ὄψοιτό νιν οὐθ' οἱ ἐπ.] I. e. οὐκ ὄψοιτο οἷα αὐτὸς ἐπασχεν. Vide quae notavimus ad Arist. Concion. 1125. Graecis acceptum habent hoc schema comici Latini (immo omnes poetae Latini), apud quos frequentissimum est. Sic Plautus Rud. II 3, 59 eam veretur, ne perierit. BR. Verbis οἷα ἐπασχεν ad nuptias quibus inscius cum matre iunctus est,

verbis ὅποι' ἔδρα ad interfectionem patris respici putat.

V. 1249 sq. ἐν σκότῳ — ὀψοῖατο] 'Per tenebras visuros esse', i. e. omnino non visuros esse. Sic τηλόθεν εἰσορῶν Philoct. 454 'e longinquo videns' pro 'non videns'. βλέφαρα κέκληται γ' ὡς καπηλείου θυράι, apud Polluc. Lib. VII sect. 193 ex Sophoclis Phineo: 'palpebra clauditur, ut popinae fores, i. e. non clauditur'. Conf. Antig. 717. MUSGR. Conf. Seidler. ad Eur. Troad. 566.

V. 1251. Schol.: ἐφρυμῶν ἀνομιώζων. Vide Brunck. ad Electr. 382 et Blomfield. in gloss. ad Aesch. Sept. c. Theb. v. 6. Verba πολλάκις — ἄπαξ iungenda cum sequentibus ἦρασσε etc. Ineptum enim Oedipus clamasset iterum iterumque oculos suos in posterum non visuros esse quos cognoscere cupivisset. Quod satis erat semel dixisse.

V. 1252. Schol.: ἦρασσε ἀναπετάσας τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπαῖεν. At vix verba ἐπαίρων βλέφαρα sic intellegi possunt ut vult scholiasta (ἀναπετάσας τοὺς ὀφθαλμοὺς) nec sententia apta. Si ἐπαίρων sanum est, ex eis quae paulo ante sunt περόνας — ἄρας interpretatio repeti debet. Quamquam Nauckio concedendum melius iungi ἐπαίρων βλέφαρα. Is coniecit ἦρασσε παίρων Praetulerim ἦρασσ' ἐπαίρων i. e. ἦρασσ' ἐπάσσαν, ut nos dicimus 'er stieß darauf los'.

V. 1252 sq. φοίνια — ἔτεγγον] I. e. γλῆραι δὲ ἀραχθεῖσαι φόνον τὰ γένεια ἔτεγγον, papillae fibulæ effossae cruore suo exstillante genas rigabant.

V. 1253 sq. οὐδ' ἀνίσαν —

φόνου μυδώσας σταγόνας, ἀλλ' ὁμοῦ μέλας
ὄμβρος χαλάζης αἵματοῦς ἐτέγγετο.

τάδ' ἐκ δυοῖν ἔρρωγεν οὐ μόνου κάτα, ¹²⁸⁰
ἀλλ' ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ συμμιγῆ κακά.

ὁ πρὶν παλαιὸς δ' ὄλβος ἦν παροῖθε μὲν
ὄλβος δικαίως· νῦν δὲ τῆδ' ἐν ἡμέρᾳ
στεναγμός, ἄτη, θάνατος, αἰσχύνῃ, κακῶν ¹²⁶⁰
ὄσ' ἐστὶ πάντων ὀνόματ', οὐδέν ἐστ' ἀπόν. ¹²⁸⁵

XOP. νῦν δ' ἔσθ' ὁ τλήμων ἐν τίνι σχολῇ κακοῦ;

EΞΑΓ. βοᾷ διοίγειν κληῖθρα καὶ δηλοῦν τινα
τοῖς πᾶσι Καδμείοισι τὸν πατροκτόνον,
τὸν μητρὸς — αὐδῶν ἀνόσι' οὐδὲ ὀητά μοι, ¹²⁶⁵
ὡς ἐκ χθονὸς ὀίψων ἑαντὸν οὐδ' ἐτι ¹²⁹⁰
μενῶν δόμοις ἀραιὸς, ὡς ἠράσατο.

ἐτέγγετο] In v. 1255 αἵματοῦς scripsi ex Heathii coniectura. Libri αἵματος habent. Sensus est: 'neque emittebant (sc. αἱ ἀραχθεῖσαι γλήναι) tabi liquentes guttas, sed simul ater imber grandinis sanguineus profunde batur'. Ὄμβρος χαλάζης nobis est: ein Hagelregen, Latine 'imber grandinis', ut dixit Lucretius VI 106. Itaque μέλας ὄμβρος χαλ. αἵματοῦς nobis erit: 'ein schwarzer Hagelregen von Blut'. Cfr. Krueg. II 47, 5, 2. Cum sententia οὐδ' ἀνίσταν . . σταγόνας conferri potest locutio ἀστακτὶ λείβων δακρυῶν O. C. 1251, ἀστακτῶν ὑδάτων Eur. Iph. T. 1252 vel quae sunt apud Aeschylum Ag. 1533 δέδοικα δ' ὄμβρον κτύπον δημοσφαλή τὸν αἱματηρὸν, ψακάς δὲ λήγει.

V. 1256 sq. μόνου κάτα scripsi pro μόνου κακά idemque ante me Otto in dissertatione quae inscribitur quaestiones Sophocleae criticae. Monast. 1868 edita p. 42 proposuit. Quamquam autem sententia aliquid insoliti habet, tamen nulla causa est cur de Dindorfi suspicione hunc et proximum versum interpolatori lacunam explenti tribuamus et poetae consilium non agnoscamus mores nuntii ut hominis de plebe informantis.

V. 1259. Pro τῆδε θῆμερα, quod libri habent, Lobeckius (Soph. Ai. p. 282 ed. tert.) et hoc loco et Ai. 756 τῆδ' ἐν ἡμέρᾳ scripsit insolitae crasis vitandae gratia. Ai. 778 in La τῆδε θ' ἡμέραι radendo factum ex τῆιδ' ἐν ἡμέραι.

V. 1263 sqq. Schol.: πιθανὴ ἡ αἰτία τοῦ ἐξίεναι αὐτόν, ἵνα (φησὶ) δείξῃ τοῖς πολίταις, ὅτι ἀξίως ἑαντον ἐτιμωρήσατο ἐπὶ ἀνομοίαις παθήμασι, καὶ ὡς μέλλων ἕκοντι ἐξίεναι τῆς πόλεως διὰ τὰς ἀράς, ὡς ἐφθασεν ἐπαρσάμενος.

V. 1263. βοᾷ] 'Cum clamore iubet'. Xenoph. Anab. I 8, 12 τῷ Κλεάρχῳ ἐβόα ἄγειν τὸ στρατεύμα. § 19 ἐβόων δὲ ἀλλήλοις μὴ θεῖν δρόμῳ et alibi saepe. SCHAEF.

V. 1265. Schol. rec.: τὸν μητρὸς· ἐμελλε λέγειν τὸν μητρὸς μιάστορα· αἰγὰ δὲ τοῦτο διὰ τὸ αἰσχρὸν καὶ φησὶν ἀνόσιον, ἀρρητον εἶναι.

V. 1267. ἀραιὸς, ὡς ἠράσατο] I. e. ἀραιὸς ὑποκείμενος, ὡς ἠράσατο, sive, ut schol. ad v. 1263 interpretatur, διὰ τὰς ἀράς, ὡς ἐφθασεν ἐπαρσάμενος. Sic supra v. 644 ἀραιὸς ολομήνη.

ῥώμης γε μέντοι καὶ προηγητοῦ τινος
δείται· τὸ γὰρ νόσημα μείζον ἢ φέρειν.
δείξει δὲ καὶ σοί. κληῖθρα γὰρ πυλῶν τάδε ¹²⁷⁰
διοίγεται· θέαμα δ' εἰσόψει τάχα ¹²⁹⁵
τοιοῦτον, οἶον καὶ στυγοῦντ' ἐποικτίσαι.

XOP. ὦ δεινὸν ἰδεῖν πάθος ἀνθρώποις,
ὦ δεινότατον πάντων, ὄσ' ἐγὼ
προσέκνυρσ' ἦδη. ¹²⁷⁵
τίς σ', ὦ τλήμων, προσέβη μανία; ¹³⁰⁰
τίς ὁ πηθήσας μείζονα δαίμων
τῶν μακίστων
πρὸς σῆ ὑνδοδαίμονι μοίρᾳ;
ἀλλ' οὐδ' εἰσιδεῖν δύναμαι σ' ἐθέλων
πόλλ' ἀνερέσθαι, πολλὰ πνθίεσθαι, ¹²⁸⁰
[πολλὰ δ' ἀθρήσαι] ¹³⁰⁵
τοίαν φρικτὴν παρέχεις μοι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

αἰαὶ αἰαί,
φεῦ φεῦ, δύστανος ἐγώ. ποῖ γὰς
φέρουμαι τλάμων; πᾶ μοι φθογγά ¹²⁸⁵
διαπέταται φοράδην; ¹³¹⁰

V. 1268. ῥώμης] I. e. forti auxilio alicuius.

V. 1269. νόσημα] I. e. πάθημα. — Schol. rec.: μείζον ἢ φέρειν βαρὺ πλεον ἢ ὥστε δύνασθαι φέρειν τινά. Cfr. Krueg. I 49, 4.

V. 1272. οἶον — ἐποικτίσαι] Vide ad v. 1160. — Eadem sententia in Ai. 924.

V. 1274 sq. ὄσ' ἐγὼ προσέκνυρσ' ἦδη] Insolentius προσκνυρεῖν hic cum accusativo iunctum, similiter atque τυγχάνειν nonnunquam cum eodem casu coniungitur, idem quod hic προσκνυρεῖν significans: 'consequi' sive 'experiri'. Cfr. Krueg. II 47, 14, 4.

V. 1275 sq. τίς σ' — προσέβη μανία;] Sic Ai. 137 σὲ δ' ὅταν πληγῇ Διὸς — ἐπιβῆ ἔτι et Philoct. 193 τὰ παθήματα κείνα πρὸς αὐτόν — ἐπέβη.

V. 1276 sq. τίς ὁ πηθήσας] I. e. τίς ἐστὶν ὁ δαίμων, ὃς ἐπή-

δησεν. Est autem πηδᾶν μείζονα brevis quaedam dictionis pro μείζονα πηθήματα πηδᾶν. Vide quae ad v. 259 sq. adnotavi.

V. 1279. Inter verba μοίρα et ἀλλ' οὐδ' etc. in codicibus omnibus additum reperitur φεῦ φεῦ δύστανος. Quod delevi cum G. Dindorfio, ut illatum ex v. 1284.

V. 1281. Verba πολλὰ δ' ἀθρήσαι parum apta induxi. Alii verba πόλλ' ἀνερέσθαι — ἀθρήσαι spurria indicant.

V. 1286. διαπέταται cum interiectionibus quae praecedunt φεῦ φεῦ Dindorfius delevit. At neque φέρεται quod e membro praecedente adsumendum foret, cum φοράδην bene coniungitur neque διαπέταται interpolatoris manum prodit. Illud etiam obstat quominus de exclamacione ἀπαπαῖ (cfr. Phil. 746) cogite-

ἰὼ δαίμων, ἴν' ἐξήλλου.

XOP. ἐς δεινὸν οὐδ' ἀκουστὸν οἶδ' ἐπόψιμον.
(στροφὴ α')

OIA. ἰὼ σκότου

νέφος ἐμὸν ἀπότροπον ἐπιπλόμενον ἄφατον, 1290
ἀδάματόν τε καὶ δυσούριστον ὄν. 1315

οἴμοι,

οἴμοι μάλ' αὐθις, οἶον εἰσέδν μ' ἄμα
κέντρον τε τῶνδ' οἰστορημα καὶ μνήμη κακῶν.

XOP. καὶ θαῦμα γ' οὐδὲν ἐν τοσοῖσδε πῆμασιν 1295
διπλᾶ σε πενθεῖν καὶ διπλᾶ θροεῖν κακά. 1320
(ἀντιστροφὴ α')

OIA. ἰὼ φίλος,

mus. Scholiastae interpretatio
ποῦ ἐστὶν ἡ φθογγή [ἤτις σφό-
δρα μοι διαπέταται], ἥς φερο-
μένης ἀκούει bene conveniat
verbis: πᾶ μοι φθογγὰ κελαι-
δεῖ φοραδὴν;

V. 1287. ἰὼ δαίμων, ἴν' ἐξήλλου]
ἐξήλλου dedi ex Hermannii conie-
ctura. Libri plerique ἐξήλου, pauci
ἐξήλω. Eadem ratione hoc dictum,
qua paullo ante v. 1276 sqq. τίς
ὁ πηδῆσας μείζονα δαίμων τῶν
μακίστων πρὸς σὴν δυσδαίμονι
μοίρα; Cfr. Aesch. Pers. 516 ὦ
δυσπότητε δαίμων, ὡς ἄγαν
βαρὺς ποδοῖν ἐνήλλου παντὶ
Περσικῷ γένει. Hoc enim dicit:
'o deus, quo prorupisti sive
evasisti!' i. e. in quam tu me
calamitatem coniecisti! De ἴνα
cfr. ad v. 918.

V. 1288. ἐς δεινὸν — ἐπόψι-
μον] Id est intellecto ἐξήλλετο
sive προῖβη: 'in calamitatem
cum auditu crudelem, tum visu
nefarium'.

V. 1289 sq. σκότου νέφος] 'Ca-
liginis nubes', i. e. caliginosa
nubes, qua obducti sunt oculi
mei. Απότροπον, 'abominanda',
Hesychio interprete, ὃ τις ἂν
ἀποτρέποιτο. Cfr. Ai. 607. Verba
ἐπιπλόμενον, ἄφατον explicat
scholiasta: ἀφάτως ἐπειληυθός,
i. e. 'quae nefando modo in me
ingruit'. Nisi forte praestat, de-
leto post ἀπότροπον commate,
totum membrum sic accipere:
'vae, caliginis nubes, quae in

me ingruit (ἐπιπλόμενον), ab-
ominanda nefanda'.

V. 1291. ὄν post δυσούριστον
in libris omissum addidit Her-
mannus. At neque numeris v.
antistr. 1300 haec emendatio
admodum commendatur et sen-
sus potius δυσούριστον quod ex-
plicat schol. ὄρον μὴ ἔχον cor-
ruptum esse arguit. Nauckius con-
iecit δυσουώριστον (cfr. Suidas ἀ-
αἰσίον· δυσουώριστον), Wilamo-
witzius δυσεξουριστον. In mentem
mihi venit δυσεξάριστον, ut
ratio similis inter ἀδάματον et
δυσεξάριστον intercedat atque
inter ἀτλατον et φενκτάν Ai. 223.

V. 1293 sq. οἶον εἰσέδν —
κακῶν] I. e. οἶον τὸν θυμὸν
οἰστορᾶ ταῦτα τὰ κέντρα ἄμα
καὶ ἡ τῶν κακῶν μνήμη, 'quanto
furore inflammant animum meum
hice stimuli pariter atque male-
ficorum praeteritorum memoria'.
Stimulus autem significat oculo-
rum effossionem, proprie fibulas,
quibus oculos effodit. Scholiasta:
ὁμοῦ με εἰσέδν ἢ τε ἀπὸ τῆς
πρωσάτως ἀληθῶν καὶ ἡ τῶν
κακῶν ὑπόμνησις.

V. 1296. διπλᾶ σε πενθεῖν]
Id est διπλοῦν πένθος σε αἰ-
ρεσθαι, coll. Eurip. Hel. 143 οὐ
διπλᾶ χροῖζα ἐπειληυθός et fragm.
1064 ed. Dind. ὕστερον στένει
διπλᾶ.

Ib. θροεῖν scripsi cum Nauckio.
Libri plerique habent φορεῖν,
aliquot φέρειν.

σὺ μὲν ἐμὸς ἐπίπολος ἐτι μόνιμος. ἐτι γὰρ
ὑπομένεις με τὸν τυφλὸν κηδεύων. 1300
φεῦ φεῦ.

οὐ γὰρ με λήθεις, ἀλλὰ γινώσκω σαφῶς, 1325
καίπερ σκοτεινός, τήν γε σὴν αὐδὴν θυως.

XOP. ὦ δεινὰ δράσας, πῶς ἔτλης τοιαῦτα σᾶς
ὄψεις μαρᾶναι; τίς σ' ἐπήρε δαιμόνων;
(στροφὴ β')

OIA. Ἀπόλλων τάδ' ἦν, Ἀπόλλων, φίλοι, 1305
ὁ κακὰ τελῶν, τάδ' ἐμὰ πάθεια. 1350

ἐπαισε δ' αὐτόχειρ νιν οὔτις, ἀλλ' ἐγὼ τλάμων.
τί γὰρ ἔδει μ' ὄραν,

ὄτω γ' ὄρωντι μηδὲν ἦν ἰδεῖν γλυκύ;

XOP. ἦν τᾶδ', ὄπωςπερ καὶ σὶ φῆς. 1310
(στροφὴ γ')

OIA. τί δῆτ' ἐμοὶ βλέπτον ἢ στερεκτὸν ἢ προσήγορον

V. 1293. Schol.: ἐπίπολος·
περιπολῶν ἐμὲ καὶ περιμένων
(μόνιμος) ἐτι. νῦν δὲ τοὺς ἀπὸ
τοῦ χοροῦ γνωρίζει, ἴσως διὰ
τὸ τετραράχθαι ἐπὶ τῷ τοσοῦτω
προσφάτω κακῷ.

V. 1300. ὑπομένεις με κηδεύων]
Herodot. VII 101 ὑπομένεονσι
χεῖρας ἐμοὶ ἀνταειρόμενοι. Dio-
dor. Sic. XIX 12 μηδέποθ' ὑπο-
μένειν ποιούντας τὸ προστατό-
μενον. Xenoph. Cyrop. IV 5, 22
ὑπόμεινον προσταξας. SCHAEF.

V. 1301. οὐ γὰρ με λήθεις —
σαφῶς] Aperte me admonuit G. T.
A. Kruegerus Hom. Il. Ω 563 καὶ
δέ σε γινώσκω, Πρίαμε, φρεσὶν
οὐδέ με λήθεις.

V. 1302. καίπερ σκοτεινός]
Cfr. v. 419 βλέποντα νῦν μὲν
ὄρθ', ἔπειτα δὲ σκότον. Ad-
scripsit Neuius Eurip. Alc. 379
καὶ μὴν σκοτεινὸν ὄμμα μου
βαρύνεται. Ceterum similis sen-
tentia est Ai. 15 sq.: ὡς εὐμαθῆς
σον, κἂν ἀποπιος ἦς ὅμως,
φάνημ' ἀκούω καὶ ξυναρπάζω
φρενί.

V. 1303 sq. τοιαῦτα σᾶς ὄψεις
μαρᾶναι] Vide quae ad v. 259
adnotavi. De usu verbi τλήναι
ad O. C. 180 diximus.

V. 1304. Schol.: ἐπήρε· ἐπαισε.

καὶ Εὐριπίδης (Or. 286) ὄστις
μ' ἐπόρας ἔργον ἀνοσιώγατον.

V. 1305. Ἀπόλλων τᾶδ' ἦν] Jun-
gendum τᾶδε cum nomine κακά.

V. 1306. Restitui cum Nauckio
quae La habet a prima manu.
Alia manus addidit alterum κακά
et alterum ἐμὰ (ὁ κακὰ κακὰ
τελῶν ἐμὰ τᾶδ' ἐμὰ πάθεια).
Ab Apolline cur mala sua Oedi-
pus adducta dicat, explicat ipse
1382 sq. τὸν ἐκ θεῶν φανέντ'
ἀναγνον. Adde 1440 sq. Et prae-
dixerat iam Tiresias 377 ἐπεὶ
ἱκανὸς Ἀπόλλων, ὦ τᾶδ' ἐκ-
πραῖξαι μέλει.

V. 1307. ἐπαισε δ' αὐτόχειρ
νιν etc.] Dixit ita poeta, cum
in mente haberet dicere: ἐπαισε
δ' αὐτόχειρ νιν (sc. τὰς ὄψεις)
οὐκ ἐκεῖνος, ἀλλ' ἐγὼ, vel ἐπαισε
δέ νιν οὔτις ἄλλος, ἀλλ' ἐγὼ
αὐτόχειρ.

V. 1310. τᾶδ' emendavit
Nauckius. La exhibet τᾶδ'.
Vulgo ταῦθ'.

V. 1311 sq. τί δῆτ' ἐμοὶ —
ἠδονᾶ] Referendum ἠδονᾶ non
solum ad ἀκούειν, sed etiam ad
βλεπτόν et στερεκτόν sensusque
hic est: 'quid adspicere, quid
diligere, quid sive quem, qui me
adloquatur, audire cum volu-
ptate possum?'

ἐτ' ἔστ' ἀκούειν ἠδονῆ, φίλοι;
ἀπάγεται ἐκτόπιον ὃ τι τάχιστα με, 1340
ἀπάγεται, ὦ φίλοι, τὸν ὄλεθρον μέγαν, 1315
τὸν καταρατότατον, ἔτι δὲ καὶ θεοῖς 1345
ἐχθρότατον βροτῶν.

XOP. δαίλαιε τοῦ νοῦ τῆς τε συμφορᾶς ἴσον,
ὡς σ' ἠθέλησα μηδαμὰ γνῶναι ποτ' ἄν.
(ἀντιστροφή β')

OIA. ὄλοιθ' ὅστις ἦν ὃς ἀργίας πέδας 1320
νομάδος [ἐπιποδίας] ἔλαβέ μ' ἀπό τε φόνου 1350
ἔρυστο κἀνέδωσεν, οὐδὲν ἐς χάριν πράσσω.
τότε γὰρ ἂν θανῶν
οὐκ ἦ φίλοισιν οὐδ' ἐμοὶ τοσόθ' ἄχος. 1355

XOP. θέλοντι κάμοι τοῦτ' ἂν ἦν. 1325
(ἀντιστροφή γ')

OIA. οὔκουν πατρός γ' ἂν φρονεῖς ἦλθον οὐδὲ νυμ-
φίος

V. 1314. ἀπάγεται ἐκτόπιον] I. e. ἐκ τοῦ τόπου. Sic v. 1411 θαλάσσιον ἐκρίνατε. Cfr. Krueg. II 57, 5, 2.

V. 1315. τὸν ὄλεθρον μέγαν] Plena oratio esset: τὸν ὄλεθρον μέγαν ὄντα. Vide ad Vig. p. 932 sq. HERM. Cfr. Aristoph. Thesmoph. 394 τὰς μέγ' ἀνδράσιν κακόν. Cum libri habeant ὄλεθρον, Erfurditius τὸν μέγ' ὄλεθρον scripsit.

V. 1318. δαίλαιε τοῦ νοῦ — ἴσον] Hoc dicit chorus: 'miser es aequae eo, quod intellegis, quanta sint mala tua, ita ut dis hominibusque te invisum iam esse debere sentias, quam malis ipsis'. Ceterum δαίλαιε τοῦ νοῦ etc. eodem sensu dictum atque οἰκτεῖω σε τοῦ etc., qua in locutione genitivum non ab omnia praepositione regi omnes hodie sciunt. Eadem ratione adiectiva σχετίλιος, τάλας, τλήμων cum genetivo coniunguntur. Cfr. Eur. Hec. 783 ὦ σχετίλια σὺ τῶν ἀμετρητῶν πόνων. Hel. 240 ὦ τάλαινα συμφορᾶς, ibid. 1223 ὄ γὰρ τῶν ἐμῶν τλήμων κακῶν. Ion 960 τλήμων σὺ τόλμης. Vide Krueg. II 47, 3, 2.

V. 1319. μηδαμὰ γνῶναι scripsit Dobraeus pro μηδ' ἀναγνῶναι.

V. 1320. ὅστις ἦν] Sic El. 1123 δόθ', ἧτις ἐστί, προσφερόντες. V. 1320. ὃς ἀργίας — ἔλαβε] Ad verba ἀργίας adsumenda praepositio ἀπό est, ante φόνου posita. Cfr. ad v. 707.

V. 1321. νομάδος] Schol. τῆς διανεμομένης τοὺς πόδας μου. Cfr. Aesch. fragm. 249 φαγέδαιναν ἢ μου σάρκα ἐσθίει ποδός et ad Phil. 311 ed. meae. Ib. ἐπιποδίας quod perturbat aequabilitatem antistrophicam induxi.

V. 1322. ἔρυστο, quod est ἐρύσατο, cum Dindorfio scripsi. Libri ἔρυστο. De coniunctis verbis ἔρυστο et ἀνέδωσεν cfr. O. C. 285 ὄνον με κἀκφυλάσσε.

V. 1324. De ἦ pro ἦν scripto cfr. ad v. 1092.

V. 1325. θέλοντι — ἦν] Vide de hac forma loquendi Krueg. I 48, 6, 4.

V. 1326. ἦλθον] Proprio significatione accipio: 'non patris interfector huc venissem'. Alii pro ἦν positum existimant. ERF. Vide tamen quae ad v. 982 adnotavi.

βροτοῖς ἐκλήθη ὧν ἔφην ἄπο.
νῦν δ' ἄθεος μὲν εἰμ', ἀνοσίτων δὲ παῖς, 1360
ὁμογενῆς δ' ἀφ' ὧν αὐτὸς ἔφην τάλας. 1330
εἰ δέ τι πρεσβύτερον ἔτι κακοῦ κακόν, 1365
τοῦτ' ἔλαχ' Οἰδίπου.

XOP. οὐκ οἶδ', ὅπως σε φῶ βεβουλεύσθαι καλῶς.
κρείσσω γὰρ ἦσθα μηκέτ' ὧν ἦ ζῶν τυφλός.

OIA. ὡς μὲν τάδ' οὐχ ὧδ' ἔστ' ἀριστ' εἰργασμένα, 1335
μὴ μ' ἐκδίδασκε, μηδὲ συμβούλευ' ἔτι. 1370
ἐγὼ γὰρ οὐκ οἶδ', ὅμασιν ποίοις βλέπων
πατέρα ποτ' ἂν προσείδον εἰς Ἴδιον μολῶν,
οὐδ' αὖ τάλαιναν μητέρ', οἶν ἐμοὶ θυοῖν
ἔργ' ἔστι κρείσσω ἀγχόνης εἰργασμένα. 1340
ἀλλ' ἦ τέκνων δῆτ' ὄψις ἦν ἐφίμερος 1375
βλαστοῦσ' ὅπως ἐβλαστε προσλεύσσειν ἐμοί.

V. 1330. ὁμογενῆς δ' ἀφ' ὧν etc.] Schol.: ἐξ ὧν ἐτέθη, ἐξ αὐτῶν καὶ τέτοκα. Quo tamen significatu activo cum alibi usurpatum ὁμογενῆς non videatur, Meinekius ὁμολεχῆς coniecit, recte ut videtur.

V. 1331. πρεσβύτερον] 'gravius'. Cfr. Eurip. fragm. 951 ed. Dind. ἐγὼ δ' οὐδὲν πρεσβύτερον νομίζω τὰς σαφροσύνας. Vide etiam Ant. 720. — ἔτι ex Hermannii coniectura scripsi. Libri ἔφην.

V. 1334. κρείσσω γὰρ ἦσθα] De ἂν particula recte ommissa vide Krueg. I 53, 2, 7. De participio cfr. Ai. 635 κρείσσω γὰρ Ἴδιον κεύθων ὁ νοσῶν μάταν, Hom. Od. 14, 466 ἔπος προέηκεν, ὅπερ τ' ἀρητηὸν ἄμεινον, Theogn. 423 πολλὰκι γὰρ τὸ κακὸν κατακείμενον ἐνδον ἄμεινον, supra ad v. 284.

V. 1335. Schol.: τάδε τὰ τῆς τυφλώσεως.

V. 1337. Schol.: φησὶ πρὸ τοῦ θανάτου ταῦτα διαθεῖναι, ὅπως ἂν τοῖς γονεῦσι καθ' Ἴδιον μὴ συντηγανῆ ὄρων. εἶναι γὰρ αὐτῷ τοῦτο αἰσχρόν. Neuius adscripsit Hom. Ψ 65. Verg.

Aen. VI 494 sqq. schol. ad Soph. El. 445.

V. 1339 sq. οἶν ἐμοί — εἰργασμένα] 'Quos in duos atrociora admisi scelera, quam quae suspendio (i. e. gravissimo supplicio) lui possint', ut recte interpretatur Brunckius. Vide Krueg. I 47, 27, 2. De structura verbi εἰργασθῆναι confert Schaeferus Arist. Vesp. 1350 πολλοῖς γὰρ ἤδη χιτέροις ταῦτ' εἰργάσω. Vide Krueg. I 46, 12, 3.

V. 1340. κρείσσω ἀγχόνης] Cfr. interpretes Aristoph. Ach. 125 et Monk. ad Eurip. Alc. 233.

V. 1341. Schol.: ἐν ἐρωτήσει. Itaque vulgo post ἐμοί signum interrogandi positum. Non recte; est enim haec ὑποφορά. Vide Devar. de partic. p. 8 et Hoogveen. ad Vig. p. 470. SCHAEF. Latine: at enim.

V. 1342. βλαστοῦσ'] Expectamus βλαστόντων. Sed vide ad Phil. 1101. — De sensu locutionis βλαστοῦσ' ὅπως ἐβλαστε vide ad O. C. 269. — Postremo de plegnasmo, qui est in verbis ὄψις ἦν ἐφίμερος τέκνων προσλεύσσειν ἐμοί, vide ad Philoct. 830 ὡς πάντων ἐν νόσῳ εὐδρακῆς ὑπνος ἀπνός λεύσσειν.

οὐ δῆτα τοῖς γ' ἐμοῖσιν ὀφθαλμοῖς ποτε
οὐδ' ἄστυ γ' οὐδὲ πύργος οὐδὲ δαιμόνων
ἀγάλαθ' ἱερὰ, τῶν ὁ παντλήμων ἐγὼ, 1345
κάλλιστ' ἀνήρ εἰς ἐν γε ταῖς Θήβαις τραφεῖς,
ἀπεστέρησ' ἐμαντὸν αὐτὸς ἐννέπων 1381
ὠθεῖν ἅπαντας τὸν ἄσεβῆ, τὸν ἐκ θεῶν
φανέντ' ἀναγνον καὶ γένους τοῦ Λαῖου.
τοιάνθ' ἐγὼ κηλίδα μηνύσας ἐμῆν 1350
ὀρθοῖς ἐμελλον ὄμμασιν τούτους ὄραν; 1386
ἤμιστά γ' ἄλλ' εἰ τῆς ἀκουούσης ἐτ' ἦν
πηγῆς δι' ὠτων φραγμός, οὐκ ἂν ἐσχόμην
τὸ μὴ ἀποκλῆσαι τοῦμόν ἄθλιον δέμας,
ἴν' ἢ τυφλὸς τε καὶ κλύων μηδέν. τὸ γὰρ 1355
τὴν φροντίδ' ἐξω τῶν κακῶν οἰκείν γλυκῦ. 1390

V. 1343. ποτε hic parum aptum. Scribendum videtur ἔτι.

V. 1345. τῶν] Sic v. 1427 τὸ μήτε γῆ etc. Cfr. Krueg. II 15, 1, 8.

V. 1346. κάλλιστ' ἀνήρ εἰς — τραφεῖς] Verbum τραφεῖς valet διατρέφω, ut recte exponitur in glossis. Sic τροφή, i. e. διαγωγή sive διατροφή, in Oed. Col. 362. BR. De eis adiectivo numerali cum κάλλιστα iungendo cfr. Krueg. I 49, 10, 5.

V. 1347 sqq. αὐτὸς ἐννέπων — τοῦ Λαῖου] Ad ὠθεῖν ἅπαντας repetendum est ἐμαντὸν, ut reliqua omnia in appositione sint. Sensus est: ipse ego me illis omnibus privavi, expelli me iubens, hominem impium, qui per oraculum et scelustus et Laio sanguini coniunctus repertus sum. HERM. Non sine vi addidit καὶ γένους τοῦ Λαῖου, siquidem patefacta cognatione illa piaculi magnitudo maxime patefacta est.

V. 1351. ὀρθοῖς — ὄμμασιν] Rectis oculis. Cfr. Eur. Hec. 972 αἰδῶς μ' ἔχει . . . κοῦκ ἂν δυνάμην προσβλέπειν ὀρθαῖς κόραις, Iph. A. 851 χαῖρ' οὐ γὰρ ὀρθοῖς ὄμμασιν σ' ἐτ' εἰσορῶ ψευδῆς γενομένη καὶ παθοῦσ' ἀνάξια, Xenoph. H. Gr. VII 1, 30 νῦν ἀγαθοὶ γεγόμενοι ἀναβλέψωμεν ὀρθοῖς ὄμμασιν. Prae-

terea comparat Quinocel. Theocr. V 35 ἄλλ' οὔτι σπειδῶ' μέγα δ' ἀχθόμεναι, εἰ τὴν με τομῆς ὄμμασι τοῖς ὀρθοῖσι ποτιβλέπειν. Statii Theb. X 537 non ora virum, non pectora flectit imber atrox, rectosque tenent in moenia vultus. Suet. Aug. c. 16 unde praebitam Antonio materiam putem exprobrandi, ne rectis quidem oculis eum adspicere potuisse instructam aciem.

V. 1352 sq. εἰ τῆς ἀκ. — φραγμός] I. e. εἰ ἐξῆν ἔτι φράξαι τὴν ἀκουούσαν πηγὴν δι' ὠτων. Est autem ἡ ἀκουούσα πηγὴ δι' ὠτων, ut recte explicat scholiasta, ἡ ἀκουστικὴ δυνάμεις.

V. 1353 sq. οὐκ ἂν ἐσχόμην τὸ μὴ ἀποκλ.] 'Non temperassem mihi, quin ocluderem' etc. De accusativo articuli, ab ἐσχόμην pendente, vide quae exempla Krueg. I 67, 12, 3 attulit; de μὴ eundem ib. 8. Ceterum perapte poeta ἀποκλείσαι δέμας dixit retenta metaphora, qua auditum et visum fontes esse dixerat ex corpore manantes.

V. 1355. ἴν' ἢ] 'Ut essem'. Vide Krueg. I 54, 8, 8.

V. 1356. τὸ γὰρ τὴν φρ. — γλυκῦ] Non male reddidit Camerarius: sensu carere grata res est in malis.

ἰὼ Κιθαιρών, τί μ' ἐδέχου; τί μ' οὐ λαβῶν
ἐπεινας εὐθύς, ὡς ἐδειξα μήποτε
ἐμαντὸν ἀνθρώποισιν ἐνθεν ἢ γεγώς;
ὦ Πόλυβε καὶ Κόρινθε καὶ τὰ πάτρια 1360
λόγω παλαιὰ δώμαθ', οἷον ἄρά με 1395
κάλλος κακῶν ὑπουλον ἐξεθρέψατε.
νῦν γὰρ κακός τ' ὢν κακῶν εὐρίσκομαι.
ὦ τρεῖς κέλευθοι καὶ κεκρυμμένη νάπη,
δρυμός τε καὶ στενωπὸς ἐν τριπλαῖς ὁδοῖς, 1365
αἶ τοῦμόν αἶμα τῶν ἐμῶν χειρῶν ἄπο 1400
ἐπίετε πατρός, ἄρά μιν μείνησθ', ὅτι
οἷ' ἔργα δράσας ὑμῖν εἶτα δεῦρ' ἰὼν
ὀποι' ἐπρασσον αὐθις; ὦ γάμοι, γάμοι,
ἐφύσαθ' ἡμᾶς καὶ φρετεύσαντες πάλιν 1370

V. 1358. ὡς ἐδειξα μήποτε] 'Ne unquam ostendissem'. Vide ad v. 1355.

V. 1360. τὰ πάτρια] Glossa apud Brunckium: τὰ πατρώα. Vide quae ad Philoct. 709 adnotavimus.

V. 1361. λόγῳ] Vide El. 59 cum adnotatione nostra.

V. 1362. κάλλος κακῶν ὑπουλον] I. e. 'externe pulcrum, interne morbis latentibus plenum'. ὑπουλον dicitur id, quod cicatrice obductum, non tamen persanatum est. MUSGR.

V. 1363. Hunc versum debilem recte Hartungius videtur eiecisse.

V. 1365 delet Blaydesius.

V. 1366. τοῦμόν αἶμα πατρός] I. e. 'sanguis patris mei'. Vide Matth. ad Eurip. Phoen. 30. Fortasse tamen poeta scripsit ὄμαιμον αἶμα αἶ. Cfr. Aesch. Eum. 653 τὸ μητρός αἶμα ὄμαιμον ἐκχέας πέδοι.

V. 1367 sq. ἄρα μιν μείνησθ', ὅτι οἷ' ἔργα etc.] Nihil offensionis in eo est, quod post ὅτι et οἷα et ὀποῖα sequitur. Est enim οἷα pro μέγιστα sive μεγαλοπρεπέστατα et ὀποῖα pro κάκιστα. Cfr. Ant. 2 cum adnotatione mea. Similiter Latini loquuntur. Cfr. Cic. Or. Milon.

§ 38 quantae quoties occasiones quam praeclaras fuerunt! Ad quem locum consulatur Matthiaeus. In aliquot libris est μείνησθ' ἔτι, quod fortasse praefendum.

V. 1368. ὑμῖν] Gl. παρ' ὑμῖν. BR. Immo ipsam regionem nefando suo facinore laesam ait Oedipus, quemadmodum alibi parietes locuturi esse, si vocem habeant, et huiusmodi alia dicuntur παθητικῶς. BOTHIUS. Dativus qui dicitur ethicus est.

V. 1369 sqq. ὦ γάμοι, γάμοι] Hunc locum citat Longinus de sublimitate XXIII, isto exemplo observationem illustrans, ὅτι ἔσθ' ὄπον προσπίπτει τὰ πληθυντικὰ μεγαλοσημονέστερα καὶ αὐτῷ δοξοκομποῦντα τῷ ὄχλῳ τοῦ ἀριθμοῦ. — Deinde prolatis sex versibus addit: πάντα γὰρ ταῦτα, τὰ μὲν ἐν ὀνομαῖς ἐστίν, Οἰδίπους, ἐπὶ δὲ θατέραν Ἰουκάστη, ἀλλ' ὅμως γυνθεις εἰς τὰ πληθυντικὰ ὁ ἀριθμὸς συνεπλήθησε καὶ τὰς ἀνωχλίας. Cfr. not. ad v. 366. BR.

V. 1370 sq. πάλιν ἀνεῖτε ταῦτόν σπέρμα] Ad solam locastam haec verba referenda sunt, quae dicitur eiusdem, quem genuit, semen excepisse et in lucem edidisse.

ἀνείτε ταῦτόν σπέρμα, κάπεδείξατε 1405
 πατέρας ἀδελφοὺς παῖδας αἰμ' ἐμφύλιον,
 νύμφας γυναικας μητέρας τε χῶπόσα
 αἰσχιστ' ἐν ἀνθρώποισιν ἔργα γίγνεται.
 ἀλλ', οὐ γὰρ αὐτὰν ἔσθ' ἄ μηδὲ θρᾶν καλόν, 1375
 ὅπως τάχιστα, πρὸς θεῶν, ἔξω μὲ που 1410
 καλύψατ' ἢ φονεύσατ' ἢ θαλάσσιον
 ἐκρίψατ', ἐνθα μήποτ' εἰσόψεσθ' ἔτι.
 ἴτ', ἀξιώσατ' ἀνδρὸς ἀθλίου θιγεῖν.
 πῖθεσθε, μὴ δείσητε. τὰμὰ γὰρ κακὰ 1380
 οὐδεῖς οἶός τε πλὴν ἐμοῦ φέρειν βροτῶν. 1415

XOP. ἀλλ' ὦν ἐπατεῖς ἐς δέον πάρεσθ' ὄθε
 Κρέων τὸ πράσσειν καὶ τὸ βουλευεῖν· ἐπεὶ
 χώρας λέλειπται μοῦνος ἀντὶ σοῦ φύλαξ.

OIA. οἶμοι, τί δῆτα λέξομεν πρὸς τόνδ' ἔπος; 1385
 τίς μοι φανῆται πίστις ἐνθικός; τὰ γὰρ 1420

V. 1371 sqq. κάπεδείξατε — μητέρας τε] Hoc dicit poeta: 'et fecistis, ut pater frater et filius idem (αἰμ' ἐμφύλιον) in iisdem nuptiis 'esset', i. e. ut pater esset, qui erat eorum, quorum pater erat, frater, et filius esset eius, cuius ipsius maritus erat. Verba autem αἰμ' ἐμφ. referenda etiam ad sqq. sunt, νύμφας, γυναικας, μητ., hoc sensu: 'et fecistis, ut αἰμ' ἐμφ. esset νύμφη γυνή καὶ μήτηρ', i. e. ut sponsa esset, quae uxor fuerat et mater.

V. 1375. οὐ γὰρ — καλόν] Isocrates I § 15 ἄ ποιεῖν αἰσχρόν, ταῦτα νόμιζε μηδὲ λέγειν εἶναι καλόν. Helioid. IV 10 κρύπτουσαν ἄ καὶ πᾶσιν αἰσχρόν καὶ ἐκλειεῖν αἰσχρότερον. P. Syrus sentent. 792 quod facere turpe est, dicere ne honestum puta. ERF. Confer etiam Philoct. 86 οὗς ἂν τῶν λόγων ἀλγῶ κλύων, τοῦσδε καὶ πράσσειν στυγῶ.

V. 1377. θαλάσσιον ἐκρίψατ'] Ἐς θάλατταν ὄψατε. Cfr. ad v. 1314. Ceterum probabiliter Burgesius καλύψατ' et ἐκρίψατ' commutavit. Cum sententia cfr. Aesch. Prom. 582 περὶ μὲ φλέξον ἢ χθονὶ κάλυψον ἢ πον-

τίοις δάκεσι δὸς βοράν, unde etiam hic ἢ με φλέξαι' aptius quis duxerit quam ἢ φονεύσατ'.

V. 1378. ἐνθα μήποτ' εἰσόψεσθ'] Μὴ particula posita est, quia in verbis inest sensus membri finalis. Sic Electr. 380 μέλλουσι γὰρ σ' — ἐνταῦθα πέμψειν, ἐνθα μήποδ' ἤλιον φέγγος προσώψει. Adde huius fab. v. 769 et Trachin. 791. 889 ed. meae.

V. 1380. μὴ δείσητε] Vide P. Victorii Var. Lect. V. 4. BR. Cum Victorio consentiens Musgravius recte vertit: 'neque meum contactum prae metu (sc. piaculi contrahendi) fugiatis; nostrae enim labes tam ingentes sunt, ut cum aliis communicari non possint'. ERF.

V. 1382. Schol.: ὦν ἐπατεῖς· ὦν χρείαν ἔχεις. Εἰς δέον est 'opportune'. Cfr. Ant. 386. Eur. Alc. 1101. Similiter ἐν δέοντι usurpatur. Vide Eur. Or. 212. Med. 1277. Hipp. 923. Alc. 817.

V. 1383. τὸ πράσσειν] De articuli infinitivo praepositi vi cfr. Krueg. II 50, 6, 7.

V. 1386. τίς — ἐνθικός] Sensus hic videtur: 'quae mihi merito fides habebitur?' Neque

πάρος πρὸς αὐτόν πάντ' ἐφηγήρημαι κακός.

ΚΡΕΩΝ.

Οὐχ ὡς γελαστής, Οἰδίπους, ἐλήλυθα,
 οὐδ' ὡς ὄνειδιῶν τι τῶν πάρος κακῶν.
 ἀλλ' εἰ τὰ θνητῶν μὴ κατασχύνεσθ' ἔτι 1390
 γένεθλα, τὴν γοῦν πάντα βόσκουσαν φλόγα 1425
 αἰδεῖσθ' ἀνακτος Ἥλιου τοιόνδ' ἄγος
 ἀκάλυπτον οὕτω δευκνύειν, τὸ μήτε γῆ
 μήτ' ὄμβρος ἱερὸς μήτε φῶς προσδέξεται.
 ἀλλ' ὡς τάχιστ' ἐς οἶκον ἐσκομίζετε. 1395
 τοῖς ἐν γένει γὰρ τὰγγενῆ μάλισθ' ὄρᾶν 1430
 μόνοις τ' ἀκούειν εὐσεβῶς ἔχει κακά.

OIA. πρὸς θεῶν, ἐπεῖπερ ἐλπίδος μ' ἀπέσπασας,
 ἄριστος ἐλθὼν πρὸς κάκιστον ἄνδρ' ἐμέ,
 πιδου τί μοι· πρὸς σοῦ γὰρ οὐδ' ἐμοῦ
 φράσω. 1400

enim Neuo accesserim, πίστις interpretanti 'obsequium'.

V. 1389. τῶν πάρος κακῶν] Refertur ad contentionem, quae Creontem inter et Oedipum paullo ante intercesserat, ita ut κακά 'maledicta' significent.

V. 1390—97 Nauckius post v. 1381 collocatos orationi Oedipodis continuat. Cum autem v. 1395—97 minime Oedipo conveniant, Engerus et Meinekius solos v. 1390—94 transposuerunt eosque ille versus 1378, hic v. 1381 subiecit. Nisi totus locus interpolatori tribuendus est, Meinekii ratio maxime probatur.

V. 1391. τὴν γοῦν πάντα βόσκουσαν etc.] Suidas: βόσκουσαν· τρέφουσαν. Σοφοκλῆς περὶ Οἰδίποδος. Apte comparat Erfurdiius Aesch. Agam. 632 sq.: οὐκ οἶδεν οὐδεῖς ὡστ' ἀπαγγεῖλαι τοσῶς πλὴν τοῦ τρέφοντος Ἥλιον χθονὸς φῶσιν.

V. 1392 sq. αἰδεῖσθε δευκνύειν] De locutione αἰδεῖσθαί τινα ποιεῖν τι ad Philoct. 1354 monuimus. De sententia cfr. Eur. Iph. T. 1207 κράτα κρῶσαντες πέπλοισιν ἤλιον πρόσθεν φλογός.

V. 1393 sq. τὸ μήτε γῆ — προσδέξεται] Prohibet Creon terram, imbrem, lumen, quae veteres ut sancta divinaque verebantur, tam taetro spectaculo pollui. ERF. Μὴ particula in membro relativo posita est, quia latet sensus conditionalis. Similiter dictum Philoct. 715 ὦ μελέα ψυχά, ὅς μηδ' οἰνοχύτου πάματος ἦσθη δευκτεῖ χρόνῳ.

V. 1396 sq. τοῖς ἐν γένει — κακά] Id est τοῖς ἑγγενέσι sive τοῖς συγγενέσιν. Vide ad v. 987. Dativus pendet a locutione εὐσεβῶς ἔχει, formata ad dictionem satis usitatam, καλῶς ἔχει μοι, decet me. De sententia cfr. Ant. 1247 ἄχη τέκνον κλύουσαν ἐς πόλιν γούς οὐκ ἀξιώσειν, ἀλλ' ὑπὸ στεγῆς ἔσω δημοῖς προθήσειν πένθος οἰκειῶν ἀτίπειν.

V. 1398. ἐλπίδος μ' ἀπέσπασας] 'Spem meam fefellisti'. Non enim Creontem, opprobriis ab ipso lacessitum supra 531 sqq., tam humanum sibi tamque benevolam speraverat. MUSGR.

V. 1400. Schol.: πρὸς σοῦ γὰρ, οὐδ' ἐμοῦ, φράσω· ὑπὲρ σοῦ

- KPE. καὶ τοῦ με χρείας ὧδε λυπαρεῖς τυχεῖν; 1435
 OIA. ῥίψον με γῆς ἐκ τῆσδ' ὅσον τάχισθ', ὅπου
 θνητῶν φανοῦμαι μηδενὸς προσήγορος.
 KPE. ἔδρασ' ἂν εὐ τοῦτ' ἰσθ' ἂν, εἰ μὴ τοῦ θεοῦ
 πρῶτιστ' ἐρηξον ἐμαθεῖν τί πρακτέον. 1405
 OIA. ἀλλ' ἢ γ' ἐκείνου πᾶσ' ἐδηλώθη φάτις, 1410
 τὸν πατροφόντην, τὸν ἀσεβῆ μ' ἀπολλύνα.
 KPE. οὕτως ἐλέχθη ταῦθ'· ὅμως δ' ἴν' ἔσταμεν
 χρείας, ἄμεινον ἐμαθεῖν τί δραστέον.
 OIA. οὕτως ἄρ' ἀνδρὸς ἀθλίου πεύσεσθ' ὑπερ; 1410
 KPE. καὶ γὰρ σὺ νῦν τῶ θεῷ πίστιν φέροις. 1445
 OIA. καὶ σοὶ γ' ἐπισκῆπτω τε καὶ προστρέφουμαι,
 τῆς μὲν κατ' οἴκους αὐτὸς ὄν θέλεις τάφον
 θοῦ· καὶ γὰρ ὀρθῶς τῶν γε σῶν τελεῖς ὑπερ.

γὰρ καὶ οὐκ ὑπὲρ ἐμᾶν τοῦ λέξω.
 Conf. Krueg. I 68, 37, 1.

V. 1401. καὶ τοῦ με χρείας etc.]
 Similiter O. C. 1755 τίνας, ὦ
 παῖδες, χρείας ἀνύσαι;

V. 1403. μηδενὸς προσήγορος]
 De genetivo ex adiectivo προσ-
 ἡγορος apto cfr. Krueg. II 47,
 26, 7.

V. 1404. εὐ τοῦτ' ἰσθ' ἂν]
 Scholiasta: ὁ μὲν τῷ προσηγο-
 ρίᾳ χρησάμενος ἀξιολόγουσθαι,
 ὅτι δεῖ δέσπειν αὐτὸν ἀπὸ τῆς
 χάρας· ὁ δὲ Κρέων ἐπανερέσθαι
 φησὶ δεῖν, ὅτι καὶ Λαῖον παῖς
 καὶ βασιλεὺς τυγχάνει.

V. 1406 sq. φάτις — ἀπο-
 λύναι] Ut verba λέγω, φωνῶ,
 ἐννέπω et alia (vide ad v. 345
 et ad Phil. 101) iubendi notione
 usurpantur, ita non mirum est
 φάτιν non tam famam quam
 insum hic significare.

V. 1408 sq. Schol.: ἡ χρεία
 ἢ κατέχουσα ἡμᾶς (φησὶ) ταῦτα
 ἀπαιτεῖ. Ceterum ἴν' ἔσταμεν
 χρείας dictum esse pro ὅτι ἐν-
 ταῦθα χρείας ἔσταμεν monuit
 Matth. § 480 not. 3.

V. 1410. ἀθλίου] Cum per se
 patet, tum maxime ex iis quae
 scripta sunt v. 1518 sq.: τοῦ
 θεοῦ μ' αἰτεῖς δόξιν. — ἀλλὰ
 θεοῖς γ' ἐχθιστος ἦκα. — τρι-
 γαροῦν τεύξει τάχα, facile appa-

ret ἀθλίον se appellare Oedi-
 pum non tam, quod infelix, quam
 quod dis infestissimus sit, ita ut
 ἀθλίος hoc loco idem atque
 ἀθεός significet. Glossae codd.
 Lipss.: ὑπὲρ ἀνδρὸς δὴ οὕτως
 ἀθλίον πεύσεσθε, ἦγονν ἐρω-
 τήσετε; Ceterum pro οὕτως et
 nexus sententiarum et notio ἀν-
 δρὸς repugnantem notionem deo-
 rum requirens flagitaverit θεῶν
 sive ἐκ θεῶν.

V. 1411. τῷ θεῷ πίστιν φέροις]
 Similiter El. 735 τῷ τέλει πί-
 στιν φέρω.

V. 1412 sq. καὶ σοὶ γ' etc.]
 Permirum est neminem interpre-
 tum in hoc loco haesisse. Atqui
 post ea, quae Creō modo dixit,
 καὶ γὰρ σὺ νῦν γ' ἂν τῷ θεῷ
 πίστιν φέροις, nullo pacto ita
 pergere Oedipus potuit, ut di-
 ceret: καὶ σοὶ γ' ἐπισκῆπτω etc.,
 nihil ut dicam de mira temporis
 praesentis et futuri coniunctione.
 Immo qui stillum Sophocleum
 norit, non dubitabit, quin a li-
 brariis hic aliquid turbatum sit,
 et, nisi vehementer fallor, ali-
 quot versus exciderint.

V. 1414. τελεῖς fut. est verbi
 τελεῖν non eius quod significat
 'perficere', sed eius quod est
 'initiare, sacrare'. Cfr. Ant. 545
 τὸν θανόντα θ' ἀγνίσαι.

- ἐμοῦ δὲ μήποτ' ἀξιοθήτω τόδε 1415
 πατρῶον ἄστν ζῶντος οἰκητοῦ τυχεῖν. 1450
 ἀλλ' ἔα με ναεῖν ὄρεσιν, ἐνθα κλήζεται
 οὐμὸς Κιθααρῶν οὔτος, ὄν μήτηρ τέ μοι
 πατήρ τ' ἐθέσθην ζῶντι κύριον τάφον,
 ἴν' ἐξ ἐκείνων, οἳ μ' ἀπολλύτην, θάνω. 1420
 καίτοι τοσοῦτόν γ' οἶδα, μήτε μ' ἂν νόσον 1455
 μήτ' ἄλλο πέρσαι μηδέν· οὐ γὰρ ἂν ποτε
 θνήσκων ἐσώθην, μὴ πὶ τῷ δεινῷ κακῷ.
 ἀλλ' ἢ μὲν ἡμῶν μοῖρ', ὅποιπερ εἶσ', ἴτω.
 παίδων δὲ τῶν μὲν ἀρσένων μὴ μοι, Κρέων, 1425
 προθῆ μέριμναν· ἀνδρες εἰσὶν, ὥστε μὴ 1460
 σπάνιν ποτὲ σχεῖν, ἐνθ' ἂν ὥσι, τοῦ βίου·
 ταῖν δ' ἀθλίων οἰκτραῖν τε παρθένοιον ἐμαῖν,

V. 1415 sq. ἐμοῦ δὲ μήποτ'
 ἀξιοθήτω — τυχεῖν] De usu
 verbi ἀξιοῦν cfr. Ai. 494 μή μ'
 ἀξιώσης βᾶξιν ἀγγεινὴν λαβεῖν,
 de significato verbi τυχεῖν τι-
 νὸς τινας Advers. nostra in Soph.
 Phil. p. 80 sqq.

V. 1417. ἔα] De monosyllabo
 hoc imperativo vide ad Antig.
 95. — ἐνθα κλήζεται οὐμὸς
 Κιθ., 'ubi Cithaeron est, in quo
 expositus fuisset dicor'. Cfr. Trach.
 659 ἐνθα κλήζεται θυτήρ. De
 sollempi usu verbi καλεῖσθαι
 sive λέγεσθαι, ubi locus signifi-
 ficandus est qui ab aliqua re no-
 men accepit, confert Schneide-
 winus II. XI 758 Ἀλκίον ἐνθα
 κολώνη κέκληται, Simonid. fragm.
 107 (Bgg. ed. tert. p. 1154) ὅπ'
 Εὐβοίας ἄκρῳ πάγῳ ἐνθα κα-
 λεῖται ἄγνας Ἀρτέμιδος τοξο-
 φόρου τέμενος, Pind. Nem. IX
 41 ἐνθ' Ἀρείας πόρον ἀνθρωποι
 καλεῖται, Eur. Or. 331 ἴνα μεσ-
 ὄμφαλοι λέγονται μυροί, Soph.
 Trach. 639 ἐνθ' Ἑλλάνων ἀγο-
 ραὶ πολυάτιδες κλίονται. Addo
 Eur. Hipp. 121 Ξικεανὸς τις
 ὄδωρ σταζουσα πέτρα λέγεται
 κτέ. et locum ex hac dicendi con-
 suetudine emendandum sic: οὐ
 τὰ Θησεῖος Περίθω καλεῖται
 πίστ' ἀεὶ συνθήματα O. C. 1594.

V. 1420. οἳ μ' ἀπολλύτην]
 'Qui me perdere voluerunt'.

Verba saepe non tam actionem
 significant, quam consilium seu
 voluntatem agendi. In El. 320
 πρᾶσσαν scholiasta explicat ἐπι-
 χειρῶν πράττειν. In Oed. C.
 993 κτεῖνοι, 'occidere velit'. In
 Arist. Pace 212 ἐκείνων πολλά-
 κες σπονδὰς ποιούντων, i. e.
 ποιεῖν ἐπιθυμούντων. BR.

V. 1421 sq. μήτε μ' ἂν —
 πέρσαι μηδέν] 'Me perditurum
 esse', sive 'perdere posse', non,
 ut vulgo interpretantur, 'perdi-
 turum fuisse'; sic enim non qua-
 drant sequentia. Praesagit autem
 Oedipus mortis genus, quo futu-
 rum erat ut absumeretur. ERF.

V. 1423. θνήσκων] Male glos-
 sae interpretantur εἰ ἐθνησκον.
 Hoc dicit: 'non essem, cum in
 eo eram, ut perirem, serva-
 tus'. HERM.

V. 1426. προθῆ ex Elmsleii
 coniectura scripsi. Libri πρόσθῃ.
 Conferatur El. 1334 νῦν δ' ἐν-
 λάβειαν τῶνδε προουθήμεν ἐγώ.

V. 1427. σχεῖν adiecto ποτὲ
 vim futuri accipit.

V. 1428. ταῖν δ' ἀθλίων etc.]
 Genetivus pendet a verbo μέ-
 λεσθαι, quod iam nunc obser-
 satur, etsi longiore sententia
 interposita non ταῦταιν μέλε-
 σθαι, sed αὖν μέλεσθαι infertur.

αἶν οὐποδ' ἡμῆ χωρὶς ἐστάθη βορᾶς
 τράπεζ' ἄνευ τοῦδ' ἀνδρός, ἀλλ' ὅσων ἐγὼ 1430
 φαύοιμι, πάντων τῶνδ' αἰε μετειχέτην' 1465
 αἶν μοι μέλεσθαι· καὶ μάλιστα μὲν χεροῖν
 φαῦσαι μ' ἔασον ἀποκλαυδάσθαι κακᾶ.
 ἰθ', ὄναξ,
 ἰθ', ὃ γονῆ γενναίε. χερσὶ τᾶν θυγῶν 1435
 δοκοῦμ' ἔχειν σφάξ, ὅσπερ ἠνίκ' ἐβλεπον. 1470
 τί φημί;
 οὐ δὴ κλύω πον, πρὸς θεῶν, τοῖν μοι φίλοι
 δακρυροοῦντοιν, καὶ μ' ἐποικτίρας Κρέων
 ἐπεμψέ μοι τὰ φίλτατ' ἐκρόνοι μοῖν; 1440
 λέγω τι; 1475

ΚΡΕ. λέγεις. ἐγὼ γάρ εἰμ' ὁ πορσύνας τάδε,
 γνοῦς τὴν παροῦσαν τέρψιν, ἧς ἔχει πάλαι.

V. 1429. ἡμῆ parum aptum est. Optime coniecit Arndtius ἀλλῆ.

Ib. χωρὶς ἐστάθη] 'Seorsim posita est'; cuius sententiae explicandae causa adiectum est versu sequenti ἄνευ τοῦδ' ἀνδρός, i. e. ἀνευ ἐμοῦ. — De locutione βορᾶς, i. e. τροφῆς, τράπεζα vide Krueg. I 47, 8, 4.

V. 1431. πάντων τῶνδ'] Huiusmodi locos considerent qui in locis similibus satis inconsiderate pro ὅδε pronomine ὃ δὲ scribendum putarunt. Vide ad Philoct. 87.

V. 1432. αἶν μοι μέλεσθαι] 'Quarum te rogo ut curam habeas'. Moi dativus ethicus est. De infinitivo cfr. ad v. 457.

Ib. μάλιστα μὲν] His quod secundum ostenditur, id Oedipus omittit, quia primum potissimumque impetrat.

V. 1435. ὃ γονῆ γενναίε] Cfr. Ai. 1067 cum adnotatione nostra.

V. 1437. τί φημί extra verbum positum ut Trach. 865. De sensu cfr. O. C. 316 ἢ γνώμη πλαγᾶ καὶ φημί ἀπόφημι κοινῆ ἔχω τί φῶ.

V. 1438. Schol.: τοῖν μοι φίλοι· ἀντὶ τοῦ τῶν ἐμῶν θυγατέρων. δέον δὲ εἰπεῖν δακρυροοῦσθαι, ἀρσενικῶς ἐξηγεῖται. ἔστι δὲ Ἀττικώτερον, ὡς τὸ μᾶ

τῶ θεῶ (Ceres et Proserpina) καὶ τῶ χεῖρος. Vide quae ad El. 960 et O. C. 1658 adnotavimus.

V. 1440. ἐκρόνοι gen. qui dicitur definitivus est. De neutro τὰ φίλτατα cfr. quae exempla Krueg. II 47, 10, 2 collegit.

V. 1443. Scriptura vulgata haec est: ἦ σ' εἶχεν. Quam olim ex codice Le in ἦ σ' ἔχει mutavi. Nunc ex coniectura ἧς ἔχει scripsi. Nam ἔχει με τέρψιν non potest aliud significare quam 'voluptate fruor'; quae significatio aliena ab hoc loco est.

Sensus hic est: 'quod cognovi praesentem voluptatem, in quam ex longo tempore incumbis', id est, 'quod cognovi dudum te concupiscere eam voluptatem, qua nunc fruieris'. De ἔχομαι τιος, 'incumbo in aliquid, concupisco aliquid', satis est attulisse Xenoph. Anab. VI 1, 17 κοινῆ τῆς σωτηρίας ἔχεσθαι. Soph. O. C. 421 τῆσδε τῆς μάχης πέρι, ἧς νῦν ἔχονται, et, quod non minus huc pertinet, compositum ἀντέχεσθαι (collatis quae ad v. 682 huius fab. monita sunt), Soph. Creus. fr. 325 ed. Dind. τοῦ κέρδους ἀντέχεσθαι. — Ceterum πάλαι non raro de rebus, quae modo facta sunt (cfr. e. gr. v. 1161 εἶπον — πάλαι. El.

ΟΙΔ. ἀλλ' εὐτυχοίης, καὶ σε τῆσδε τῆς ὁδοῦ
 δαίμων ἄμεινον ἢ μὲ φρουρήσας τύχοι. 1445
 ὃ τέκνα, ποῦ ποτ' ἐστέ; δεῦρ' ἴτ', ἔλθετε 1480
 ὡς τὰς ἀδελφὰς τάσδε τὰς ἐμὰς χέρας,
 αἰ τοῦ φτυουργοῦ πατρός ὑμῖν ὄδ' ὄραν
 τὰ πρόσθε λαμπρὰ προυξένησαν ὄμματα
 ὅς ὑμῖν, ὃ τέκν', οὐθ' ὄραν οὐθ' ἱστορῶν 1450
 πατὴρ ἐφάνθη ἐνθεν αὐτὸς ἠρόθην. 1485
 καὶ σφῶ δακρύω· προσβλέπειν γὰρ οὐ σθένω
 νοούμενος τὰ λοιπὰ τοῦ πικροῦ βίου,
 οἶον βιώναι σφῶ πρὸς ἀνθρώπων χρεῶν.
 ποίας γὰρ ἀστῶν ἤξετ' εἰς ὀμιλίας, 1455
 ποίας δ' ἐορτάς, ἐνθεν οὐ κεκλαυμένα 1490
 πρὸς οἶκον ἵξεσθ' ἀντὶ τῆς θεωρίας;
 ἀλλ' ἠνίκ' ἂν δὴ πρὸς γέμων ἤκητ' ἀκμάς;
 τίς οὗτος ἔσται, τίς παραρρίψει, τέκνα,

1101. 1477) aut sunt, usurpatur ita, ut vehementiae potius quam diuturnitatis significationem habeat.

V. 1444. τῆσδε τῆς ὁδοῦ] Genetivus pretii est (vide Krueg. I 47, 17), pendens a notione, quae latet in verbis ἄμεινον — τύχοι. Sic Oed. Col. 1505 καὶ σοι θεῶν τύχην τις ἐσθλήν ἠκε τῆσδε τῆς ὁδοῦ.

V. 1447. ὡς] Elmsleius scribit ἐς, sed ὡς inde explicationem habet, quod verbis τὰς ἀδελφὰς χέρας persona significatur.

V. 1448 sq. αἰ τοῦ φτυ. — ὄμματα] I. e. αἰ τὰ τοῦ πατρός ὄμματα τὰ πρόσθε λαμπρὰ περιποίησαν ὡς ὄραν, 'quae fecerunt, ut parentis vestri oculos prius lucidos tales videatis quales videtis'. Vix autem intellegi potest usus verbi προυξέειν recipiendumque videtur, quod Th. Gomperzius et M. Schmidtus coniecerunt προυξέησαν. Verbum προυξέειν, quod Etym. M. p. 690, 11 interpretatur ὑβρίζειν, reperitur Aesch. Prom. 438 et Aristoph. Ran. 730 atque etiam Prom. 113 a librariis obscuratum est.

V. 1452. καὶ σφῶ δακρύω· —

σθένω] Egregie dictum hoc sensu: Cum oculis adspicere vos nequeam nec vultu meum erga vos animum prodere, lacrimis ostendo dolorem, quo frangor, cogitans etc. Similiter Eurip. Phoen. 1440 sq. φωνῆν μὲν οὐκ ἀφῆκεν, ὀμμάτων δ' ἀποπροσεῖπε δακρυοῖς, ὥστε σημεῖναι φίλα.

V. 1454. οἶον βιώναι σφῶ πρὸς ἀνθρ. χρεῶν] Non intellexit scholiasta πρὸς praepositionis vim, haec adnotans: πῶς ὑμῖν βιώναι ἐν τῶν ἀνθρώπων ἀνάγκῃ, ἢ ἢ πρὸς ἀντὶ τῆς μετὰ, ἀντὶ τοῦ μετὰ ἀνθρώπων. Immo haec est praepositionis vis: 'qualem ab hominibus' sive 'per homines parari vobis necesse sit'. Similiter Herodot. VII 5 ἵνα λόγος τὲ σε ἔχη πρὸς ἀνθρώπων αγαθός. Adde Antig. 51 et quae ad Ai. 503 sq. adnotavimus.

V. 1456 sq. Schol. rec.: εἰς ποίας ἐορτάς, ὅθεν οὐκ ἐπανεῖχτε πρὸς τὸν οἶκον κεκλαυμένα ἀντὶ τῆς ἀπὸ τῆς θεωρίας τέρψεως;

V. 1459. τίς οὗτος ἔσται, τίς] Vide quae ad v. 1113 adnotavimus.

Ib. παραρρίψει] Neutraliter hoc usurpatum, ut fere solet

τοιαῦτ' ὄνειδ' λαμβάνων, ἃ τοῖς ἑμοῖς 1460
 γονεῦσιν ἔσται σφῶν θ' ὁμοῦ δηλήματα; 1495
 τί γὰρ κακῶν ἄπεισι; τὸν πατέρα πατὴρ
 ὑμῶν ἐπεφνε' τὴν τεκούσαν ἤροσεν,
 ὄθεν περ αὐτὸς ἐσπάρη, κακὰ τῶν ἴσων
 ἐκτίσασθ' ὑμᾶς, ὦν περ αὐτὸς ἐξέφν. 1465
 τοιαῦτ' ὄνειδιεῖσθε. κατὰ τίς γαμῆ; 1500
 οὐκ ἔστιν οὐδεὶς, ὦ τέκν', ἀλλὰ δηλαδὴ
 χέρσουσ φθαρήναι κἀγάμους ὑμᾶς χροῶν.
 ὦ παῖ Μενοιτιάδω, ἀλλ' ἐπεὶ μόνος πατὴρ
 ταύταιν κλείψαι, νῶ γὰρ, ὦ φντεύσαμεν, 1470
 ὀλώλαμεν θύ' ὄντε, μὴ παρὰ σφ' ἰδῆς 1505
 πτωχὰς ἀνάνδρους ἐγγενεῖς ἀλωμένας,

παρὰβάλλεσθαι et ἀναρροίπτειν, subaudito κίνδυνον. 'Quis adeo proiecta erit audacia?' BRUNCK. παρὰρροίπτει λαμβάνων dictum eadem ratione, qua supra v. 1300 ed. meae υπομένεις κηδεύων, 'audebit suscipere.'

V. 1460 sq. ἃ τοῖς ἑμοῖς — δηλήματα] Verbis ἑμοῖς γονεῦσι Laium et Iocastam, σφῶν γονεῦσιν Oedipum et Iocastam significat. ἔσται tum scilicet, cum πρὸς γάμων ἀκμᾶς perverneritis. Vertendum igitur: 'quae meis parentibus simulque vestris noxae erunt'. ERF. At ex iis, quae statim post profert Oedipus, de ea tantum ignominia hic videtur dicere posse, quae filiabus inhaereat a parentibus, i. e. Oedipo et Iocasta, tanquam haereditate accepta. Itaque aliquid vitii in verbis latere videtur. Cum autem emendatio neque inventa sit quae satis probetur neque inveniri posse videatur, poetam opinor nihil dedisse nisi haec: τοιαῦτ' ὄνειδ' λαμβάνων δηλήματα.

V. 1466. τοιαῦτ' ὄνειδιεῖσθε] Id est τοιαῦτα ὄνειδ' λήψεσθε. De futuro med. passivo significato adhibito vide Krueg. I 39, 11.
 V. 1468. φθαρήναι] 'Perire, pessum ire'.
 V. 1469. ὦ παῖ Μενοιτιάδω, ἀλλ'] Perapte ἀλλὰ hic post no-

men positum est, ut in venustissimo versu Homericō (Z 429) Ἐκτορ, ἀτὰρ σὺ μοὶ ἔσοι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ. Perit in his locis vis orationis particula adversativa initio membri posita.

V. 1471. ὀλώλαμεν] 'Perimus', quod et de misero et de mortuo dici constat.

Ib. μὴ παρὰ σφ' ἰδῆς scripsi de Porsoni coniectura pro μὴ σφε παρὶδῆς. De tmesi cfr. Krueg. II 68, 48, 3. Quod Dawesius coniecit μὴ σφε περιδῆς, id probari non posse Porsonus ad Eur. Med. 284 demonstravit monens tragicos numquam in senarios, trochaicos, anapaestos legitimos περι admitt-re ante vocalem sive in eadem sive in diversis vocibus. Erfordtius παρὶδῆς genuinae vocis esse interpretamentum iudicans coniecit μὴ σφ' ἀτιμάσης.

V. 1472. πτωχὰς — ἀλωμένας] Similiter Trach. 300 ταύτας ὁρώσῃ δυσπότιμους ἐπὶ ξένης χώρας ἀοίκους ἀπατοράς τ' ἀλωμένας. Cfr. Schaefer. ad Demosth. F. L. p. 440, 21

Ib. ἐγγενεῖς] Ne quis forte pro ἐγγενεῖς vocabulum reliquis significatione cognatum requiratur, simillimum apponam locum Eur. Heracl. 224 σοὶ γὰρ τόδ' ἀσχρόν. . . ἑκάς ἀλήτας συγγενεῖς (οἴμοι κακῶν) βλέπον

μηδ' ἐξισώσης τάσδε τοῖς ἑμοῖς κακοῖς.
 ἀλλ' οἴκτισόν σφας, ὅδε τηλικάσθ' ὄρων
 πάντων ἐρήμους, πλὴν ὄσον τὸ σὸν μέρος. 1475
 ξύννευσον, ὦ γενναῖε, σὴ ψάσας χροί. 1510
 σφῶν δ', ὦ τέκν', εἰ μὲν εἰχέτην ἤδη φρένας,
 πόλλ' ἂν παρήρουν· νῦν δὲ τοῦτ' εὐχεσθὲ μοι,
 οὐ καιρὸς ἐξέζην, τοῦ βίου δὲ λῦπος
 ἑμᾶς κρηῖσαι τοῦ φντεύσαντος πατρός. 1480
 ΚΡΕ. ἄλλης, ἔν' ἐξήκεισθα σακρύων· ἀλλ' ἴθι στέγης
 ἔσω. 1515
 ΟΙΔ. πειστέον, κεί μῆδὲν ἠδύ. ΚΡΕ. πάντα γὰρ
 καιρῶ καλά.
 ΟΙΔ. οἶσθ' ἐφ' οἷς οὖν εἶμι; ΚΡΕ. λέξεις καὶ τότ'
 εἶσομαι κλύων.
 ΟΙΔ. γῆς μ' ὅπως πέμψεις ἄποικον. ΚΡΕ. τοῦ θεοῦ
 μ' αἰτεῖς δόσιν.

πρὸς αὐτούς, (βλέπον) ἔλκεσθαι βίαι. ERF. Cfr. Liv. II 6 ne se ortum, eiusdem sanguinis, extorrem egentem ante oculos suos perire sinerent. Dindorfio ἐγγενεῖς scribendum videtur.

V. 1473. μηδ' ἐξισώσης τάσδε] I. e. τὰ τῶνδε κακά. De qua brevitate loquendi cfr. Krueg. I 48, 13, 9. Similiter Latini.

V. 1474. ὅδε] Referendum hoc ad ἐρήμους esse iam Erfordtius monuit.

V. 1476. σὴ ψάσας χροί] Fidei datae hoc pignus erat. Vide Eur. Med. 21. Heraclid. 308. Helen. 847. MUSGR. His corrigit quasi usum verbi ξύννευσον quod caecus Oedipus cognoscere nequit.

V. 1477. εἰχέτην] De hac forma cfr. Elmsl. ad Aristoph. Ach. 733 et ad Eur. Med. 1041.

V. 1478. εὐχεσθὲ μοι sensui repugnat. Ut quod πολλά requirit contrarium ἐν inferatur, scribendum videtur τοῦθ' ἐν εὐχομαι. Idem et τοῦτ' ἐπέχομαι etiam Blaydesium proposuisse video.

V. 1479. καιρὸς ἐξέζην] ex Dindorfii coniectura scripsi. Libri καιρὸς αἰεὶ ζῆν. Aliter corrector

Aldinus numeros restituit articulo τοῦ omisso. At articulus aptissimus est. Fortasse praestat de Meinekii coniectura οὐ καιρὸς ἦ, ζῆν ponere, ut αἰεὶ ex ηι et superscripto ἂν repetendum sit.

V. 1481. ἄλλης, ἔν' ἐξ. σακρύων] 'Sufficit id, quo lacrimando processisti', i. e. satis iam lacrimavisti.

V. 1482. πάντα γὰρ καιρῶ καλά] Omnia enim eo quod (i. e. quae) opportuno tempore sunt pulchra sunt.

V. 1483. ἐφ' οἷς — εἶμι] 'Qua lege, qua conditione eam'. Sic Aristoph. Plut. 1168 οὐκοῦν ἐπὶ τοῦτοις εἰσάω. Vide ibid. v. 1000. 1141. Lysistr. 251. Ran. 589. BR.

Ib. λέξεις καὶ τότ' εἶσομαι κλύων] Aesch. Sept. c. Theb. 261 λέγοις ἂν ὡς τάχιστα καὶ τάχ' εἶσομαι. Plaut. Pseud. II 2, 62 HA. Non itast, sed scin, quid te, orem, Sure? PS. sciam, si dixeris. ERF.

V. 1484 sq. γῆς μ' ὅπως — πέμψει τάχα] Eadem pluribus verbis dicta iam v. 1436—1445 sunt. De dictione γῆς ἀποικον vide ad v. 189.

ΟΙΔ. ἀλλὰ θεοῖς γ' ἐχθιστος ἦκα. ΚΡΕ. τοιγαροῦν
τεύξει τάχα. 1485

ΟΙΔ. φῆς τάδ' οὖν; ΚΡΕ. ἂ μὴ φρονῶ γὰρ οὐ φιλοῦ
λέγειν μάτην. 1520

ΟΙΔ. ἄπαρ νῦν μ' ἐντεῦθεν ἦδη. ΚΡΕ. στείχε νυν,
τέκνων δ' ἀφοῦ.

ΟΙΔ. μηδαμῶς ταύτας γ' ἔλη μου. ΚΡΕ. πάντα μὴ
βούλον κρατεῖν.

καὶ γὰρ ἀκράτησας οὗ σοι τῷ βίῳ ξυνέσπετο.

ΧΟΡ. ὦ πάτρας Θήβης ἐνοικοί, λείψετε', Οἰδίπους
ὄδε, 1490

ὅς τὰ κλείν' αἰνίγματ' ἦδη καὶ κράτιστος ἦν
ἀνήρ, 1525

οὐ τίς οὐ ζήλω πολιτῶν ταῖς τύχαις ἐπέβλεπεν,

V. 1485. ἐχθιστος ἦκα] De ἦκα vide quae ad v. 982 adnotavi.

V. 1485 sq. τοιγαροῦν τεύξει τάχα] Sc. τῆς τοῦ θεοῦ (i. e. τοῦ Ἀπόλλωνος) δόσεως ἦν αἰτεῖς μς. Quibus verbis cum hoc dici a Creonte Oedipus putaret, mox id, quod cuperet, ab Apolline oraculum editum iri, quo ex civitate Thebana expelleretur, facile apparet verba sequentia, φῆς τάδ' οὖν, ad quae supplendum τεύξεσθαί με τάχα τῆς τοῦ θεοῦ δόσεως, in hunc sensum dicta ab Oedipo esse: 'ain tu hoc futurum esse, ut mox deo volente ex patria eiciar?'

V. 1486. ἂ μὴ φρονῶ γὰρ] Particulam γὰρ referri debere ad sententiam suppressam φημι ταῦτα non monerem, nisi haec verba male ab interprete quodam explicata essent. Cfr. Aesch. Eum. 899 ἔξεστι γὰρ μοι μὴ λέγειν ἂ μὴ τελῶ. De μάτην cfr. ad v. 360.

V. 1488. ἔλη μου] Vide ad v. 561. Sed poeta scripsisse videtur ταῦτα φέλη μου vel potius τούτω φέλη μου.

Ib. Suidas: πάντα μὴ βούλον κρατεῖν ἐπὶ τῶν εἰς πάντα ἐνδαιμονεῖν βουλομένων. Cfr. O. C. 839 μὴ πίτασ' ἂ μὴ κρατεῖς.

V. 1489. οὐ σοι τῷ βίῳ ξυνέσπετο] I. e. felicitas qua gaudebas non per totam vitam te est comitata. DIND. Planius esset διὰ βίου quod scripsit Nauckius. At σοι dat. ethicus est, ut habeas idem quod οὐ τῷ σὺ βίῳ ξυνέσπετο.

V. 1490—1496. Hartungius et propter λείψετε' Οἰδίπους ὄδε et propter appellationem ὦ πάτρας Θήβης ἐνοικοί Oedipo tribuit, quae etiam sententia fuit eius scholiastae qui scripsit haec: ἀντάρως ἔχει τὸ δράμα· τὰ γὰρ ἐξῆς ἀοικεῖα γνωμολογοῦντος Οἰδίποδος. Idem Cobetus proponit, qui ἦδη primam personam haberi et ἐλήλυθεν in ἐλήλυθα mutari iubet. At obstat ἦν (1491) quae est tertia persona apud Sophoclem (vide ad v. 1092) et pronuntiat haec coryphaeus ad ceteros choreutas conversus ut neque verba illa ab demonstrante Oedipum exeuntem dicta neque appellatio ὦ πάτρας Θ. ἐνοικοί quidquam offensionis habeat. Ex eo autem quod in extrema fabula Phoenissarum Euripidis Oedipus haec eloquitur, effici nequit etiam hic eandem personam ea pronuntiare.

V. 1490. Coniungenda sunt Οἰδίπους ὄδε εἰς ὅσον. ἐλήλυθεν. V. 1492. οὐ τίς pro ὅστις

εἰς ὅσον κλύδωνα δεινῆς συμφορᾶς ἐλήλυθεν. ὥστε θνητὸν ὄντ' ἐκείνην τὴν τελευταίαν ἰδεῖν ἡμέραν ἐπισκοποῦντα μηδέν' ὀλβίζειν, πρὶν ἂν τέραμα τοῦ βίου περάσῃ μηδέν' ἀλγεινὸν παθῶν. 1496

scripsi ex Martini, ταῖς τύχαις pro καὶ τύχαις ex Ellendtii, ἐπέβλεπεν pro ἐπιβλέπων ex Musgravii coniectura. Sensus est: 'cuius fortunis quis civium non invidet?' Cfr. O. C. 1133 ἀνδρὸς, ὃ τίς οὐκ ἐνι κηλῆς κακῶν ἐνόοικος; Tres mutationes, propter quas sunt qui de Iacobisii sententia verum malint eicere, vitari possunt, si scribimus οὐ τίς οὐ ζήλω πολιτῶν ἦν τύχαις ἐπιβλέπων;

V. 1493. κλύδωνα συμφορᾶς] Cfr. Eur. Med. 362 εἰς ἄπορον κλύδωνα κακῶν.

V. 1494 sq. De sententia com-

parant editores Eur. Androm. 100. Troad. 509. Suppl. 270. Iph. A. 161. Soph. Trach. 1 sq. fragm. 572 Dind. οὐ γὰρ ποτ' εὐπράσσοτος ὀλβίσει τύχας ἀνδρὸς, πρὶν αὐτῷ παντελῶς ἦδη βίος διακπερανθῆ. Aesch. Agam. 927 sqq. Ovid. Met. III 135.

Ib. ἰδεῖν corruptum est, medela incerta. Proposuit Stanleius ἔδει, Nauckius χροῶν vel θέμις.

V. 1496. τέραμα τοῦ βίου] Prius nomen sine articulo positum, ut Oed. C. 725 τέραμα τῆς σωτηρίας et Phil. 900 δυσχέρεια τοῦ νοσηματος. ERF.

APPENDIX.

P. 3, l. 23 πρὸς τοῦ πολιτῶν vel πρὸς συμποτῶν του coniecit et l. 27 sq. ἀπλῶς τινες pro ἅπαντες scripsit We. (i. e. alter editor).

V. 8 delet Wu. (i. e. prior editor). 35 ὅς τε Wu. 48 Wu. προμηθίας ex libris deterioribus. 74 sq. τοῦ γὰρ εὐκότος, ἄπεισι πλείω, χρόνον suspecta habet We. (A. Soph. em. p. 98). 93 in schol. ἀγωνιῶ We. 117 corruptum habet Wu. 128 κακὸν τὸ ποῖον coniecit We. 159 ἄντου' Ἀθάνα We. 172 ἀνέχουσι corruptum indicat Wu. 209 sq. πεννίνα δᾶδι We. 212 προσφρόνος We. 216 Wu. αὐτὸς pro αὐτό et 217 ἀνρὸς pro ἀστὸς ex deterioribus libris recepit. 241—46 suspectos habet We. 289 δειμάτος τρέφει Wu. 321 sq. Wu. choro tribuit. 415 μυχός, 417 ὄμον ὄν We., 489 ἔπος μεμφομένον νιν, καταφαίην, 498 ἔργοις τι πρὸς βλάβην, 621 sq. θάνατον ἐκκοίνας κακῶν delete v. 622 We. 625 μὴ νυν et 680 οὐ νυν Wu. 650 schol. τὰ ἄδικα, 653 πορεύομαι, 682 ἔχον μέρος We. 737 πιστός, 763 προύφηγεν Wu. 781 suspectum habet Wu. 800 delet Wu. 825 sq. τὸν γε Λαῖου φανεί γρησὸν διναιῶς ὀρθόν, 832 ἀγρόθεν We. 835 οὐ σοι Wu. 855 Wu. τὸν ἐγὼ οὐ λήξω. 868 θυσσεῖν, 901 γένοι' We. 907 Wu. τάχ' ἂν ex Brunckii coniectura. 914 sq. τέθνημεν Οἰδίπων . . γύναι, 953 ξυνηνάθησαν We. 964 θεμιστὸν Wu. 1025 sq. lacunam statuit Wu. 1055 sq. aliquid vitii contraxisse suspicatur Wu. 1060 ἦρι We. Post v. 1104 lacunam statuit We. (cfr. A. Soph. em. 43). 1114 βρέφος, 1181 γῆς, 1195 λαλέω, 1240 πλεκταῖσιν αἰῶραισιν ἐμπλεγμένην, 1252 ἐπάσσαν, 1286 κελადει, 1291 δυναξάριστον We. 1319 Wu. cum Neuo ὡς ἠθέλησα μηδὲ σ' ἂν γνῶναι ποτε scripsit. 1343 ἔτι, 1366 ὀμαιμον αἶμ' αἶ, 1377 ἦ με φλέξατ', 1410 θεῶν (ἐκ θεῶν) We. 1412 aliquot versus excidisse suspicatur Wu. 1443 ἦς ἔχει Wu. 1460 sq. ὄνειδη λαμβάνων δηλήμονα, 1488 τούτω φέλη μου, 1492 ἦν τύχαις ἐπιβλέπων; We.

METRA

QUIBUS

SOPHOCLES IN HAC FABULA USUS VIDETUR.

Vss. 1—150 trimetri iambici.

Vss. 151—158.

151. 153. 158 hexametri dactyl.

152 — — — — — dimeter iamb.

154 — — — — — trim. dact. cum anacr.

155 — — — — — tetram dact.

— — — — — idem.

— — — — — dim. dact.

Vss. 167—175.

— — — — — dim. iamb.

— — — — — idem.

— — — — — anapaesticus.

170 — — — — — tetram. dact.

— — — — — tetram. dact. cat. cum anacr.

— — — — — idem cum dipod. iamb. cat.

— — — — — idem cum dipod. iamb.

— — — — — tetram. dact.

175 — — — — — dim. iam. cat.

Vss. 185—196.

185 — — — — — dim. iamb. brachyc.

— — — — — dim iamb.

— — — — — trim. iamb. cat.

— — — — — trim. iamb.

— — — — — dipod. iamb. et cret.

190 — — — — — dim. troch. brachyc.

— — — — — qualis 154.

— — — — — qualis 190.

— — — — — dim. iamb.

— — — — — dim. troch. cat.

195 — — — — — ischiorrhogicus et dim. troch. cat.

— — — — — trim. troch. brachyc.

Vss. 211—457 trimetri iambici.

Vss. 458—466.

- ,○○○○○ dipod. iamb. et logaoedic.
 ———,○○○○○ idem cum dipod. spond.
 460 —,○○○,○ glyconicus (cfr. Elem. p. 556. Epit. p. 197).
 —,○○○,○ idem.
 ○,○○○ glyconic. catal.
 ○○○○,○○○ dim. anapaest.
 idem.
 465 —,○○○○ qualis 462.
 ○○○○○ dim. troch. brachyc.

Vss. 476—483.

- ,○○○○,○○○○,○○○○ tetram. choriamb.
 idem.
 ○○○○,○○○○,○○○○,○○○○ tetram. ionic. a min. cat.
 ○○○○,○○○○ dim. ionic. a min.
 480 ○○○○,○○○○,○○○○,○○○○,○○○○ pentam. chori.
 hyperc.
 ○○○○,○○○○,○○○○,○○○○ trim. ion. a min. cat. ab anap.
 incipiens.
 ○○○○,○○○○,○○○○,○○○○ tetram. ion. a min. cat.
 ab anap. incipiens.
 ○○○○,○○○○,○○○○ dim. ion. a min. cat. ab anap. incipiens.
 Vss. 494—629 trimetri iambici.

Vss. 630—638.

- 630 ○○○○,○○○○,○○○○,○○○○ dipod. iamb. et trim. cret.
 ○○○○,○○○○ dim. iamb.
 ○○○○,○○○○,○○○○ qualis 630.
 ○○○○ monom. iamb. cohaerens cum 632.
 trimeter iamb.
 635 ○○○○○,○○○○○ dimet. dochm.
 ○○○○○,○○○○○ idem.
 trimeter iambicus.
 idem.

Vss. 639—645.

- ,○○○○○ ischiorrh. et doch. (Elem. p. 247.
 274. 287).
 640 ○○○○○,○○○○○ dochm. et cret. (Seidl. p. 63, 125.
 Elem. p. 269. 285).
 ○○○○○,○○○○○ dim. dochm.
 ○○○○,○○○○ trim. cret.
 ○○○○,○○○○ antisp. et dim. iamb. brachyc.
 ○○○○,○○○○ antisp. et dim. iamb. brachyc.
 Vss. 646—654 et 671—835 trimetri iambici.

Vss. 836—845.

- ,○○○○ dipod. iamb. et troch.
 ○○○○,○○○○,○○○○,○○○○ tetram. epitr.
 ○○○○,○○○○ dim. troch. brachyc.
 ○○○○,○○○○ paeon. prim. et choriamb.
 840 ○○○○○,○○○○ logaoed. cum anacr. et monom. troch.
 ○,○○○,○ glycon. qualis 460.
 idem.
 ○○○○,○○○○,○○○○,—— penth. iamb. et dim. chor.
 cum troch.
 ○○○○,○○○○ ionic. a min. et logaoed. exitum spon-
 diac. habens.

Vss. 856—868.

- ,○○○○,○○○○,○○○○ tetram. troch. cat.
 ○○○○○,○○○○,○○○○ logaoed. cum anacr. et dim.
 troch. cat.
 860 idem.
 ———,○○○○,○○○○ trim. iamb. cat.
 ———,○○○○ dim. iamb.
 ○○○○,○○○○,○○○○ qualis 861.
 865 ○○○○,○○○○,○○○○ monom. iamb. et dim. epitr. cat.
 ○○○○,○○○○ dim. epitr.
 ○○○○,○○○○,○○○○ trim. epitr. cat.
 ○○○○○ adonius cum anaerusi.
 Vss. 882—1056 trimetri iambici.

Vss. 1057—1066.

- ,○○○○ chori. et dipod. troch.
 ○○○○,○○○○ epitr. et tetram. dact.
 1060 ○○○○,○○○○,○○○○ dim. epitr. cum trochaeo.
 ○○○○,○○○○,○○○○ epitr. penth. dact. dipod. iamb.
 ○○○○,○○○○ dim. epitr.
 1065 ○○○○,○○○○,○○○○,○○○○ dim. epitr.,
 penth. dact., dim. iamb. cat.
 ○○○○○,○○○○ logaoed. cum anacr. cret. troch.
 (de hoc versu vide quae in Consp.
 metr. ad Electr. 477 exposui).

Vss. 1079—1154 trimetri iambici.

Vss. 1155—1165.

- 1155 —,○○○○,○○ glyconic. qualis 460.
 —,○○○○,○○ glycon. et pherecrat.
 —,○○○○,○○ qualis 1155.
 —,○○○○,○○ glyconeus.
 1160 —,○○○○,○○ idem.
 —,○○○○ pherecrateus.

—, —, —, — glyconeus.

—, —, —, —, —, —, —, — duo glyconeis.

1165 —, —, —, — chori. hyperc. cum anacr.

Vss. 1177—1186.

—, —, —, —, — penth. iamb. et dim. iamb. brachyc.

—, —, —, — iamb., chori., diamb.

—, —, —, — dim. iamb.

1180 —, —, —, — antisp. et monom. troch. hyperc.

—, —, —, — monom. troch. hyperc.

—, —, —, — idem.

—, —, —, — idem.

—, —, —, — dim. iamb. brachyc. cum anacr.

1185 —, —, —, —, —, — chori., diamb., chori.,
diamb.

—, —, —, —, — chori. et dim. troch. brachyc.

Vss. 1199—1272 trimetri iambici.

Vss. 1273—1282 duo systemata anapaestica.

Vss. 1283—1287 systema anapaesticum,

Vs. 1288 trimeter iambicus.

Vss. 1289—1292.

—, —, — mon. iamb.

1290 —, —, —, —, —, —, —, —, —, —, —, — dim. dochm.

—, —, —, —, —, —, —, —, —, —, —, — dim. dochm.

Vss. 1293—1296 trimetri iambici.

Vss. 1305—1319.

1305 —, —, —, —, —, —, —, — dim. dochm.

—, —, —, —, —, —, —, — dim. iamb.

—, —, —, —, —, —, —, —, —, —, —, — dim. iamb. cum troch.

—, —, —, —, —, —, —, — dochmius.

trim. iambicus.

1310 —, —, —, —, —, —, —, — dim. iamb.

—, —, —, —, —, —, —, —, —, —, —, — dipod. iamb., dim. cret., dipod.
iamb.

—, —, —, —, —, —, —, — pent. iamb. et mon. troch. hyperc.

—, —, —, —, —, —, —, —, —, —, —, — dim. dochm.

1315 —, —, —, —, —, —, —, — idem.

—, —, —, —, —, —, —, — idem.

—, —, —, —, —, —, —, — dochm.

—, —, —, —, —, —, —, — trim. iamb.

idem.

Vss. 1335—1480 trimetri iambici, exceptis versibus 1434, 1437.

1441, qui sunt bacchii hac forma: —, —, —

Vss. 1481—1496 tetrametri trochaici.

